

Traian Dorz

SPRE ȚARA DRAGOSTEI

Traian Dorz

SPRE ȚARA DRAGOSTEI

„După ce au cântat cântările de laudă, au ieșit în muntele Măslinilor...”

Marcu 14:26

„...Voi vesti Numele Tău fraților Mei; Îți voi cânta lauda în mijlocul adunării...”

Evrei 2:12

„SPRE ȚARA DRAGOSTEI”, este un volum de poezii alese, cântate și înmănușate într-o ediție apărută când încă fumul celui de-al doilea război mondial se ridica spre cer, printre razele calde ale soarelui, într-un sfârșit de iulie al anului 1946, an în care convulsiile instaurării și „înțepenirii” regimului comunist prosovietic peste țara noastră începea să secere vieți și arunca în închisoare pe toți acei ce-și ridicau privirea încruntată spre „musafirii nepoftiți” din est.

Au fost vremuri de cumpănă, vremuri în care înstrăinarea și suspiciunea se instaurau încet peste țara românească înspăimântată.

Anii lungi de teroare și dictatură, atrocitățile și extremismul politic, persecuțiile din cauza credinței, războaiele mondiale, crizele anilor 30, seceta, foametea și celelalte calamități, încercările prin care a trecut, trecea și urma să treacă poporul român, nu erau departe de încercările prin care a trebuit să treacă poporul evreu, poporul ales al lui Dumnezeu, iar poporul nostru nu era departe de credința sfântă în Dumnezeul Atotputernic și Atotstăpânitor.

Încercările acestor vremuri dramatice au stârnit în suflete curate doruri după Dumnezeu Savaot și încrederea că se va deschide o „fereastră” spre Cer în care fiecare să-și oglindească privirile înrourate în privirea salvatoare a lui Isus Cel Răstignit...

...Și iată, că pe molcomele dealuri transilvane prindeau viață, ca roua, șiruri de versuri cântate, care în armonia lor se înălțau încet spre „Muntele Slavei Domnului”, pogorând iară lin în părtășia din „mijlocul adunării” și spre seară odihneau în inimile greu încercate. Cântecul și versul poetului dau naștere la o melodie șoptită, care aduce cel mai mare dar: lacrima pocăinței.

Se cânta, se șoptea și se plângea în miez de noapte: despre o Cruce ridicată între Cer și Pământ pe care era ținut Mielul lui Dumnezeu, Domnul Slavei, dar nu piroanele și lemnul L-au ținut pe Cruce, ci dragostea unui Tată, Dumnezeu Tatăl ce suferea căutându-și fiii pierduți.

Poetul Traian Dorz, descoperise în Evanghelie Calea spre această Cruce a Jertfei și a denumit-o simplu „La Golgota”, chemându-ne apoi pe curcubeul harului, pe fiecare dintre noi, să ne întâlnim personal cu El, cu Isus Cel Răstignit, descoperise poetul că Isus-Cuvântul Adevărului și al Dragostei este pentru noi „pâine frântă” și „vin turnat”, îndemnându-ne pe fiecare să privim și să prețuim clipa, ceasul, veșnicia într-o stare de intimitate sfântă cu El și pentru El, și mai apoi să devenim la rândul-ne „pâine frântă” și „vin turnat” pentru sufletele ce ne înconjoară,

aducându-I lui Dumnezeu ofranda vieților noastre noi, intrate în răscumpărare...

„Dar într-o zi am întâlnit
un Om pe care L-am iubit,
eram pe lume singurel
și reazim am aflat în El...”

Există un „Drum al Crucii” pentru fiecare, un drum pe care să-L urmărim pe Isus, „ducându-ne crucea în fiecare zi”, drum care nu-i ușor, dar nici greu când Îl întâlnești și te razimi pe Veșnicul Călător ce străbate împreună cu tine, după ce L-ai descoperit, pustietatea și negura lumii și apoi poți cânta împreună cu poetul:

„Pe brațe m-ai luat
și blând
m-ai scos din groapă-afară,
Rămâi,
Ți-am zis, atunci, plângând
în viața mea amară...”

Isus rămâne...dacă rămâi și tu în El sau cu El; viața se schimbă, Soarele își dăruiește mai din plin Lumina, ești săltat de pe tărâmul pământesc pe tărâmul veșniciei, descoperi în Dumnezeu , că au sens și înțeles zorii și florile primăverii, miezul zilei și roadele verii, amurgul roșiatic și frunzele îngălbenite ale toamnei , noaptea luminată de cerul înstelat și zăpezile din iernile târzii... Au sens cântecelele păsărilor și freamătul pădurii, scânteierea lacului și ploaia ce-ți cade lin pe fruntea

înfierbântată, dar ce are sens deplin și desăvârșit este că legătura Sângelui și Duhului lui Isus Mântuitorul, Domnul și Dumnezeu nostru este o viață de cântec, mulțumire și slavă spre „strălucita umilință”, viață de cântare în lacrimi, trăită și mărturisită de Traian Dorz în „Doina Golgotei”,

„E Doina Golgotei ce plânge
de Jertfa Mielului Preasfânt
de Crucea Lui scăldată-n sânge,
de Dragostea-I ce-n veci va strânge
pe toți ai Lui de pe pământ...
O cânt...
cu cât mai mult mă frânge
și plâng
cu cât mai mult o cânt...”

„Lacrima este cea care poate tăia în două oglinda zilei” și atunci, privind spre Isus cel Răstignit, simțim că lacrima și pribegia noastră sunt prețuite și mângâiate de Dumnezeu.

După Psalm 56:8

De aceea:

„Lacrimi, lacrimi
coji amare
cu atât de dulce miez,
mulți vă bleastă-mă sub soare
eu, vă binecuvântezez...”

Iată de ce volumul „SPRE JARA DRAGOSTEI” adună un mănunchi viu de cântec și vers tainic, mai întâi descoperind pentru noi Jertfa Crucii de „La Golgota”, apoi îndemnul de a păși ,de a rămâne statornici și de a-L urma cu credincioșie pe Cale pe Isus, în șoapta unei doine de dor, „Doina Golgotei”,

împletind dorul după El cu „Darul lacrimilor”
pocăinței, ieșind afară din lumea pământească
„dincolo de Iordan” intrând în Pacea Lui Hristos,
bucurându-ne în „Cântările de Pace”.

„Vă las pacea, vă dau pacea Mea...”

Ioan 14:27

„În voia Ta...

în voia-Ți sfântă
Mântuitorul meu iubit...
ce dulce-i Pacea Ta Isuse,
o simt
și plâng de fericit...”

Mulțumiri Domnului Dumnezeu pentru că
aprinde în inima noastră acest îndemn:

„Inima îmi zice din partea Ta:

Caută Fața Mea

Și Fața Ta, Doamne, o caut !”

Psalom 27:8

Mulțumiri Domnului Isus Cel Răstignit pentru
mijlocirea Sa către Tatăl, strigând de bucurie:
„Iată-Mă, Eu și copiii pe care Mi i-a dat
Dumnezeu!...”

Evrei 2:13

Mulțumiri Domnului Duhul Sfânt pentru
lucrarea de încunoaștinare, călăuzire, mângâiere și
„mijlocire cu suspine negrăite”, atunci când nu știm
să ne rugăm.

Mulțumiri poetului Traian Dorz care, pe lângă Părintele Iosif Trifa și Fratele Ioan Marini, alături de mulți alți frați, și-a pus viața întreagă la picioarele Domnului, în Lucrarea Sfântă din frățietatea evanghelică a Oastei Domnului , Lucrare cu care Dumnezeu a binecuvântat poporul nostru, unde s-a cântat Domnului, s-a vestit Evanghelia, s-a meditat la Cuvântul lui Dumnezeu, s-a rugat Dumnezeului Celui Viu, s-a mărturisit Adevărul, Hristos Cuvântul, Mântuitorul și Domnul nostru, în închisori și prigoană,

Iar noi astăzi cântăm lui Isus Biruitorul, ne bucurăm de Sfintele Scripturi, lăudăm pe Domnul, ne rugăm cu ochii plini de lacrimi spre Scumpul nostru Mântuitor și Domn, Isus Cel Răstignit, spre slava veșnică a Tatălui , a Fiului și a Duhului Sfânt.

Mulțumiri tuturor celor care la ceas de taină prețuiesc și cântă uniți de dragostea lui Hristos aceste versuri spre slava Lui veșnică și bucuria noastră.

Slăvit să fie Domnul în veci !

Amin.

Pentru Tine,

ISUSE,

Și pentru copiii Tăi... frații mei preaiubiți...
cu aceeași dragoste cu care le-am scris întâia
oară, acum atâția ani...

Recunoștință pentru tot ceea ce mi-ai făcut
TU, de-atunci...

Și mulțumire pentru tot ceea ce mi-au
făcut ei...

Cu binecuvântarea Domnului

iulie 1946

1. SPRE ȚARA DRAGOSTEI...

De sus, mereu de pe Golgota,
Isus, Nevinovatul Miel,
ne cheamă ne-ncetat din cuie
mai sus spre El,
în sus, la El.

Și nu e întrebare frate
cu care ceată te-ai suit,
dacă-ai putut ajunge-acolo:
Ești mântuit,
Ești mântuit.

Cu cât ne vom lăsa de Domnul
spre Culmea Dragostei urcați,
cu-atâta vom vedea mai bine,
că-n El suntem cu toții frați.

Căci toți L-avem pe El Nădejde
câți Golgota avem ca Țel,
- Cu cât iubim mai mult, cu-atâta,
ne contopim mai mult cu El.

Copii Răului în lume,
cu toții sunt ca niște frați,
- De ce noi fiii Jertfei Sfinte
să fim așa de dezbinați?

Să ne unim!

- Un gând și-un suflet,
aprinși de-o Dragoste să fim,
să-ncepem de aici frăția
Cerescului Ierusalim.

O, haideți să-L avem cu toții,
ca Țintă
numai pe Isus
și Una toți
cântând
să mergem

Spre Țara Dragostei de Sus...

2. RUGĂCIUNE

Îți mulțumim! Mărite Doamne,
cu ochi scăldați în stropi de rouă,
de-a Tale multe binefaceri
de tot ce Tu făcut-ai nouă:
- de-atâtea lacrimi de durere
schimbate-n cânt de bucurie,
de-atâtea roade-mbelsugate
ce-am strâns din frământata-Ți glie.

De-atâta adăpost Părinte,
de-atâta binecuvântare,
stătut-am sub a Tale aripi
în clipe de-ncercări amare,
de-atâtea mângâieri ce-adus-ai
în pribegia-ne sihastră,
de-atâta Fericire câtă
ai revărsat-o-n viața noastră...

Și-acum, în astă zi, când iară,
suntem la altă răspântie,
când ne trimiți s-arăm, Părinte,
cu alt plug nou, vârtoasa glie,
când alte ploi și vânturi grele
și alte opintiri ne-așteaptă,
- la-ntâia brazdă, către Tine,
întâiul nostru gând se-ndreaptă.

Și ca plugaru-n Primăvară,
când dă să tragă brazdă nouă,
îngenunchiați pe-ogor Părinte,
și-n sus cu mâinile-amândouă,

Îți cerem binecuvântarea
și Harul plinătății sfinte
și peste-ogorul nou pe care,
Tu astăzi ni l-ai pus 'nainte.

Din mâna Ta avem Stăpâne,
puteri și har și-nflăcărare
- și umiliți sub voia-Ți sfântă
îți punem totul la picioare!
Tu folosește-Te de-aceste
umile și slăbuțe vase,
și du a mântuirii pace
în mii de suflete și case.

Fă s-aruncăm cu poala plină
Semințe rodnice pe glie,
și pentru-a Ta deplină slavă
noi, tot să dăm cu bucurie,
ca de pe urma jertfei noastre
făcută-n cânturi și suspine,
- toți îngerii din Cer s-adune
snopi plini de roade,

pentru Tine...

LA GOLGOTA

1932 - 1935

3. TOATE CÂNTECELE MELE...

Toate cântecele mele-s
doina dragi cântate-n plâns,
boabe de mărgean, de-adâncuri,
de-adâncimi de dor nestins.

Le-am cules în noaptea Jertfei
și din inimă le-am rupt,
să le-aduc la poala Crucii
Celui pentru care lupt.

Cu atâtea mii de lacrimi
de durere le-am udat,
când din pană și din suflet
rând pe rând le-am deșirat.

Dar cu-atâta drag, Isuse,
la picioare Ți le-așez
când ești singura Iubire
după care însetez.

O, Sfîntește-le pe toate
ca să lase-n urma lor

Har
și-nviorări
și pace
și putere,

Tuturor...

4. TINEREȚE...

...Tinerețe, leagăn dulce, care legeni slăvi și soare
cine știe-n lumea asta să te prețuiască, oare?
Cui tu i-ai zâmbit odată, n-are aur scump sub stele
ca duioasa-nfiorare a frumseților acele.

Nu e grai să poată spune, nici condei să poată scrie
tinerețe, tinerețe, viața ta de feerie,
ani de vis scăldați de-un soare în atâtea mii de fețe
fericită, minunată și frumoasă tinerețe...

Când din focul tău din suflet foc țâșnește și putere
împărțind la toți în juru-ți bucurii și mângâiere
și aduc în lupta sfântă nou curaj și-nflăcărare,
tinerețe!
ce belșug ești... și ce binecuvântare!...

Fericită floare-a vieții, rai de dulci și sfinte clipe
tu dai visului putere și avântului aripe,
tu m-ai ridicat odată sus, cu mult mai sus de stele
să culeg de-acolo crinii albi ai cântecelor mele.

O, de-aș mai ajunge-odată, al tău leagăn să m-alinte
al tău foc să ardă-n mine iarăși mare și fierbinte,
azi aș ști cât prețuiește viața ta, ce fără preț e,
Înger blând cu ochi albaștri,

Tinerețe,

Tinerețe...

5. JOS PE-O CRUCE...

Jos, pe-o cruce răsturnată
într-un sat,
am văzut un Om odată
stând cu fața-n mâini lăsată
și cu fruntea-ngândurată...
și plângea de parcă toată
lumea s-a-necat.

M-am oprit atunci din cale
lângă El.
Lacrimile-I curgeau vale,
printre degete în poale
îți venea să-I plângi de jale
- Călător pornit pe cale
singurel.

Când I-am zis să nu mai plângă
m-a privit duios,
a pus fruntea-n mână stângă
ca și cum ar vrea să stingă
lacrima ce curgea lângă
cruce jos,

Fața-I era albă toată
ca de crini,
dar albeața ei curată
sângele-o brăzdase toată,
căci pe fruntea-nsângerată
o cunună era, roată
numai spini.

Iar în palme și-n picioare
răni de cui,
O, și-atunci, plin de ruinare
mi-am adus aminte, care
e Străinul din cărare
când mă-ntorc... O, Doamne mare!
nu-L văzui...

Și-azi când trec așa prin sate
ori de lunci,
când văd crucile stricate
mie-mi pare că pe toate
stă Isus și plânge-n coate
multa lumii răutate,
ca atunci...

6. ÎN PACEA SERII...

Doamne Sfinte, Domn puternic,
Tatăl Păcii și-al Iubirii,
toate Jie-Ji dau mărire în cuprinsu-ntreg al Firii,
deci și eu acum Stăpâne, dintre brațele Durerii
îmi aplec umil genunchii către Tine-n pacea serii
și Te rog cu ochii-n lacrimi și cu inima smerită
- O, ascultă-mi rugăciunea,
că din inimă-i pornită...

Pe a vântului aripă, se ridică înspre Tine
glasul rugăciunii mele, prin Tăriile senine
iar în stropii mici de rouă revărsați peste ogoare
sunt a mele mii de lacrimi
scaldă sfintele-Ti picioare
aplecata-nchinăciune a ogoarelor de grâne...
e îngenunchierea noastră, înaintea Ta, Stăpâne.

Glasul liniștit al apei susurat în unde line
e cântarea mea; se-ndreaptă
ca un fulg ușor spre Tine
cu o tainică dorință și-o tăcută închinare,
pentru cei mulți care-așteaptă,
multă milă și-ndurare,
pentru cei ce mor de foame prin bordeiele uitate
pentru cei fără lumină din genuni întunecate,
pentru miile de inimi
ce cu dor și plâns Te cheamă...
și Te-așteaptă,
cum așteaptă copilașii după mamă...

Chipul Iudei se răsfată și-n bordeie și-n palate
geme, plin cu vârf, pământul de venin și răutate,
iar Cuvântul Tău Părinte, și în inimi și în case
e-astupat de-a necredinței și de-a urii
Straturi groase...

...Aurul e azi un idol, lui se-nchină omenirea
de la dânsul, lumea astăzi își așteaptă mântuirea,
cel sărac la el se roagă să-i aducă ușurare
cel bogat la el aleargă veșnic fără-astâmpărare
cel ce are mult,
cu-atât mai mult după el se zbate
și-astfel, Omenirea-n cete
hămesite
și-mbuibate,
pentru-același Ban se-ncleștă
se frământă,
se omoară,
prăbușiți sub uriașa lăcomiei lor povară...

Doamne, știi că-n clipa asta
dac-am `genunchiat în cale,
nu cer pentru mine Mila și-ndurarea Feței Tale
știi, că dacă-n nopți cu lacrimi
îmi stropesc trudite gânduri,
nu atâta pentru mine Te-am rugat
atâtea rânduri;
sunt atâtea Doamne-aceia
ce sub greutatea suspină
și cred că li-i dor să beie
când li-e sete de lumină,
sunt atâtea glasuri care-Ți cer vremuri senine
ei cred că li-i dor de pâine,

dar li-e foame după Tine
și împinși de-această foame, ca un tunet de aramă,
glasul tuturor
prin mine,
Doamne, azi la ei Te cheamă...

...O, cobori, ca altădată iarăși, Doamne, din-nălțime
la pierduta, 'ndurerata și sărmana Ta mulțime
și-n opaițul stins și rece al atâtei neștiințe,
Tu aprinde strălucirea sfintei Tale cunoștințe
iar în locul alergării dup-o-slavă-amăgitoare
fă-i să caute strălucirea Slavei ce-i nepieritoare.
O, ei caută fericirea, fără-a o afla vreodată
fă-i să vadă că doar Tu ești Fericire-adevărată.
pentru dânșii seara asta,
pentru dânșii strig,

Părinte!

O, învrednicește-mi ruga de luarea Ta aminte !

7. AM FOST O HARFĂ...

Am fost o harfă plângătoare
vrăjită-n faptul unei seri
pe-a mele strune cântătoare
să plâng a lumii lungi dureri...

Dar într-o dulce primăvară
când codru-i plin cu muguri deși
când pe cărări ninsese iară
cu albă floare de cireș,

O Mână s-a atins de strune
și-n pacea liniștei din lunci
un cântec s-a pornit să sune
cum nu cântasem până-atunci.

Ani mulți m-am legănat într-una
de-al melodiei sfânt ecou
când, notă după notă struna
cânta de-acum un cântec nou.

Din clipa cea de mângâiere
am stat mereu în spini și-apoi.
dar n-am mai plâns de-a mea durere
și nici de-a lumii lungi nevoi,

Ci-n bucurie și-n furtună,
cu inima și ochii sus,
am scos din fermecata strună
Cântări
și plâns,
pentru Isus!...

8. MAMĂ...

Mi-ai cântat din vremi uitate,
legănându-mă alene
alinându-mi cu-al tău cântec
lacrima ivită-n gene.

Și mi-ai plâns înfiorată
cântecele duioșiei
de-ai trezit în al meu suflet,
cald fiorul poeziei.

Mi-ai citit în ceasuri sfinte
stihul vechilor cazanii
răsărind credința-n suflet,
ca s-o crească-n urmă anii.

La altarul tău din suflet,
a credinței lumânare
o țineai mereu aprinsă,
să cresc bun și blând și mare.

...A trecut pe urmă vremea
și-ntr-o toamnă grea, târzie,
ți-a răpit din brațe fiul,
lumea largă și pustie.

Tu-ai rămas străină-n ușă
vărsând lacrimi în mahramă
și m-ai petrecut cu ochii
până-n depărtare – mamă...

Te-am lăsat acolo-n lacrimi
lângă vechiul stâlp al porții
când pierdut, umblam prin lume
prigonit de mâna sorții

Tie ți-a fost scrisă jalea,
mie lumea depărtată,
astăzi cine știe, mamă,
de ne-om mai vedea vreodată?

Oare tot mai arzi și astăzi
a credinței lumânare?
te mai rogi pentru copilul
rătăcit în lumea mare?

De mai crezi ca și atuncea
și te rogi, printre suspine
pomenește-ne, o, mamă,
și pe tata și pe mine.

Că dacă în lumea asta
ne-a fost dat să fim departe
să fim, mamă, împreună
în Viață după moarte.

9. ȘI CU CÂT PRIVESC...

Și cu cât privesc în urmă
peste anii ce s-au dus
tot mai limpede-Ți văd Fața
și iubirea Ta, ISUS...

Tot mai strălucit, mai dulce
ca un Soare, Tu răasai
tot mai limpede-mi pătrunde
fermecatu-Ți dulce grai.

Tot mai scumpă-Ți văd privirea
O, Luceafăr minunat,
alungând din bietu-mi suflet
norul greu și-ntunecat.

...Când eram furat de gânduri
și-ncetam să lupt cu zel
de mă pedepseai, Isuse,
urmăreai de-atunci un țel.

Când din patima deșartă
Ți-am cerut să-mi dai un pic
de mi-ai dat, mi-ai dat Isuse,
ca să văd că nu-i nimic.

Când am stat să-mi caut prieteni
desfătări când am căutat,
m-ai lăsat să le-aflu Doamne,
să văd cât m-am înșelat.

Dar azi văd ca bogăția
lumi-ntregi de mi-o dădeai
fericire-adevărată
n-aș fi-aflat – căci Tu lipseai.

Dar când Te-am aflat pe Tine
eram singur și străin
azi deși-s sărac, Isuse,
fericit mă simt deplin...

10. SUFERINȚĂ

Suferință, crin din care
Domnul și-a-mpletit cununa
mulți te plâng când mergi la dâșii,
eu te cânt întotdeauna;
căci în leagănul tău dulce
când întâi mă prinse somnul
am văzut la căpătâiu-mi,
priveghind cu grijă,
Domnul...

Suferință, soră scumpă
ce mă porți mereu cu tine,
câtă fericire-n suflet
mi-ai turnat printre suspine,
cum m-ai învățat, iubito,
să alung plăcerea lumii
și cu câtă-amărăciune,
să-i privesc pe fiii humii...

Crainic cu aripi de înger
din tărâmul Slavei sfinte,
tu m-apropiași de Domnul
și de haru-I mai nainte,
tu mi-ai spus să nu caut, reazim
în a lumii slavă goală ,
ci odihna și iubirea
eu s-o caut la El în poală...

Tu mi-ai răsărit în suflet
zări ce nu credeam-nainte,
când mi-ai fermecat condeiul,

ca s-aştearnă stihuri sfinte,
şi din lacrimi de versuri
salbe şi cununi s-adune,
fericit, cu ele,
Fruntea Domnului s-o încunune.

... Oază binecuvântată,
scump liman de mângâiere,
în a Tale braţe-atâta
har aflat-am şi putere,
căci în leagănul Tău aspru
când m-ai pus să stau de-atunce,
învăţat-am a cunoaşte
preţul Jertfei de pe Cruce.

Suferinţă,
Suferinţă,
astăzi când spre Ceru-albastru
peste mii de zări senine
zboară gândul meu sihastru,
eu Îl rog pe Cel ce Crucea
a purtat-o-n umilinţă
să mă facă să-ţi văd preţul
şi frumseţea ,
Suferinţă...

11. POPORUL MEU...

... Câte-am făcut Eu ție, poporule străine !...

Din Ceruri, de la Tatăl am coborât la tine
poporule ateu,
și M-am făcut lumină la cei fără vedere ,
toiag de sprijin celor ce-au fost fără putere
și mângâiere-acelor în chinuri și durere,
poporul Meu.

Am dăruit viață la cei morți în păcate,
la cei bătuți de soartă am împărțit dreptate
când sufereau din greu,
am potolit durerea în inimă străină,
am alinat amarul la cel care suspină,
la morți am dat viață, la orbi am dat lumină
poporul Meu.

Cu ce-Mi plătești tu însă, câte-am făcut Eu ție,
popor aprins de patimi, de ură și beție
și fără Dumnezeu ?
Mă răstignesc pe Cruce cei vindecați de Mine,
Îmi împletesc pe frunte cununi de mă răcine,
venin Îmi dați când setea aștept să Mi se-aline,
poporul Meu.

De douăzeci de veacuri, la Golgota, pe cruce
Eu sânger și acuma, cum sângeram atunci
și singur plâng mereu.
O, cum se pierde turma aceea pentru care
am suferit pe cruce durerile amare

și plâng când văd cum astăzi satan vă poartă- n gheare,
poporul Meu.

Poporule-ndărătnic, poporule străine,
străin de Jertfa Crucii, înstrăinat de Mine,
pe calea celui rău...

De ce-Mi ziceți voi Mie, că M-am-nălțat la Cer,
de ce, când Eu și astăzi, pe cruce stau stingher,
cu sulita în coastă, cu mâinile în fier,
poporul Meu?

De ce-Mi ziceți voi Mie, că sunt în Cer – când și-azi
din spini Îmi curge-ntr-una cald sânge pe obraz,
O, nu e drept! – căci Eu
sunt răstignit pe cruce și azi ca altă dată,
cu mâinile în cuie, cu coasta-nsângerată,
lovit de-acei pe care I-am mângâiat odată,
poporul Meu ...

De ce nu vii la Mine, poporule sărmene,
cu-a Mele multe chinuri, cu-a tale multe rane,
ce sângeră din greu ?
De douăzeci de veacuri, te chem popor străine,
tu plângi în întuneric și pieri în mâini haine...
- Mai sta-voi mult pe cruce,să sânger
pentru tine ?

Poporul Meu...

12. O, ISUSE...

O, Isuse Milostive,
Domnul Slăvilor senine
iarăși, frământatu-mi suflet
se îndreaptă către Tine,
O, coboară-Ți ochii, Doamne,
spre acest pământ de rele
și ascultă, doar o clipă,
glasul rugăciunii mele.

Iarăși, am căzut, Isuse,
istovit de greșuri multe
și nu-i nimeni să-mi ajute,
și nu-i nimeni să m-asculte.
Și cum stau așa-nainte-Ți
cu-a păcatelor povară,
îmi ridic spre Tine ochii
și Te rog, Isuse, iară:

Curățește-mi Tu adâncul
sufletului meu de rele,
cu duh nou-noiește, Doamne,
iar lăuntrul vieții mele.
Haina vieții mele spal-o-n
sângele ce-a curs pe cruce,
că de mii de ori mai albă
ca zăpada-o fi atunce...

Din izvorul de Iubire,
prin seninul Tău de stele,
las-să cadă-un strop, Isuse,
în paharul vieții mele.

Pașii mei întotdeauna,
ale Tale căi să-i poarte ,
înainte, viața-ntreagă,
pentru Tine pân-la moarte.

Evangelia Iubirii,
veșnic glasu-mi s-o vestească ,
iar când amuți-mi-va graiul
versul meu să Te slăvească.
Blândul Tău Cuvânt, Isuse,
fă să fie vieții mele
Calea care să mă poarte,
alb, prin miile de rele.

Și să-mi poarte veșnic pașii
sufletului către Tine
până-n ziua când veni-voi
sus, în slăvile senine...

13. CU DOMNUL SPRE GOLGOTA...

I

Joi...

Și plânge vântu-n frunza de măslin cu umbră deasă
e așa de tristă parcă noaptea asta-ntunecoasă
o durere fără margini parcă-apasă toate cele –
trist suspină râul Chedron, plâns cu lacrimi mari de
stele.

În grădină, sub cupola de smochin și palmier,
stă Isus, cu ochii-n lacrimi și-n genunchi privind la
cer:

"Tată !

Dacă-i cu putință, depărtează-Mi suferința,
însă, totuși, nu cum vreau Eu,
ci precum Îți e voința... "

Și în lacrimi mari de sânge rugăciunea Lui se curmă,
ah, e greu păcatul lumii, ce de mii de ani în urmă
și cu mii de ani-nainte, multa vină-a omenirii
cere-acuma ispășirea,
cere Jertfa Izbăvirii.

Lacrimi

și sudori de sânge,
multe s-au prelins la vale,
câte n-au spălat atuncea plânsul suferinței Sale ?
Ucenicii dorm, sărmanii, au uitat pe-Nvățătorul,
iar prin noapte,
cu ostașii,
vine Iuda – vânzătorul...

Vineri !...

zori de zi, și aceia ce-I strigaseră "Osana"
Îl băteau cu pumni și trestii la Caiafa și la Ana,
farisei, soldații, gloata și din față și din spate
Îi cer moartea-n gura mare:
"răstignește-L – o, Pilate !"

Soare, arșiță și crucea, se împlântă-adânc în umăr,
este greu păcatul lumii, greșuri multe, fără număr,
te cutremuri!...

tras de funii, prin loviri cu crucea-n spate,
Dumnezeu, azi, poartă-osânda inimilor vinovate.

Miez de zi... Golgota geme azi, sub cea mai grea povară,
răcnet răgușit de ură... două cruci se ridicară,
cuie, funii, scări...
și-ntr-una, tot mai greu, ciocanul pică,
și-ntre două cruci, pe culme,
altă cruce se ridică...

Jos, sub cruce, ucenicul și cu mama plâng de jale,
undeva, legat de-o creangă, Iuda spânzură la vale,
cerul se îmbracă-n noapte,
totul prinde să-nfioare...
pe Golgota, cu tâlharii,
Dumnezeu, pe cruce moare...

Sâmbătă...

și norii-nfulger, gem pe vârful Căpățânii,
spre mormântul trist se-ndreaptă
arhieriei și bătrânii
și peceteile de piatră, peste patru părți le-așterne
să îngroape pe-Mpăratul Strălucirilor Eterne.

Ucenicii plâng pe drumuri, copleșiți de-ndurerare,
mai amar ca toți, își plânge Petru trista-i lepădare,
la mormânt,
de două caturi, stau de strajă păzitorii,
prin cetate, plini de fală, chefuiesc răstignitorii.

La Caiafa-n veselie și în cântec e Soborul,
fericiți că nu mai este Mesia "Răsculătorul"
mulțumiți cu toți-n suflet că și-au săturat plăcerea...
numai vântul parcă spune:
"Se apropie-Nvierea... "

*

*

*

Câte-o stea mai cade-n noapte
ca o boabă de jăratec
Petru, singur tot mai plânge, amărât și singuratic,
la mormânt glumesc soldații... la apus e lună nouă,
și... deodată-un fulger cade
spintecă văzduhu-n două
și-mbrăcat în foc de soare un Arhanghel se coboară
zbor pecețile departe, piatra-n altă parte zboară,
ca trăsniți cad păzitorii la pământ cu toți de frică,
și cu Cel ce-nvinse Moartea
Viață nouă se ridică...

A-nviat Stăpânul Vieții, pus cu hoții și cu furii,
s-a-mplinit, în clipa asta, toate scrisele Scripturii!

Judecatu-L-au "stăpânii",
cruce ei L-au pus să poarte
cuiе I-au bătut în palme,

omorâtu-L-au cu moarte,
pusu-I-au asupra-I piatră,
pusu-I-au peceti în cale,
însă ce-a putut să steie înaintea Slavei Sale ?

...Câți nu s-au luptat de-atuncea
ca să-L pună iar sub glie,
și pecetile să-I pună
peste piatră
pe vecie ?

Răstignitu-L-au pe cruce, pusu-L-au sub piatra rece
și-au pornit răstignitorii, plini de fală a-și petrece.
Dar când nici gândeau,
atuncea, toți rămas-au de ocară,
sfărmand pietre,
rupând lanțuri,
a ieșit din groapă-afară!...

Au fost mulți
și fi-vor încă, cei ce să-L omoare caută,
dar închis să-L țină,
nimeni,
n-o să-L poată,
niciodată !...

Că nu-i om și nu-i putere să-L îngroape pe vecie
de sub orișicate pietre,
El întotdeauna-nvie!...

(După G. A. Petre)

14. ȘI MĂ DUC...

Și mă duc străin, Isuse,
călător fără de cale
biet copil, pribeag pe drumuri,
prigonit de toți pe lume,
și-mi plâng singur suferința,
să-mi cânt singur a mea jale
și durerea fără nume.

Să iubesc pe cei ce-n mine
arunca-vor plini de ură,
să vreau bine la dușmanii
care mi-ar săpa mormântul,
și mă rog și pentru-acea
ce de mine nu se-ndură,
care rupi-mi-vor veșmântul.

Să nu mă răzbun pe-acea
ce mi-or face nedreptate
răul tuturor de-a pururi,
eu să-l răsplătesc cu bine
și să răsplătesc cu bine
celor care mă vor bate
și vor da cu pietre-n mine.

Celor care n-o să-mi deie
nici-un scaun pentru hodină
și nici picurul de apă
să-mi ud limba arsă-n gură,
să Te rog, Isuse, Doamne,
viața să le dai senină
și iubire fără ură.

Dă-mi, de vrei, oricâte chinuri
și dureri îmi dă nespuse,
ia-mi și fărâma de pâine,
care foamea mi-o omoară,
însă Tu, de către mine,
nu Te depărta, Isuse,
căci amarul mă doboară.

Când bolnav, străin și singur,
plânge-voi pe căi străine,
alungat de toți cu ură
și gonit de toți pe lume,
de-oi ajunge să-mi plâng jalea,
singur să mă plâng pe mine,
și durerea-mi fără nume...

Atunci Tu, de către mine,
nu Te depărta, Isuse,
ci prin tot amarul vieții,
în nespusa mea durere,
peste fața-nlăcrimată
și puterile apuse
să-mi dai calda-Ți mângâiere.

Și puteri să-mi dai Isuse,
pân' la fund să sorb paharul
până la sfârșit să sufăr
fără să cârtesc vreodată,
pân' la moarte să-mi duc singur
suferința și amarul
cu credința fără pată...

Să Te cânt pe Tine Doamne,
în durerea cea mai mare
și să laud al Tău Nume,
chiar când toți o să-L hulească.
Iar când graiul mi s-ar stinge ,
în durerile amare,
versul meu să Te slăvească...

15. ÎN ACEASTĂ CLIPĂ ...

În această clipă, Doamne,
iar îngenunchem spre Tine,
și-ale noastre mâini se-nalță
iar spre slăvile senine,

O, păzește-ne Tu, Doamne,
în aceste clipe grele
și cu mâna Ta cea tare,
neatinși ne treci prin ele.

O, nu da uitării, Doamne,
pe-ale Tale slugi supuse,
ca dușmanul să nu spună,
că ne-ai părăsit, Isuse !

Ocroțește-ne de-a pururi,
cu-a Ta dreaptă preacurată,
ca în clipa suferinței,
să nu ne clintim vreodată.

Să privim la Tine, Doamne,
Dumnezeul Biruinței,
și nădejdea să n-o pierdem
nici în clipa suferinței.

Dă-ne greutate și-amaruri multe,
cât vei vrea de grele,
numai sufletul, Isuse,
să ni-l scapi ne-atins de ele.

Fă ce vrei cu noi de-apururi,
du-ne unde Tu ai vrere,
dar, când vom cădea, Isuse,
să ne dai din nou putere.

Mâna Ta duioasă, Doamne,
tot amarul ni-l aline,
caa luptând cu Tine pururi,
noi să biruim cu Tine.

După cei ce-n noi aruncă,
plini de ciudă, piatra urii
noi să aruncăm cu Pâinea
din Cuvintele Scripturii.

Celor care ne fac răul,
noi să răsplătim cu bine,
cu iubire, pentru dânșii,
'nălțând glasul către Tine.

Și privind mereu la Tine,
noi, umila Ta oștire,
să-Ți cântăm întotdeauna,
imnuri sfinte de mărire...

16. LA TINE VIN...

La Tine vin, Isuse, iar
picioarele să-Ți strâng,
trecutul să mi-l plâng amar,
păcatul să mi-l plâng...

Căci am greșit, Isuse Bun,
e mare vina mea,
dar mii de lacrimi calde-adun
și vin în fața Ta.

Atâția păcătoși s-au strâns
la Tine, Domnul meu,
stropind cu lacrimi și cu plâns
păcatul lor cel greu.

Iar Tu pe toți i-ai ascultat
pe vameși și pe hoți,
și mângâierea Ta le-ai dat
iertatu-i-ai pe toți.

De-aceea vin sub crucea Ta
picioarele să-Ți strâng,
Tu, Singur, știi durerea mea
Tu, Singur, știi cât plâng...

Spre Tine glasul mi-l ridic
și mila Ta o cer,
Tu știi cât sunt de slab și mic
și n-o să lași să pier.

Cu-a Tale sfinte mângâieri
Tu poți să mângâi, iar,
o viață plină de dureri
un suflet plin de-amar.

De-aceea către Tine, sus,
privirea mi-o îndrept,
strigând cu glasul stins:
Isus !
eu mila Ta aștept!...

17. FIU PIERDUT...

Fiu pierdut pe calea desfătărilor deșarte
părăsindu-ți-ai pe Tatăl în durerea cea mai mare,
rătăcești sărman și singur,
mai departe, mai departe,
pe cărări pierdute-n noaptea poftelor amăgitoare.

Fiu pierdut pe drumuri triste de păcate și de rele
ți-ai prădat întreg avutul în beții și desfrânare
și-acum gol, flămând și singur,
mai departe stai în ele
să paști porcii-ntinăciunii cu aceeași nepăsare.

Fiule-ngropat în tina nesfârșitelor păcate,
Tatăl tău de mult așteaptă, iar, acasă să te-ntorci,
o, de-ai asculta chemarea-I!
El e Bun și iartă toate
vino, fiu pierdut, acasă, lasă turma cea de porci...

Fiu pierdut în necuprinsul, negru haos al pieirii
lângă tine e cărarea, Calea ce la Cruce suie,
dar dacă apoi pe dânsa afli Taina mântuirii
și Comoara cea mai scumpă
pe Isus străpuns de cuie...

Tu nici n-ai visat, sărmane, fiu pierdut pe căi fugare
ce comori nebănuite zac în Taina Răstignirii
dacă n-ai gustat dulceața,
sfântului cuvânt IERTARE
cel mai drag, mai scump, mai dulce,
din viața omenirii ...

Pentru tine s-a dat morții,
Domnul Slavei minunate
ca să-ți faci cu-a Lui sânge
drum pe care să te-ntorci,
o, nu vrei să vii la Tatăl ?
El e bun și-ți iartă toate...
vino, vino, iar acasă
lasă turma cea de porci!...

18. BLÂNDUL PĂSTOR

Odată L-am văzut trecând
cu turma pe Păstorul Blând,
mergea cu dânsa la izvor
Blândul Păstor, Blândul Păstor.

Pe-o oaie ce căzuse jos
a ridicat-o El frumos,
și-a dus-o-n brațe, iubitor
Blândul Păstor, Blândul Păstor.

Pe alta care la pământ
zăcea cu piciorușul frânt,
El o lega mângâietor
Blândul Păstor, Blândul Păstor,

El le-a iubit cu dor nespus
și viața pentru oi și-a pus
și pentru mântuirea lor
Blândul Păstor, Blândul Păstor.

Iar, mai târziu, L-am întâlnit
cu spini era împodobit,
într-o mulțime de popor,
Blândul Păstor, Blândul Păstor.

Când L-am văzut, L-am întrebat,
cine sunt cei ce L-au scuiat?
atunci a suspinat ușor,
Blândul Păstor, Blândul Păstor,

Și mi-a răspuns duios și lin:
„Cei ce Mi-au pus cununi de spini
sunt oile ce le-am fost lor,
un Blând Păstor, un Blând Păstor.

Iar, cei ce Mă batjocoresc
și cei ce cruce-Mi pregătesc
sunt cei la care, Iubitor
le-am fost Păstor, le-am fost Păstor.

Iar, cei ce Mă lovesc turbați,
sunt oile care pe braț,
le-am dus la câmp și la izvor
ca un Păstor, ca un Păstor...”

Tăcu. Și ochii Lui senini
de lacrimi limpezi erau plini,
plângea de mila oilor
Blândul Păstor, Blândul Păstor,

Și-atuncea oile-au venit
pe cruce, sus, L-au răstignit
iar El plângea de mila lor,
Blândul Păstor, Blândul Păstor...

19. DOUĂ MII DE ANI...

Două mii de ani, Isuse,
au trecut din ziua-aceea
când întâi Ți-a văzut fața,
Betleemul din Iudeea.

Două mii de ani... și lumea
nici acum nu Te-nțelege.
azi, mai mult ca niciodată,
lumea-noată-n fărdelege...

Azi, mai mult ca orișicând, e plină
de venin și ură
ca s-arate cât cunosc ei,
blânda-Ți voie din Scriptură.

Cei ce poartă sfântu-Ți Nume,
plini de sânge, țin s-arate
cât cunosc ei frumusețea
biblicei iubiri de frate.

Apoi câți din cei ce strigă,
că sunt servii Tăi - ca Ana,
au Cuvântul Tău în gură,
dar în suflet pe satana...

Și când predică iubirea,
cu-o evlavioasă gură
al lor suflet stăpânit e,
de cruzime și de ură.

Când pe față-arată pace
și vorbesc despre-mpăcare,
pe ascuns doresc războiul
și-l aprind cu-atât mai tare.

Și când spun că-s plini de milă
și de-a ei chemare-naltă,
sufletul îl scot din oase
de la cei ce n-are altă...

O, Isuse !...
Ce departe-i omenirea azi, de Tine
A iubirii Tale drumuri
cât îs astăzi de străine .

Cât de-ne'nțeles și-uitat ești
pentru-a lumii conștiință,
cât de ștearsă li-i din suflet,
dulcea, scumpa Ta ființă,

Ce pierdută-i amintirea
fericirilor aduse,
ce uitate-s astăzi toate
bunătățile-Ți nespuse,

Cât de slabă prețuire,
Îți arată azi în viață !...
- Parcă niciodată lumea
n-a văzut slăvita-Ți față.

Nici duioasa Ta vorbire
ce-ntărește și alină,
nici a inimii frumusețe
nici a Harului Lumină .

Nici a Sângelui Putere
care spală și sfințește
și de care –
de-atunci, Lumină
și Viață-n dar primește...

O, Isus, de-a Tale haruri
ce dau viață fără moarte,
azi, nu douăzeci
ci sute,
mii de veacuri
ne desparte...
Și-n această depărtare
tot mai mare
ce ne paște,
nu Te mai mira că nimeni
astăzi nu Te mai cunoaște.

Și de-ai vrea să-i faci să vadă,
iar Lumina Ta curată
ar fi iar de trebuință
să Te mai cobori odată,

Să-ncepi iarăși
ca atunci,
de la iesle, de la paie,
să fii gata pentru hule
și batjocuri și bătaie

Să ridici o nouă cruce,
să rabzi spini și pălmi și cuie.
de-astă dată de la aceia
ce „creștini” le plac să spuie...

Când le-ai biciui păcatul
și viața necurată
cu-acea sfântă revoltare,
cum o mai făceai odată,

Când le-ai spune Adevărul,
care-i ustură și-i doare
- Cu ce cazne-ar fi în stare
cei de azi ,
să Te omoare ?

Cum s-ar ridica mulțimea
de Caiafe și de Ane
să-ntărâte împotriva-Ți
ura gloatelor dușmane !

Și-ar dezlănțui furia
toate-ascunselor soboare,
Ce-ar vedea cum li se duce
țărna iar de sub picioare.

Și Te-ar declara „eretic”
și că faci „răscoală-n țară”
... Și iar temnița, Isuse,
și iar haina de ocară.

Iude, sunt azi și mai multe
și călăi - decât atunci,
meșterii știu și mai bine
cum se pregătește-o cruce

Cuie sunt azi și mai multe
și mâini care să le bată...
și-ar fi astăzi pe Golgota
mult mai trist ca-ntâia dată.

Și de mii de ani, Isuse,
de Te-ai coborî din Slavă
Ai afla în lume-aceeași
stricăciune și otravă

Și oricât de mult chema-I-vei
la iubire și la pace
Setea lor de sfâșiere
mai adâncă se va face

Și cu cât Tu copleşi-I-vei
c-o iubire tot mai mare
ei, cu-o ură mai adâncă
vor căuta să Te omoare,

Căci în inima lor neagră
zace patima ne-nvinsă
și-n ei dragostea-Ți sublimă
naște-o ură mai aprinsă.

Că nu-s dornici nici de bine,
nici de milă, nici de pace
și de mii de ori, Isuse,
de-ai veni,
la fel Ji-or face !...

(După Gh. Bota)

20. TOAMNĂ...

A căzut murind, o frunză
cea din urmă
din arin,
plânsul vrând să şi-l ascunză
cu o urmă
de suspin...

Eu, privindu-i legănatul
din al serii
rece zbor,
tainic m-a cuprins oftatul
şi-al durerii
vag fior...

Doamne, vine Toamna vieţii
să m-ascunză
sub mormânt,
cum a dus puterea gheţii
biata frunză
la pământ!...

Plânsul inimii ce geme
stând deoparte
mi-l ascult,
ca pe-un glas din altă vreme
de departe,
de demult...

De-aş fi frunza care zboară
nu m-ar paşte
gând amar,

căci aş şti că-n primăvară
m-aş renaşte
frunză, iar...

Însă nu-s şi moartea vine
vlaga-mi toată
jos căzu,
şi nu-i nimeni lângă mine
Doamne, Tată
numai Tu !...

Din scânteia de Iubire
care nu mi-e
stinsă-n piept,
fă, o, Doamne-n nemurire
crin cu nume
alb şi drept

Iar, când lutu-mi în neştire
o s-aştepte
- al morţii ger,
o scânteie de iubire
să mă-ndrepte
către Cer,

Să mă nasc pe totdeauna
pentru Ţara
fără chin,
precum frunza creşte-ntr-una
primăvara
în arin...

(1930)

21. STRĂINĂ-A FOST VIAȚA MEA

Străină-a fost viața mea
și plânsul m-a-nsoțit în ea.

A fost o viață de amar
și de dureri fără hotar.

Dar într-o zi am întâlnit
un Om pe care L-am iubit,

Eram pe lume singurel
și reazim am aflat în El.

În seara când L-am întâlnit
zăceam sub cruce, biruit,

De greutate și de amar
și de dureri fără hotar .

Dar, când am stat și am privit
spre Cel pe cruce răstignit,

Atunci am înțeles și eu,
câte-a-ndurat Stăpânul meu.

Eu, sufăr c-am păcătuit,
dar El de ce a suferit ?

Eu port a mele fărdelegi,
El a purtat a lumii-ntregi.

Eu strig când sunt nedreptățit,
El s-a rugat și răstignit.

Eu pe dușmani i-am dușmănit,
El totdeauna i-a iubit.

Și stând mereu privind la cui
am plâns la umbra crucii Lui,

Am plâns mereu pierdut și dus
la umbra Crucii Lui Isus.

De-atunci în sufletu-mi smerit
cu-atâta dor eu L-am iubit,

Căci am văzut în gândul meu ,
ce-a făcut El
și ce fac eu...

22. NOAPTEA NAȘTERII...

Noaptea nașterii... și luna albă scânteie pe Cer
sub opincele-nghețate, neaua scârțâie de ger

... Undeva, pierdut în ceață de lumină albă, rece
un colind se-aude-o clipă,
doar o clipă,
și-apoi trece.

Pe la fiecare casă, rîd ferestrele-n lumină
și-i atîta vrajă-n noaptea asta albă și senină,
de pe ulița pierdută, din colindul de-nainte,
vîntul, pe aripi de ceață, iar aduce trei cuvinte:

„ Ia sculați voi boieri mari
că vă vin oaspeții rari
florile dalbe...”

... Astăzi, undeva departe, unde gîndul nu pătrunde,
iar de mintea noastră slabă peste mări și țări se-ascunde
înfășat, culcat în iesle, stă Isus, Stăpînul lumii,
a Lui scutec minunat e, mult mai alb ca boaba spumii,
iar din Slavă, steaua sfîntă, strălucirea și-o pogoară
peste iesle,
peste staul,
peste-o mamă și-o fecioară.

Încărcați cu daruri scumpe, magii vin să I se-nchine
se pogoară mii de îngeri din Tăriile senine
și-n cântări aduc vestirea bucuriilor la staul
pentru Fiul Cel din iesle împletind cununi de aur.
Toți Îi cântă Osanale, Sus, în Țara cea de soare,
îngeri și păstori și craii îmbrăcați de sărbătoare.

Iar la noi, de sus, aruncă câte-un fulg ca boaba spumii
să ne spună vestea scumpă:

„ S-a născut Stăpânul Lumii...”

23. O, IUBIRE !...

O, iubire, cântec dulce, ce răsună peste veci,
toate trec în lumea asta,
toate,
numai Tu nu treci.

Tu rămâi mereu iubire, pace-n suflete să semeni
și de cea mai scumpă Jertfă, să le spui mereu la oameni.
Al Tău cântec plin de vrajă de atâta timp străbate
mii de inime cuprinse de amar și de păcate,
și cântarea ta, iubire, pretutindenea sub stele
mângâiere duce-n chinuri, bucurie-n clipe grele,
nici-un cântec niciodată n-o suna așa de dulce
ca și versul Tău de taina Scumpei Jertfe de pe Cruce.

Ea cuprinde tot adâncul
fericirii noastre-ntrege,
- A-nțelege ce sublim e și ce trist a nu-nțelege!...
Tu rămâi pe veci iubire, ca s-arăți la fiii lumii
ce preț mare pentru dâșii,
a plătit Stăpânul Lumii,
câte chinuri, ce durere și ce moarte-ngrozitoare
pentru-a lumii fericire, să le-ntreci, ai fost în stare.

...O, tu, lume, când vedea-vei vântul morții ce te poartă
de pe culmile Golgotei, tot mai jos,
spre Marea Moartă ?
Când vedea-vei tu că drumul, ce spre Fericire duce
nu se-ndreaptă spre Știință
ci se-ndreaptă către Cruce ?
Acolo în Jertfa Crucii, când vei înțelege, oare,
că-i Izvorul Fericirii și Luminii-aici sub Soare
și că nu e altă Cale spre-o Viață fericită
spre-o viață-adevărată, sfântă și desăvârșită,

spre-o lumină neapusă plină de cerești izvoare,
decât ceea ce din Crucea și din Jertfa Lui răsare.

... Oamenii!... Vreți voi fericirea ?
Vreți voi pacea și-mpăcarea ?
Vreți voi alte zări din care să vă vină-nviorarea ?
Vreți voi să v-aflați odihna sufletelor zbuciumate ?
Vreți lumină pentru cerul vieții voastre-ntunecate ?
Vreți dreptate în umblarea și trăirea laolaltă ?
Adevărul să v-ducă fericirea lui înaltă ?
Țineți minte:
În iubire este unica scăpare
În iubirea care-n Cruce, are-a ei adânci izvoare
numai ea e-n stare-a-nvinge răul care ne doboară,

Ca un Soare nou,
- Și-n inimi
și în lume !
să răsară...

24. PRIMĂVARĂ...

Primăvară!...

și în suflet, parcă, simți nespus de dulce
tinerețea ce plutește peste văi și peste lunce
de-ți deșteaptă-adânc în suflet, dulce farmecul vieții
și fiorii din trecuta primăvară a vieții.

O, când primăvara vine,
când înghețul se topește,
cum începe-o nouă viață, tot ce mișcă și vorbește,
codru-i plin de cântec, ploaia, darul Cerului
Preasfântul
îsverzește văi și dealuri, Rai făcând întreg
pământul.

Când pornește cald, zefirul, dinspre miazăzi s-adie
parcă vezi și simți prin crânguri, cum tresar și cum învie,
florile ce ies prin frunza ce-a căzut în ploi de toamne
... cât de mari și minunate-s lucrurile Tale Doamne!...

Tot așa e,
frați și prieteni,
și-n viața sufletească.
Vântul Duhului când suflă, toate-ncep să se trezească,
inima-și deschide poarta, intră Domnul Biruinței,
ochii plâng
și vezi cum curge, caldă, lacrima căinței.

Sufletul tresare dornic de viața cea curată,
iar din ceruri, plouă,
Sfânta Pace Binecuvântată.

Nu-i condei să poată scrie cât e, cât de minunată
viața nouă, viața sfântă,
viața Domnului predată!...

Căci oriunde-n lumea asta,
ar vrea Dânsul să te poarte,
simți că-i numai fericire
de-i viață,
de e moarte !...

25. RUGĂCIUNE...

Doamne, Tu, Stăpânu-atâtui necuprins de cer albastru
către Tine se ridică, iarăși, gândul meu sihastru.

Către Tine se ridică, iarăși, glasul rugii mele
Doamne-al zilelor cu soare, Domnul nopților cu stele,

Împărate Preaputernic, Dumnezeul nostru mare,
Tu ești Stânca Păcii noastre, Tu ești Turnul de scăpare.

De nădejdea-n Tine, Doamne, toată viața ni se-anină
viața noastră suferindă, zbuciumată și străină.

Mângâierea-n zile triste, ne-a fost Duhul Cărții Tale,
El ne-a șters de lacrimi ochii, sufletul de-atâta jale,

Tu ne-ai fost în viața noastră adăpost cu mâna-Ți tare
nu ne părăsi nici astăzi în durerile amare !

Ne-au împresurat vrăjmașii cât a mării apă multă,
glasul nimeni nu ne-aude, plânsul nimeni nu ne-ascultă

Tu ne-ai fost mereu tărie și-ajutor în ceasuri grele
numai mâna Ta cea tare ne-a putut scăpa din ele .

Și-astăzi iar venim la Tine, Dumnezeul nostru mare,
fii și astăzi Stânca noastră, Turnul nostru de scăpare...

26. O, ISUSE PREAPUTERNIC...

O, Isuse Preaputernic, veșnic neînvins sub soare
înălțatu-Ți-ai Tu iarăși, dreapta Ta biruitoare.

Și din fața Ta cu frică, risipitu-s-au dușmanii
și-au fugit în întuneric toate slugile satanii.

Pusu-Ți-ai pe cap cununa
spinilor și necredinței
îmbrăcatu-Te-au în haina mohorâtă-a umilinței .

În mormânt Te-au pus și piatra peste groapa Ta o
puse
și s-au bucurat vrăjmașii, că ești mort pe veci,
Isuse,

Dar le-ai biruit pe toate, câte ei Ți-au pus în cale
ce putea să stea înaintea Slavei și Puterii Tale ?

Veșnic de-aș cânta, Isuse,
cu un grai mai sus de fire
n-aș putea-ndeajuns să laud Slava Ta și-a Ta Mărire

Și acum când iar spre Tine ridic mâinile-amândouă
nu-Ți știu mulțumi, Isuse, pentru câte-ai făcut
nouă.

C-am luat al nostru razim ce-am crezut că ne mai
ține
să-nvățăm, în orice vreme, să ne răzimăm pe Tine.

Cel ce predica „dreptatea”, ni l-ai arătat că minte
ca să credem – veșnic ! Numai Adevărul Tău,
Părinte !...

Și-ai îngăduit să trecem prin furtuni și Marea
Moartă,
să ne dăm odată seama, că tot mâna Ta ne poartă.

O, fă Tu să înțelegem că-n furtuni sau vremi senine
să-nvățăm întotdeauna să ne răzimăm în Tine ,

Și cât Aripile Tale,
adăpost o să ne fie,
noi să știm c-avem scăpare
de-orice moarte și urgie !...

PE DRUMUL CRUCII

1935 - 1937

27. ȘI ERAM COPIL...

Și eram copil, Isuse,
glasul când Ți-am înțelea
drumul Crucii, drumul Crucii
- Suferința ! - de-am ales,

La-nceput când era pace,
Calea plină de popor,
drumul Crucii, drumul Crucii
era dulce și ușor.

Dar când a venit furtuna
și prigoana, mai târziu,
drumul Crucii, drumul Crucii
gol și trist, era pustiu.

Crucea era grea și spinii
se-nmulțiseră amar,
drumul Crucii, drumul Crucii
ajunsese la Calvar.

Am căzut.
O Mână dulce
ridicatu-ma în sus
drumul Crucii, drumul Crucii
mă-ntâlnise cu Isus.

El mi-a spus despre Golgota
și de chinurile Lui,
drumul Crucii, drumul Crucii
pân-acolo-n vârf să-l sui .

Crucea-i grea...
dar ce înseamnă ?
eu sunt mic și nu-nțeleg...
drumul Crucii, drumul Crucii
când va fi suit întreg ?...

28. SAMARINENE !...

Sfârșit în suferinți și munci
cu lacrimile-n gene
eram când m-ai găsit atunci
căzut, Samarinene...
M-ai ridicat milos din drum
pe-asin m-ai pus la Tine
iar, eu plângând, Ji-am spus: De-acum
fă orice vrei cu mine...

Bătut de toți și chinuit
am plâns apoi departe,
Tu, însă iarăși ai venit
și m-ai scăpat de moarte,
m-ai prins de mână și mi-ai spus
să Te urmez pe Tine
eu Te-am urmat și m-am supus:
fă orice vrei cu mine...

Târziu într-un spital uitat,
plângeam în chinuri grele
și numai Tu m-ai cercetat
în chinurile-acele,
la sânul Tău iubit m-ai dus
durerea să se-aline,
eu m-am lăsat, plângând și-am spus:
fă orice vrei cu mine...

Ajuns-am vremuri bune-apoi
și lumea-mi era dragă
iar inima pe alte căi
cerca să mă atragă.

Ne-am întâlnit și Tu mi-ai spus
că asta nu e bine,
am înțeles și m-am supus...
fă orice vrei cu mine...

Dar într-o toamnă m-ai chemat
din satul fără nume,
- Am înțeles, Te-am ascultat
și-atunci m-am dus în lume
m-ai prins de mână –
eu supus,
plecat-am după Tine
Te-am sărutat, plângând și-am
spus:
fă orice vrei cu mine...

M-ai pus lumină, iar eu blând
de-atunci, cu roua-n gene,
aici mă mistui luminând
străin, Samarinene,
dar totuși, tuturor supus,
Te-ascult mereu pe Tine
azi sunt al Tău, pe veci, Isus,
fă orice vrei cu mine !...

29. DAȚI-LE VOI...

O, voi copii ai Domnului
voi știți ce bun e Dânsul ,
căci Pâinea și cu Apa Lui
vă alinară plânsul...

De mult din haru-I nesecat
cu Pâine și cu Apă,
al vostru suflet ne-ncetat
mănâncă și se-adapă,

Dar nu uitați că vă-nconjur
și inimi multe, multe,
ce n-au putut în viața lor
pe Domnul să-L asculte.

Necazurile vieții cresc
că lumea e pustie,
atâtea suflete cerșesc
un strop de apă vie...

Dați Apă celor însetați
la cei flămânzi, mâncare,
sunt mulți acei nemângâiați
căci lumea este mare

... Copiii Domnului, chemați
din lumea cea pustie !
din dar aveți,
din dar să dați
și Pâine și Apă vie...

30. PRIVIND LA CRUCEA TA

În biserică și-n școală
când Te-am cunoscut de mic
ah, mi-am zis trufaș, Isuse,
eu sunt tot,
iar Tu - nimic.

Când iubirea Ta îmi spuse:
uită-te la Crucea Mea !
m-am uitat și-am zis în șoaptă
- Totuși
și eu sunt ceva !

Când, din nou, mi-a zis iubirea-Ji:
vezi mai bine chipul Meu
am văzut atunci Isuse,
ce ești Tu
și ce sunt eu...

Să-ngenunchi Mi-ai zis, sub Cruce
și-n sus ochii să-mi ridic !
Ah, de-atunci tot plâng... Isuse,
Tu ești Totul !
- Eu, nimic ...

31. CÂND ZĂCEAM...

Când zăceam în grea durere
și plângeam în așternut,
de m-ai mângâiat, Isuse,
- O, atunci Te-am cunoscut.

Când eram străin și singur
și pe nimeni n-am avut,
de-ai venit să stai cu mine
- O, atunci Te-am cunoscut.

În prăpastia pieirii
sfâșiat, când am căzut,
de mi-ai scos pe braț, Isuse,
- O, atunci Te-am cunoscut.

În pustiul de păcate
când plângeam, copil pierdut
de m-ai strâns la sân, Isuse,
- O, atunci Te-am cunoscut.

Cât am fost la greu, Isuse,
în dureri cât m-am zbatut,
de-ai stat numai Tu cu mine
- O, atunci Te-am cunoscut.

Dar, când am ajuns la bine
și la ușă-mi Te-am văzut ,
Tu cerșeai, dar vai, Isuse,
atunci nu Te-am cunoscut...

32. SPRE TINE STRIG...

Doamne,
Douăzeci de toamne,
douăzeci de ani trecură
și-un copil, pe căi străine,
rătăcește fără Tine,
- Îl tot chemi, dar el nu vine
l-au văzut pe căi de ură
douăzeci de toamne
Doamne...

De mult
Am stat odată să Te-ascult
și-am auzit o clipă ,
un glas de Tată, glas durut:
- Întoarce-te, copil pierdut !
atât, dar nu l-am cunoscut
și iar pe neagra lor aripă
m-au dus al relelor tumult ,
mai mult...

Dar azi
Din ochi îmi curg fără zăgaz
pe față lacrimi multe,
mi-aduc aminte și suspin
ah, cât sunt Doamne de străin,
în lacrimi jalea mi-o alin
nu-i nimeni să m-asculte,
spre Tine strig, la greu necaz
și azi...

Și vin,
Să cer din Harul Tău Divin
un strop de mângâiere,
primește Doamne-un fiu pribeag
ce calcă iar al casei prag,
pierdutul anilor șirag,
să-l ierți, Părinte, cere
și lasă-n sufletu-i străin
alin...

33. DE VREI PE DOMNUL...

De vrei pe Domnul să-L găsești
și Pacea Lui cea multă,
și mântuirea de-o dorești
- Iubitul meu ascultă:

Tu, în trufie, în zadar
îl vei căuta, iubite
El s-a născut într-un coșar
în iesle, între vite.

Nici în petreceri nu-L căuta
nici în argint sau aur
în umilință-L vei afla
- El s-a născut în staul...

O, tu pe Domnul nu căuta
să-L vezi pe nici-o treaptă,
El este-aici la ușa ta
suspină și așteaptă,

Deschide-ți ușa larg și zi:
Isuse, dulce, vino !...
- și viața ta pe veci va fi
de Sfânta-I Pace plină...

34. TE-AM CĂUTAT

Însetat după Dreptate
și flămând de Har de Sus ,
am pornit în lumea largă
să Te caut
Isus, Isus...

Și de-atâtea ori pe drumuri
Te-am întâlnit și Te-am văzut,
dar m-am depărtat de Tine
căci vai !...
nu Te-am cunoscut.

În palate mari și scumpe
Te-am căutat de-atâtea ori,
pe când Tu erai în staul
printre miei
și-ntre păstori.

Printre frunțile științei
multă vreme Te căutai,
pe când Tu cu cei mai simpli
și cu cei umili - erai.

În filozofia lumii
în mărirea-i Te-am căutat,
dar zadarnic,o Isuse,
nicăieri nu Te-am aflat.

Dar când copleșit de chinuri
și neazuri m-am sfârșit
și m-am prăbușit sub Cruce ,
ah,aici

Te-am întâlnit...

35. CÂND TE-AI COBORÂT...

Când Te-ai coborât în lume
Fiule-al lui Dumnezeu,
între cei ce Te urmară
nu – Isuse! n-am fost eu.

Însă cel ce-n seara Cinei
- de arginți să facă rost!
Te-a vândut mișel, în noapte
- da Isuse! – eu am fost.

Cel ce-a dus pe umăr crucea
când Ți-era așa de greu,
sus pe „Dealul Căpățânii”
nu, Isuse, n-am fost eu.

Dar acel ce-a dat pe cuie
lovituri de greu baros,
când Te-ntinseră pe cruce
da, Isuse, eu am fost.

Eu am fost...și-am râs Isuse,
ani întregi de Dumnezeu.
...Iar acel ce plânge astăzi
ah, Isuse, sunt tot eu!...

36. TU, OMULE

...Tu, omule, ce-ți faci palate
strângând comori de-argint și aur,
viața pururi numa-n bine
și numa-n cântec să-ți petreci;

O, adu-ți astăzi tu-aminte,
că-n ieslea mică dintr-un staul,
Stăpânul Slăvilor Eterne
născutu-S-a pe paie reci!

Tu, omule ce-aduni în lume
comori de bani și bogății,
ca zilele să-ți fie „bune”
și anii pururea „senini”,

Gândește la Stăpânul Vieții
ce s-a născut în sărăcie,
și patul Lui a fost o Cruce
pe ea L-au ținut în spini!...

Tu, omule ce cauți într-una
cu ochii plini de para urii
să strângi aici averi ce singur
tu știi că le-ai lăsa.

Odată,
Adună-ți tu comori în ceruri
de unde nu le sapă furii
și bogățiile credinței
ce n-au să piară niciodată...

37. SUFLET CHINUIT....

Suflet chinuit de patimi
ce plângi fără mângâiere,
vrei să te ridici din boală?
Vrei să scapi?

- Și n-ai putere?

Suflet trist legat cu lanțul
greu al multelor păcate,
nu mai plânge!

- Este-un Doctor
ce te vindecă de toate!

O, ești aruncat de patimi,
jos în pulberea țărâni,
dar privește-n sus
la Jertfa
de pe vârful Căpățânii.
El, Isus, e Cel ce dat-a
slăbănogilor putere,
cere-I și tu îndurarea
izbăvirea Lui, o cere.

El, în mila Lui cea multă
Isus Doctorul cel mare,
peste-adânca ta durere
o să-ți toarne alinare;
căci din câți s-au dus la Dânsul
mângâierea Lui s-o ceara,
pe niciunul, niciodată
nu l-a izgonit afară...

38. VOI CEI ORBI...

Voi cei orbi !...
orbiți de patimi, de păcate și de rele,
ce-ale cugetului taine
v-ați pătat cu-a urii vină,
voi ce vreți al vostru suflet
să vi-l curățiți de ele,
îndrăzniți,
Isus, de-apururi este orbilor Lumină.

Iar voi cei care Domnul
cu lumina Lui cea mare,
luminând al vostru suflet
v-a dar viață mai senină,
voi să fiți Lumina celor
care lunecă-n pierzare
Cu lumina voastră pururi,
să chemați
către Lumină...

Iară voi,
acei ce ardeți
ca o lumânare-aprinsă.
luminând cărarea celui
care plânge și suspină
îndreptați pe toți orbiții
spre Lumina cea nestinsă
Jertfa Golgotei,
Ea-mparte pururi orbilor lumină...

39. CINA DOMNULUI

Cina Domnului e gata!...
a trimis Stăpânu-afară
crainicii s-adune, de prin lume,
de prin țară
mii de suflete chemate
azi,
la cina Lui bogată
să se veselească pururi
fără bani și fără plată

Și s-au dus
de-a lungul lumii
și de-a latul ei, argații
de-au chemat întâi la cină,
toți avuții și bogații,
însă, cum s-au dus
veniră
căci din cei chemați la cină
prinși de alte griji niciunul,
vreme n-au avut să vină

Și-a trimis din nou Stăpânul
iar prin lume,
toți argații
ca s-adune pentru cină
toți flămânzii și-nsetații
și s-au veselit
la Cina Domnului, apoi, sărmanii
orbii, șchiopii, cerșetorii,
ce răbdaseră cu anii...

Și-adevăr zic vouă astăzi:
toți câți sunt chemați la „Cină”
dintre cei bogați și mândri,
niciodată n-au să vină,
se vor bucura acolo
numai cei care-L așteaptă
și-L mărturisesc pe Dânsul,

Prin credință
și prin faptă!...

40. BOGĂȚIE....

Bogăție...

Bogăție, lanț ce legi prea mulți sub soare
cu pământul și cu lumea
și cu cele trecătoare,
tu desparți pe veci
de Domnul
mii de suflete atee
care-și strâng mereu la aur,
sa mănânce și să beie.

Bogăție!...

Vis de-o clipă, a pieirii neagră șoaptă,
somm plăcut din care numai
doar groparul mai deșteaptă,
câte suflete n-ai dus tu
la pieire pe vecie,
fum ce-l risipește vântul
Bogăție,
Bogăție...

Omule, pe care Domnul
dăruitu-te-a cu avere
mii de chinuri poți să mângâi,
mii de lacrimi de durere
și de-ai pierde bogăția,
alinând dureri amare,
mult mai mult vei regăsi-o
în viața viitoare.

Însă ia aminte bine,
fii cu inima-nțeleaptă
să nu faci ca fariseul
care laude și-așteaptă,
trâmbițând în lume Mila
s-o vorbească,
să i-o scrie.

- Tu fă binele în taină!

Domnul vede!
El să-l știe!...

41. MIEZUL NOPTII....

Miezul nopții...
și-n tăcerea-acestor clipe-așa târzii,
numai lacrimile mele și suspinul meu
sunt vii...

Mi s-a stins de mult lumina
și tăciunii-n foc se sting
și-n tăcerea nopții-adâncă
numai ochii mei mai plâng.

Doamne!
m-a-ntinat păcatul
sunt cuprins de fărdelege,
taina mântuirii mele
oare când voi înțelege?

Chin mistuitor de patimi
bietul suflet mi-l tot paște
Sfânt Liman de mângâiere
oare când Te voi cunoaște?

O, în noaptea asta, Doamne
ruga mea spre Tine zboară
și prin miile de stele
Doamne, eu te rog coboară.

În lăuntrul vieții mele
din lumina Ta o rază,
ca în bezna mea din cuget
și-n adâncul meu să cază.

Ca să-mi spele bietul suflet
de păcate
și de tină,
din lumină să mă nască
pentru veșnica Lumină...

42. DE LA NUNTA CEA DIN CANA...

De la nunta cea din Cana
ori pe unde ai umblat,
pân la Golgota, Isuse
de mulțimi ai fost urmat.

În pustie Te-nsoțiră
urmărindu-Ți ochii blânzi,
Tu le-ai dat Cuvânt și Pâine
la-nsetați și la flămânzi.

Lângă mare-au fost cu Tine
Te-ascultau nesăturați,
Tu le-ai dat Cuvânt și Apă
la flămânzi și la-nsetați.

Sus pe munte, când grăit-ai
care sunt cei fericiți,
câtă mângâiere-adus-ai
la cei blânzi și prioniți.

Pretutindeni, alinare
în dureri și în nevoi,
împărțit-ai totdeauna
celor mici, flămânzi și goi.

Dar la Golgota pe Cruce
când erai în chinuri mari,
toți Te-au părăsit, Isuse,
și-ai rămas cu doi tâlhari...

43. IUBIREA LUI...

Noi știm acum că Domnul
atâta ne-a iubit,
că pentru noi pe Cruce
în chinuri a murit.

Că Tatăl Cel din Ceruri
de-atuncea ne-a iertat,
că viață fără moarte
în dar am căpătat.

Și ți-e deajuns atâta
de vrei să înțelegi,
să crezi în El
și Viața de veci
Să ți-o alegi.

44. LACRIMI...

Vă cunoaște, lacrimi sfinte
trista-mi inimă ce plânge,
în adâncul miez de noapte
către Cer când nalț fierbinte
glasul care-n plâns se stinge,
cu suspin cerșind în șoapte:
- Miluiește-mă
Părinte!

V-am plâns lacrimi de durere
biet copil pribeag pe lume,
fără-o zi de sărbătoare
fără-o casă stătătoare,
care știe bine cum e
fără drum și fără nume...

V-am plâns lacrimi de jale
alungat de toți și toate
când mi-am îngropat pe cale
în a plângerilor vale
visurile pulberate.

Lacrimi:
- Vă cunosc așa de bine
că v-am plâns de porți străine
fără să vă șteargă nimeni...

Dat mi-a fost așa de soarte
veșnic ochii să vă poarte.
lacrimi:
cimitir de vise moarte..

45. COPILULE !...

Copilule cu ochi senini
Tu vii din nou printre străini,
 în peșteră pe paie reci
Tu iarăși capul ți-L apleci,
- Dar azi nici magii nu mai vin
și nici păstori să-ți cânte lin,
Copilule cu ochi senini,
Tu astăzi vii printre străini...

Copilule ! Copile blând,
Te naști și azi ca oarecând
de mii de ani,
Copil sărman,
Tu vii în lume an de an
și știi că-acei ce-Ți cântă azi ,
scuipa-vor mâine-al Tău obraz
și, totuși, Tu Copile blând
și astăzi vii ,
ca oarecând...

De mult,
cu suflet plin de dor
Te-ai coborât, de mila lor
în ieslea rece Te-ai culcat
și nimeni nu s-a-nduioșat,
I-ai Tăi, Isuse, ai venit
ei, neștiind, Te-au răstignit.
Iar Tu cu suflet plin de dor
suspini mereu de mila lor...
Copil străin,
Copil hoinar...

Azi bați la uși închise – iar –
și Te-am văzut, Copil iubit
din mii de praguri izgonit
la mii de uși ai așteptat
dar nimeni nu s-a-nduioșat,
azi Tu rămâi mereu afar'
Copil iubit,
Copil hoinar..

Și, totuși iar, Copil sărman
Tu vii în fiecare an
cu bine răul să-l plătești,
să rabzi,
să ierți
și să iubești,
să-mparți a Tale mângâieri
în suferințe și-n dureri ,
să mori pe cruce între hoți
Copil iubit,
lovit de toți...

Tu știi că-acei ce-Ți cântă azi
lovi-vor mâine-al Tău obraz
dar, Tu, Copilule sărman
și azi ca-n fiecare an,
din nou la oameni Te cobori,,
să suferi iarăși și să mori
să Te jertfești
de mila lor,
Copil, cu suflet plin de dor...

Copilule, sărman Copil
Curat ca roua de April,
de-atâta vreme Tu petreci
la ușa inimilor reci,
bătând mereu cu-același dor
la uși închise cu zăvor,
dar câți Ji-or mai deschide azi
Copil cu lacrimi pe obraz ?...

46. ERAM COPIL...

Eram copil în zorii vieții
cu ochi de vis când am gustat,
cu buze arse de dorință
din cupa primului păcat,

Dar când veninul lui cel dulce
eu l-am băut, nerăsuflat,
s-a zămislit în bietu-mi suflet
AMARUL, primului păcat.

Și din acest amar în mine
de-atunci, simțit-am neîncetat,
cum sângeră și-mi arde-n suflet
DUREREA, primului păcat.

Și-n sfâșierea ei amară
cu capu-n palme îngropat,
de-atâtea ori am scos din suflet
SUSPINUL, primului păcat.

Vedeam trecutul meu în tina
păcatului de-atunci, scăldat,
și valuri năvăleau în suflet
MUSTEREA, primului păcat.

Așa s-a răsădit în mine
din jalea primului oftat,
cu rana primei suferințe
CĂINȚA, primului păcat.

*

Eram copil...
copil, Isuse,
atât de fraged și curat,
când am gustat întâia oară
PLĂCEREA, primului păcat...

Iar azi de-atunci de-atâta vreme
eu plâng, mereu, nemângâiat
plătind cu-atâta plâns și lacrimi
CĂDEREA, primului păcat...

47. PLĂNGEA TĂLHARUL...

Doamne, Tu Izvorul vieții,
Tu Ocean de mângâiere
Fiul Celui care lumea
din vecie o conduce
cum de Te supui la oameni,
ca un miel fără putere
și-n atât de grea durere
răstignit Te lași pe Cruce ?

O, de ce n-aduni din Ceruri
legiunile de îngeri
și-astăzi când Te scui pă-n față
fariseii, cărturarii,
cu-o lovire să prefacă
rânjetele lor în plângeri ?
de ce, Doamne, taci și sângeri
pus pe cruce cu tâlharii ?...

O, da știu Isuse Doamne,
Te-am văzut demult odată
colo jos, pe țărmul mării
când le-ai spus așa de multe ,
dar o inimă-mi străină
de păcate subjugată
de atuncea, niciodată
nu mai vrea să Te asculte.

Te-asculta atunci mulțimea,
fericită, fermecată,
și Tu le spuneai, țin minte:

"Răul să-l plătiți cu bine
și cu dragoste să-ntoarceți
ura cea mai ne-mpăcată,
căci a voastră scumpă plată
e-n viața care vine..."

O, Tu ești Stăpânul Păcii
- eu sunt fiul învrăjbirii,
Tu al Dragostei Părinte,
iară eu copilul urii,
eu născut pentru omoruri,
îmi iau plata făptuirii,
dar Tu,
Regele Iubirii,
pus alături cu furii ?

Doamne, eu sunt un nemernic,
ucigaș, tâlharul care,
a făcut în lumea asta
sute de vieți să moară,
- Crucea asta pentru mine,
e o cinste mult prea mare
iar aceste munci amare,
o pedeapsă prea ușoară...

Mâna asta ce pe cruce
mi se zbate-acum în cuie
omorâtu-și-a părinții,
și-a ucis în nopți de toamne,
- Eu am pus mulțimea asta
sus pe cruce să Te pună
nu e, cât e lumea, nu e
păcătos ca mine, Doamne,

Eu am îndemnat poporul
să Te chinuie-n durere,
Eu Ji-am pregătit Isuse,
crucea să Te răstignească,
Eu Te-am răstignit pe dânsa,
Eu Ji-am dat oțet și fiere
când ai fost fără putere,
Eu i-am pus să Te lovească.

Te-am hulit, apoi Isuse
cu acest din parte stângă,
Te-am scuipat cu fariseii
și cu cei fără credință
Ah, și vine chinul morții
bietul suflet să mi-l stingă,
lasă ochii mei să plângă
plâns fierbinte de căință...

Tu la orbi le-ai dat vedere,
mușilor le-ai dat cuvinte,
Milă sufletului stingher,
pace inimii străine -
Eu am semănat în urma-mi
numai lacrimi și morminte
și Te puseră, Preasfinte,
Tu, alături de mine...

Lacrimi nu mai am... Mi-e sete...
mi-s puterile apuse...
Doamne, CRED că Tu ești Fiul
Celui dintru Veșnicie
iartă-mi grelele păcate,
ce Ți-au fost aicea spuse

și primește-mă Isuse,
în a Ta Împărăție...

48. VOI COPILAȘII MEI...

Voi copilașii Mei din lume
ce vă-ncălziți la Focul Sfânt,
voi care mă căutați pe Mine
dar frații voștri unde sunt ?

Au, numai pentru voi sunt, oare,
lumină, soare și pământ ?
sau numai voi sunteți în lume
dar frații voștri unde sunt ?

Copiii mei ce-aveți în viață
ca îndreptar al Meu Cuvânt
au, numai voi citiți Scriptura ?
dar frații voștri unde sunt ?

Eu pentru toți, Răscumpărare,
M-am dat să fiu pe cruce frânt,
au, numai voi vă mântuiră-ți,
dar frații voștri unde sunt ?

Eu pentru toți răbdat-am spinii,
bătăi și cuie și mormânt,
de ce doar voi veniți la Mine ?
dar frații voștri unde sunt ?

A lumii multe suferințe
le-am alinat cu-al Meu Cuvânt
au, numai voi vă vindecară-ți
dar frații voștri unde sunt ?

Ah, unde-i lumea pentru care
și azi în cuie mă frământ,
de ce doar voi veniți la Mine ?
dar frații voștri unde sunt ?

Copiii Mei ce stați sub Cruce
cântând al mântuiri cânt,
Eu pentru toți am stat în cuie
dar frații voștri ,

Unde sunt ?...

49. NOI VREM !...

Noi știm c-avem un Scop anume !
noi știm că urmărim un Țel:
vrem pe Isus ca Rege-n lume
și Domn al tuturor
pe El !

Vrem Evanghelia vestită
la toți acei ce-n rele pier,
noi vrem mărturisită
Iubirea Tatălui
din Cer.

Iar pentru cauza-asta dreaptă
răbdat-am chinuri și nevoi,
răstignitorii Lui ne-așteaptă
cu cruci destule
și pe noi !...

50. ISUS, TU IAR COBORI...

Isus !...

Tu iar cobori și azi de Sus !
cu brațele deschise-n dar,
cu pace fără de hotar...
dar azi cu ochii-n lacrimi,plini
cobori printre „creștini”
Străini.

Plângând

Te-aud și-acum ca oarecând:
- Eu pentru Pace am venit
și pentru Pace M-am jertfit
în dorul Meu nemăsurat,
Eu Pace-am vrut și Har bogat
Am dat.

Dar voi

Voi nu vreți pace vreți război,
în spasmul urii fără frâu,
vreți sângele să curgă râu
vi-i cugetul de ură plin
și sufletele de venin
Hain.

Și azi când

Eu printre voi vin iar plângând
se vede sabia tăind ,
s-aude tunul bubuind
și-n ziua păcii ca turbați
cu ură cruntă vă-njunghiați,
Voi frați !...

Eu iar,
Urca-voi Crucea pe Calvar,
sunt mii de greșuri de spălat
și inimi de răscumpărat
și fără-al Jertfei Mele dar
a-ți cere veșnic în zadar
Un Har...

51. DOAMNE, IAR...

Doamne, iar îmi plec genunchii
și cu lacrimile-n gene,
eu Te rog, ascultă plânsul
unei alte Magdalene.

În cuptorul suferinței
mi-arde inima ca focul,
mi-s uscați de lacrimi ochii
ca-n grădină, busuiocul.

Și ca-n secetă o floare,
ce suspină pe câmpie,
din Oceanul de Viață
cer un strop de Apă Vie.

Floarea vieții mele, Doamne,
e în zori de dimineață,
dă-i măcar un strop din ploaia
dătătoare de viață.

Lasă iar a mele brațe
poala Crucii să Ți-o strângă
a căinței calde lacrimi
iarăși ochii mei să plângă.

Și chiar dacă-a mele chinuri,
mai aprins și-ar arde focul
și-n a morții mistuire
să mă sting ca busuiocul...

Fă din lacrima iubirii
cu un strop să mor în gene
... O, ascultă iarăși, Doamne,
plânsul unei Magdalene...

52. E NOAPTE GREA...

E noapte grea și-n așternut
durerea mă doboară,
ascultă, Doamne-un plâns durut
din suflet de fecioară.

Pentru Cuvântul Tău cel Sfânt
Isuse, pentru Tine,
bătută și-alungată sunt
de mâini și guri haine.

Îmi scoate satu-ntreg minciuni
la fel cu cei din casă,
că stau mereu în rugăciuni
și sunt o păcătoasă.

Îl văd pe tata supărat
uitându-se la mine,
„Că am ajuns de vorbă-n sat
și-n răs la orișicine”...

Mă ceartă-ntr-una mama mea
când iau Scriptura-n mână...
și Doamne, Doamne, uite-așa
tot plâng de-o săptămână.

Căci toți îmi zic: „un lucru mic
să-l faci și va fi bine !”
- Dar nu-l pot face ! Ei îmi zic
să mă despart de Tine.

Și nopți și zile tot așa
cu plâns îmi ud măhrama
- Isuse, pentru Calea Ta
urātu-ma și mama !...

53. ISUSE, PENTRU TINE PLÂNG...

Isuse, pentru Tine plâng
mă dor a Tale chinuri
și-atât de multe-amaruri sting
în sute de suspinuri.

O, pentru Dragostea Ta cânt
căci Tu ești Bucurie,
Viața-ntregului pământ
Izvor de veșnicie.

Pentru iubirea Ta înfrunt
priviri de ură pline,
dar nici în chinul cel mai crunt
nu mă despart de Tine.

Isus, pentru Iubirea Ta,
de-o fi să mi se ceară,
dau tot așa ce poate da
un suflet de fecioară.

Dau plânsul dorului întreg
iubirea și cununa
dau orice bucurii și-aleg
dureri pe totdeauna.

Dau lacrimile câte pot
din gene să izvoară,
dau inima cu dorul tot
din pieptu-mi de fecioară.

O, de-mi vei cere chiar să mor
- Sunt gata totdeauna,
nu-mi pasă dacă-n ura lor
mi-ar zice toți: „nebuna”...

Iar dacă Tu vrei să trăiesc
cu drag Ți-urmez povața:
de dragul Tău pe veci primesc
și moartea
și Viața...

54. ISUSE, VINO !...

Te cheamă azi copii Tăi, Isuse,
Te-așteaptă sfântul război
Copii Tăi sunt în plină luptă
Isuse, vino la noi !

Dreptatea zace legată în lanțuri
poporul piere în nevoi ,
strigând spre Ceruri Te-așteaptă, iarăși
Isuse, vino la noi !

Trăim în vremuri de supremă durere
și ceasuri crunte de apoi,
Te vrea poporul Tău, Te cheamă
Isuse, vino la noi !

Copiii Tăi, cei care plâng Te cheamă
căci lacrimi vărsat-au șuvoi
au astăzi lipsă de-a Ta mângâiere
Isuse, vino la noi !

Te vrea poporul Tău ce plânge
rănit de sfântul război,
o, adă-i vremea de vindecare
Isuse, vino la noi !

Te cheamă poporul Tău azi Isuse
cu doruri și lacrimi șuvoi,
adu sărbătoarea-ntâlnirii cu Tine
Isuse, vino la noi...

55. CU NĂDEJDILE APUSE...

Cu nădejtile apuse
alungat de toți am fost
doar Iubirea Ta, Isuse,
ea îmi fuse
Adăpost...

Arsul meu obraz pe care
au curs lacrimi fierbinți
îl loviră mâini barbare
și amare
Suferinți...

Astăzi de la toți în lume
hule și strigări mi-ascult,
dar par toate niște glume
fără nume,
De demult...

Am destulă mângâiere
în alinul Apei Vii,
Harul Tău îmi dă putere
și-n durere,
Bucurii...

56. TE-AM MINȚIT !...

Când pe pragul rugăciunii
cu smerenie-am pășit
- O, de câte ori, Isuse,
Te-am mințit !

Când cu-a mele buze negre
al Tău Nume l-am rostit
- O, de câte ori, Isuse,
Te-am mințit !

*

Te mințeam atunci, Isuse,
când mă închinam smerit,
căci cu mâna cealaltă ,
Am lovit.

Te-am mințit atunci, Isuse,
„Milă” când am săvârșit,
pentru-un ban, pe cel ce n-are
L-am gonit.

Te-am mințit atunci, Isuse,
mila Ta când o cerșeam ,
căci pe altul fără milă
Îl loveam.

O, de-atâtea ori în viață
când voiam să par smerit
și-am fost doar de ochii lumii,
Te-am mințit !

Dar atuncea când în față
o, Isuse, Te-am privit
am văzut că Tu știi bine
C-am mințit.

Astăzi lacrimile-amare
ce le vărs neconținut
vor putea să spele, oare,
Ce-am mințit ?...

57. CÂND PIERDUT ERAM ISUSE

Când pierdut eram Isuse,
sub osândă și-n păcat,
în a lumii patru laturi
pretutindeni m-ai căutat.
Întrebat-ai trecătorii
câți în cale-ai întâlnit:
unde-i oaia Ta pierdută
unde-i fiul rătăcit ?

Nimeni nu Ți-a spus ! – Tu singur
m-ai căutat prin vânt și ploi,
Blând Păstor pătruns de mila
biete și pierdutei oi !...
m-ai aflat rob, Isuse,
la dușmanul cel din veac,
cât ai plâns văzând cum singur
în dureri și lanțuri zac.

M-ai privit căzut... și-n mine
lumea-ntreagă ai simțit
și pe lemn, Răscumpărare
pentru noi, Te-ai dăruit.
Ți-ai iertat răstignitorii
și călăii Ți-ai iertat
și pe noi prin Scumpu-Ți Sânge
de la moarte ne-ai scăpat.

Azi de-ai mai căuta odată
după fiul rătăcit
m-ai găsi plângând, Isuse,
jos la poala Ta - căit...

58. O JERTFĂ

Noi știm o jertfă: JERTFA CRUCII
știm un Mântuitor: ISUS
o cale numai: ADEVĂRUL
și-o-mpărăție: CEA DE SUS.

Prin Jertfa Crucii pe Golgota
de iad Isus ne-a mântuit,
în Adevăr, crezând Viața
cea fără moarte am găsit.

De-aceea doar în Jertfa Crucii
și în Isus a crede vrem,
că numa-n El e Adevărul
și viață veșnică avem.

59. LA TOȚI MI-AM SPUS DUREREA

La toți mi-am spus durerea, Doamne,
și le-am cerut plângând un sfat;
zadarnic, toți au râs Isuse,
Tu singur, Tu
m-ai ascultat.

Cât am dorit să-i fac să vadă
ce scump e Harul Tău ales,
zadarnic, toți au râs Isuse,
Tu singur, Tu
m-ai înțeleș...

Am fost căzut, sfârșit de chinuri
și să-mi ajute i-am rugat,
zadarnic, n-a venit nici unul
Tu singur, Tu
m-ai ajutat.

La căpătâiul jalei mele
din cei pe care i-am iubit
Tu singur ai rămas, Isuse,
Tu singur
Nu m-ai părășit.

Cât am dorit o mângâiere
și-n pat, plângând am așteptat...
zadarnic, n-au venit niciunii
Tu singur, Tu
m-ai cercetat.

Atunci, când dus de suferințe
la ei în poartă am bătut,
nici unul nu mă cunoscără
Tu,numai Tu
m-ai cunoscut.

Dar, când tot Te-am rugat, Isuse,
în pacea nopților târzii
și cât am plâns eu pentru dâșii,
Tu, numai singur
Tu mă știi !...

60. O ALTĂ VIAȚĂ...

Noi știm că fără-acest pământ
și dacă mori anume,
mai e, dincolo de mormânt
o lume,
Altă lume.

Iar cei ce-n lumea asta țin
păcatele să-i poarte,
acolo îi așteaptă chin
și-o moarte,
Altă moarte.

Dar cei ce-ascultă cât trăiesc
a Domnului povață,
i-așteaptă-n scumpul Rai Ceresc
o viață,
Altă Viață...

61. RĂMÂI CU MINE !

Atuncea, când am fost căzut
 în mâini de sânge pline,
atâția oameni au trecut
 șirag pe lângă mine.

Ce mulți cu jale m-au privit,
 căzut acolo-n cale
dar, vai, nici unul n-a venit
 din tină să mă scoale.

Nici unul nu s-a-nduioșat
 să-mi șteargă plânsu-n gene
Tu singur Te-ai apropiat
 Isus, Samarinene.

A mele răni adânci le-ai uns
 durerea să se-aline
iar eu la pieptul Tău ascuns
 plângeam:

Rămâi cu mine !...

62. PĂSTOR IUBIT...

Căzut fusesem între spini
și-n chinul cel mai mare,
spre Cer, cu ochi de lacrimi plini
cerșeam ajutorare.

Din câți atunci au auzit
a mele lungi suspine
doar Tu, Isus, Păstor iubit
Te-ai coborât la mine.

Pe brațe m-ai luat
și blând
m-ai scos din groapă-afară
„Rămâi –
Ți-am zis, atunci, plângând –
în viața mea amară”...

63. PRIETEN DRAG...

Am fost copilul rătăcit
prin lumea de păcate,
și pretutindeni am găsit
doar ușile-ncuiate.

Când toți cu ură-n ochi și-n glas
mă fugăreau într-una
Tu, singur,
Prieten,
ai rămas, cu mine totdeauna.

De-acum, pe veci,
copil pribeag
lipit voi sta de Tine
Isuse,
Prieten scump și drag

Rămâi pe veci cu mine !...

64. DUHULE PREASFINTE...

Duhule Preasfinte !
Doamne, Izvor veșnic de viață

Glas de rugă-nalt spre Tine
și-n această dimineață
Duh aducător de viață,
de Lumină și Putere,

Morților le dai viață,
orbilor le dai vedere.
masă de cerești belșuguri,
nesecat Izvor de Apă
care setea tuturor
celor însetați, adapă,

Duh de foc ce dezmoștește
din înghețul de păcate
mii de inime răcite
și de suflete-nghețate,

A căinței calde lacrimi
când faci ochii să le plouă,
Vânt ceresc !...
Tu, pui în inimi,
dulcea Ta viață nouă

O, Te rog cu ochii-n lacrimi,
să-Ți reversi din Apa Vie
peste sufletele pline,
de dureri și de urgie.

Inimile înghețate,
fă ca Focu-Ți să le-aprindă,
ca să ardă-n ele răul
ce-a putut să le cuprindă.

Și-adierea Ta cea sfântă
fă s-adie peste ele,
să rodească-n plin Sămânța,
aruncată-n vremuri grele.

Și ne dă, o, Duh Preasfinte
o putere tot mai mare
să mărturisim Cuvântul,
cu-o credință tot mai tare.

Dă-ne sfânta Ta-ndrăzneală,
pretutindeni, în viață,
Adevărul Tău puternic;
să-L spunem oricui în față.

Și de-o fi pentru dreptate
să mai suferim,
Preasfinte,
să-Ți cântăm cu bucurie
și să suferim nainte

Să purtăm cu-nflăcărare
sfântă, lupta Ta-n viață

Asta-i ruga mea Preasfinte,
În această dimineață !...

65. DE-AI LUA PE UMĂR CRUCEA...

De-ai lua pe umăr crucea,
după Domnul de-ai porni,
Fericire, Fericire
nici nu știi cât ai găsi !...

În a vieții zile grele
când, străin ai suspina
Mângâiere, Mângâiere
nici nu știi cât ai afla !...

De-ai cădea sfârșit de chinuri
să te scoli - te-ar sprijini
Alinarea, Alinarea
chinului ți-ar dărui !...

Alungat de-ai fi de-a pururi
și de ura lor împuns,
Bucurie, Bucurie
ți-ar da crucea-I îndeajuns !...

Că de-ai fi stăpân pe lume
și pe aurul din ea
Fericirea, Fericirea
ce-ți dă Domnul - n-ai avea !...

... Când lovit de toți cu ură
îmi curg lacrimi pe obraz,
Mângâiere, Mângâiere
numai Domnu-mi dă și azi !...

66. DINTRE CÂTE MÂINI LOVIRĂ...

Dintre câte mâini loviră
un obraz de plâns udat -
Numai Mâna Ta Isuse
să-l mângâie, s-a aflat.

Din atâtea glasuri câte
cu batjocuri l-au hulit
Numai glasul Tău, Isuse,
să-l mângâie, s-a găsit.

În toți ochii câți priviră
către el pizmași și răi,
N-au văzut vreodată mila
ce-a văzut-o-n ochii Tăi...

N-am simțit așa iubire
cum a fost în vocea Ta,
Mângâierea mâinii Tale
nicăieri, n-o pot afla.

Când eram în suferință
și mă chinuiam în munci,
Nu mai pot uita Isuse,
cât m-ai mângâiat, atunci...

Azi mă-ntreb, privind la Tine
ce anume, s-ar găsi
Și ce om ar fi pe lume
să ne poată
Despărți ?...

67. PLÂNGE DATORNICUL...

Rugăciunea mea Părinte,
în târziul miez de noapte
iar spre Tine se ridică,
plânsă-n lacrimi și-n șoapte,
pleacă-Ți iarăși Tu urechea,
iar suspinul de-mi ascultă:
Nu mai pot plăti Stăpâne,
datoria mea cea multă.

Și plângând amar, suspinul
azi în rugă mi se curmă:
„Mai îngăduie-mă, Doamne,
căci plăti-voi tot pe urmă”...

De pe Dealul Căpățânii,
glasul Tău coboară-n vale,
fiule, Iertate-s toate
multele păcate-a tale !

Da, Tu mi-ai iertat O, Doamne,
datoria mea cea mare
sus pe Golgota, când viața
Tu Ți-ai dat Răscumpărare.

Peste toată datoria
sufletelor care-ar plânge
Tu ai scris atunci: „IERTARE”
cu sudoare și cu sânge.

Însă sluga păcătoasă,
care plânge-acum fierbinte,

mult a mai greșit la Ceruri
și-naintea Ta, Părinte,
Tu iertași pe-al Tău datornic
milă când veni să-Ți ceie
el, pe-al său, de gât îl strânse,
cel din urmă ban să-i deie...

Te-ndurași când el venit-a,
îndurarea să Ți-o ceară,
dar el jupui pe altul
fără milă, ca o fiară.

... Eu am fost acel datornic,
care plâng acum fierbinte
și-așternutul meu
cu lacrimi, calde mi-l stropesc,
Părinte...

Eu...
și pentru-această vină
plâng acum în miez de noapte
ridicând spre Tine ruga
frântă-n lacrimi și șoapte.

Și Te rog,
Isuse Doamne,
pentru Jertfa Ta cea mare,
scrie-mi peste tot păcatul
cu Iubirea Ta:

„IERTARE” !...

68. DUREREA IAR M-A CERCETAT...

Durerea iar m-a cercetat
și-n inima-mi sărmană,
cu-atâtea răni a mai lăsat
O rană.

Simțit-am cum pe față iar
curg lacrimile - vale
- De ce mi-ai dat atât amar
Și jale ?

Durerea singur mi-o ascult
în suflet cum se duce,
iar, mâine-n cimitir mai mult
O cruce.

Atâtea vise moarte-n șir,
nădejdi atâtea-n bine
le-am îngropat ca-n cimitir
În mine.

Mai răătăcesc din când în când
pe calea lor ne-ntoarsă,
dar amintirea lor din gând
Mi-e ștearsă.

Durerea mi se-nneacă-n gât,
ar plânge și nu poate.
o, Doamne, Tu le-ai omorât
Pe toate.

De câte vise m-a legat
nădejdea de mai bine
mi le-ai pierdut - dar Te-am aflat
Pe Tine...

Atâtea vise ce dezmiard
de vrei - le fă apuse !
dar nu lăsa să Te mai pierd
- Isuse !...

69. SFÂȘIAT DE CHINURI...

Sfâșiat de chinuri grele
și cu ochi secați de plâns,
m-ai găsit atunci, Isuse,
când la sânul Tău
M-ai strâns.

M-amăgise rău păcatul
în prăpăstii fără fund
și de fața Ta, Isuse,
mă făcuse
Să m-ascund.

Să n-aud a Ta chemare
glasul Tău să nu-L ascult ,
mă dusesese-n depărtare
tot mai tare,
Tot mai mult...

Când am fost în fund de vale
Plin de răni și părăsit,
mi-a părut c-aud pe culme
glasul Tău,
Păstor iubit...

Mă chemai duios pe nume
peste groapa fără fund,
și-așteptai din clipă-n clipă
din adâncuri,
Să-Ți răspund...

Eu cuprins de-a morții teamă
și cu ochi de lacrimi plini ,
am strigat - aicea-s Doamne,
plin de rane
Mor în spini...

Ți-ai făcut cu mâna cale
printre spini și printre stânci
și Te-ai coborât la mine
până-n fund de văi,
Adânci.

Mâna Ta de rane plină
dintre spini m-a ridicat
și-ale mele răni cu milă
mi le-ai uns
și le-ai legat...

Eu plângeam duios, cu capul
stând la sânu-Ți alipit
„Ah, mă poți ierta, Isuse,
pentru tot
Cât Ți-am greșit ?”...

M-ai iertat !
și glasul-Ți dulce
iubitor mă mângâia:
„Vezi, să nu mai cazi în rele
Ca să nu mai pați așa” !...

70. ISUSE, VEȘNIC CĂLĂTOR...

Isuse, veșnic Călător
prin lumea de păcate
Tu bați străin și iubitor
la ușile-ncuiate.

Nimic Tu nu ceri nimănui
când bați
și-aștepți
să vină,
ci vrei să lași în casa lui
din Pacea Ta Divină.

Ai vrea din Viața Ta să-i dai
că viața lui e moartă
dar el nu vrea,
Tu plângi și stai
afară lângă poartă...

Tu, Regele Iubirii-ai sta
pe veci de veci cu dânsul
și bați și-aștepți,dar el nu vrea
Și te doboară plânsul...

Eram copil când Te-am văzut
la ușa mea, Străine,
și să-Ji deschid ai tot bătut
să intri și la mine.
dar lumea-mi spune să nu vin
că viața Ta-i amară
am vreme, colo, mai târziu
... și Te-am lăsat afară...

De-atunci trecură ani, şirag
pe viaţa-mi amărâtă
Tu tot ai plâns
Isuse drag,
la uşa zăvorâtă !...

Târziu, Ji-am auzit din nou
chemarea Ta duioasă,
Înceată, stinsă, un ecou;
„O, lasă-Mă în casă...

O, lasă-n suflet să-ţi străbat
cu Pacea Mea Cerească,
cât cerul-n larg şi lumea-n lat
nu pot să-ţi dăruiască”...

- Dar lumea-mi spune să Te las
afară şi-astă dată ,
Tu, iar la uşă ai rămas
şi uşa-i încuiată...

Te-am auzit ani mulţi pe rând
chemându-mă pe nume,
dar n-am deschis...
iar, Tu plângând
Te-ai dus, Străin, în lume...

Iar, astăzi singur mă-nfior
de-a mele fapte rele ,
Isuse -
şi Te chem cu dor
în noaptea vieţii mele.

Mai vino iar,
Isuse Blând,
mai bate, iar, o dată,
Te-aștept cu sufletul plângând
și ușa descuiată !...

71. AN NOU...

Cu fila cea din calendar
care-a-ncheiat şiragul:
s-a dus un an...
şi altul, iar
ne calcă astăzi pragul...

... O, dacă vrei al tău amar
să-l schimbi în Bucurie,
pe-ntâia filă-n calendar
tu, pe Isus Îl scrie.

Şi pune-n gând ca să-L întreb
mereu în rugăciune:
„Ce-ai face Tu în locul meu ?”
-Şi fă ce crezi c-ar spune...

Când blândul Lui Cuvânt ți-ar sta
în faţă şi pe limbă ,
vedea-vei cum căsuţa ta
în colţ de Rai se schimbă...

De-L vei lua Sfătuitoar,
prieten de-L vei cere
la greu ți-o fi de ajutor,
în jale, mângâiere...

Şi de vei face cum a zis:
când sus te-o duce somnul ,
pe fila albă-a vieţii - scris
Îl vei afla pe Domnul...

72. DEPĂRTARE...

Depărtare, depărtare,
leagăn lin de plâns și jale,
câte suflete n-ai stins cu
sugrumarea ghearei tale ?

Cine-a măsurat vreodată,
suferința și amarul
unei inimi, unui suflet,
care ți-a golit paharul ?

Cât am plâns și eu odată,
singur singurel cu tine,
când durerea numai Domnul
a venit să mi-o aline...

Când doar El mi-a fost prieten
și-a rămas mereu cu mine,
să-mi sărute fața arsă
de scuipările haine.

El mi-a mângâiat obrazul
cel lovit de palme multe
și-a făcut să-mi înflorească
florile nădejzii smulse...

El și numai El prin lunga
întristărilor pustie,
mângâiatu-mi-a viața
fără pic de bucurie,

O, prin toată-amărăciunea,
ce m-aş fi făcut eu, oare,
dacă n-ar fi fost cu mine
El, prin tine, Depărtare ?...

C-am fost singurel pe lume
fără mamă, fără casă,
numai tu mi-ai fost în viaţă,
totdeauna credincioasă,

Cine oare-mi cununară
inima pe veci cu tine
de mi-ai risipit pe drumuri,
tot ce-a fost mai bun în mine?...

Cum mi te-a legat de suflet,
de-astăzi nu mai aflu stare
şi mă porţi plângând pe drumuri,
depărtare, depărtare ?...

Unde-s sufletele care
de-al meu suflet se legară,
de ce mi le smulgi - şi singur
mă alungi din ţară-n ţară ?

Unde-i dragostea şi unde-i
dorul meu legat de-un frate ?
de ce-l iei şi-mi laşi în locu-i,
trista ta singurătate ?...

Ah, ajunge... curmă-mi viaţa,
fără loc şi fără stare,
vreau o clipă liniştită, de iubire, Depărtare...

DOINA GOLGOTEI

1938

73. SUB CRUCE AZI...

Sub cruce azi Ji-aduc, Isuse,
 într-un pahar de lacrimi plin
prinos al dragostei nespuse,
 aceste ramuri de măslin.

Cutreierat-am lumea, totul,
 și dintre spinii ei le-am frânt,
în semn că n-a pierit cu totul
 Iubirea Ta de pe pământ.

Le-am smuls din dragostea fierbinte,
 din stratul inimii le-am smuls
și Ji le-aduc c-o rugămintă:
 mă iartă,
 n-am putut mai mult.

Dar voi păstra pentru vecie
 în suflet chipul Tău neșters,
căci Te-am iubit cât nu pot scrie
 și n-am putut să pun în vers.

Mulți poate, alții, după mine
 mai mult iubirea-Ji vor cânta,
vorbi-vor mult mai mult de Tine
 dar...
 nu Te vor iubi așa!...

74. CÂNȚA O PASĂRE MĂIASTRĂ...

Cânta o pasăre măiastră
de Golgota duios cânta,
de Taina Cerului sihastră,
de Pacea și scăparea noastră .

Atât de limpede cânta ,
că Doina dulce și măiastră
din glasul ei -
mă fermeca.

Din clipa mea pierdută-n lume ,
o clipă
m-am oprit
s-ascult,
și nu mai știu de ce anume
părea că-s numai eu pe lume,
atât mă fermeca de mult,
uitasem unde sunt și cum e...

Și nu mă săturam s-ascult...

Și Doina-ncet pe nesimțite
am început s-o cânt și eu;
-Când lovituri veneau cumplite,
în râu de lacrimi neoprite,
cu Doina le-mpărțeam mereu
cântarea Jertfei Preaiubite,

Îmi ușura suspinul greu.

De dorul pasărei măiestre
azi ochii-n lacrimi mi se sting,
când vântu-mi cântă la ferestre
duioasa Doinei ei poveste,
în versuri inima mi-o frâng
azi, Doina pasărei măiestre
tăcut
și-ngenunchiat,

O plâng...

E Doina Golgotei ce plânge
de Jertfa Mielului Preasfânt,
de Crucea Lui scăldată-n sânge
de Dragostea-I ce-n veci va strânge
pe toți ai Lui de pe pământ,

O cânt,
cu cât mai mult mă frânge
și plâng ,

Cu cât mai mult o cânt !...

75. ACEASTA-I GOLGOTA !

În marea de păcate,
 în valuri de necaz,
mai sus de-acestea toate
 Golgota - stă și azi.
Din chinuri și pieire
 scăpare e la Ea
- LIMAN DE IZBĂVIRE,
 Aceasta-i Golgota.

Atâtea răni amare
 și plâns nemângâiat,
atâta frământare
 sub Ea s-a alinat
Căci orișice durere
 se stinge lângă Ea
- IZVOR DE MÂNGĂIERE,
 Aceasta-i Golgota,

În zilele-ntristate,
 în nopțile târzii
ți-aduce neuitare
 și sfinte bucurii,
viața cea pustie
 cu Ea se va umplea -
- IZVOR DE BUCURIE,
 Aceasta-i Golgota.

Când sufletul suspină
 de lacrimi frământat
acolo îl alină
 un cântec fermecat,

căci Jertfa Crucii cântă
de taina-nchisă-n Ea
-CÂNTAREA CEA MAI SFÂNTĂ,
Aceasta-i Golgota.

O inimă sfârșită
în plâns nestăvilit
e-așa de fericită
când drumul i-a găsit
acolo-i Mântuirea
acolo-i ce-i lipsea:
-DEPLINA FERICIRE,
Aceasta-i Golgota.

În fața Mării Moarte
e limpede izvor
ce peste vremi împarte
Viață tuturor
răsare din vecie
și-n veci nu va seca
-IZVOR DE VIAȚĂ VIE,
Aceasta-i Golgota.

Din adâncimi de rele
scăparea e în Sus
în orice clipe grele
nădejdea e-n Isus,
sub Crucea Izbăvirii
și Jertfa de pe Ea
-E PREȚUL MÂNTUIRII,
Aceasta-i Golgota.

Și rostul Jertfei Sfinte
tot caut să-l înțeleg
dar n-a fost încă, minte
să îl cuprindă-ntreg .

E mai presus de fire,
de tot,
e mai presus...
și-nfrânt de-a Lui mărire
mă-nchin
și plâng !

Isus !...

76. PRIN MULTE ȚĂRI...

Prin multe țări frumoase,
în viață am trecut
și-atâtea văi și dealuri
frumoase am văzut,
dar nici un deal din lume
nu m-a atras așa
cum cel a cărui nume
Se cheamă Golgota.

Acesta nu se-nalță
cu vârful pân-la nori,
pe culmea lui zăpada
nu cerne albe flori
și, totuși, nici pe-un munte
nu m-am simțit așa,
de Dumnezeu aproape
Ca sus pe Golgota !...

Nu-s brazi înalți pe-acolo
nici iarbă verde jos,
dar este sus pe dânsa
un lucru prețios:
e Crucea Răstignirii
și Jertfa de pe ea
ne-aduse mântuirea,
Aceasta-i Golgota !...

O, nu sunt nici izvoare
pe dânsa cât privești,
nici râuri curgătoare
de ape pământești,

dar iese de sub Cruce
Izvorul minunat,
ce greșurile lumii
le-a șters și le-a spălat.

De-acolo și tâlharul
se-ntoarce credincios,
și mântuit se-ntoarce
căitul păcătos...
Acolo vezi pe Domnul
când plângi sub Crucea Sa
acolo-i Bucuria
Aceasta-i Golgota !...

Tu omule, ce-n lume
suspini nemângâiat,
înaltă al tău suflet
spre locul minunat !
Acolo Mântuirea
și Pacea-ți vei afla,
acolo-i Fericirea,
Aceasta-i Golgota !...
(Prelucrare)

77. EU N-AM AVUT O MAMĂ...

Eu n-am avut o mamă,
străinii m-au crescut,
zadar îmi cereți seamă
ce-i dragostea de mamă,
ce-i dorul când o cheamă,
Căci mamă
n-am avut.

Eu n-am avut nici tată
căci m-am născut orfan,
și nu-mi fu mie dată
să știu și eu vreodată,
ce-i dragostea de tată ,
De tată
sunt orfan,

Și n-am avut nici frate
cu care să m-alin,
flămând după dreptate
calc drumuri neumblate,
străini mi-s toți și toate,
De frate
sunt străin ...

Eu n-am avut nici masă;
străinii m-au hrănit ...
azi toți în praf mă lasă
ca sluga-n drum rămasă,
gonită de la casă,
Să iasă
la cerșit...

Pe Tine
doar pe Tine,
Isuse, Te mai am,
I-ai mei le-a fost rușine
să vină lângă mine
în chinuri doar pe Tine,
Cu mine
Te simțeam,

Necazurile toate
la Tine m-au adus...
mi-s ușile-ncuiate,
n-am milă
n-am dreptate,
Tu mamă-mi ești ,Tu frate,
Tu toate,
Tu, Isus !...

Rămân , deci pân-la moarte
cu Tine,
rob supus,
bucăți de m-ar împarte
pe drumuri să mă poarte,
tot nu mă vor desparte
de Tine,
Nu, Isus...

78. CÂND RAREORI...

Atâta sfântă curăție
mă îmbrăca în strai de crin
atunci, când am văzut întâia,
frumsețea cerului senin...

... Dar mai târziu, viața toată
prin greșuri multe m-a purtat,
că haina albă
și curată
azi mi s-a rupt și s-a-ntinat.

Când rar îmi amintesc cu jale
de anii dragi de oarecând,
stau dus așa, oprit în cale
și oamenii mă văd plângând.

Eram copil atunci
și-n mine
păcatul nu era pătruns...
În taina inimii senine
nimica nu era ascuns.

Îmi dau fărâma de la gură
cu milă, celor mai sărmani
și mă rugam cu-așa căldură,
pentru prieteni
ori dușmani...

A lumii multe patimi rele
în ele
nu m-au fost adus

pe curăția vieții mele
stăpân erai
doar Tu,
Isus !...

Dar azi când plâng pe căi străine
și-atât amar
e-n glasul meu,
mă uit cu ochi străini la mine
și nu mă mai cunosc
nici eu...

Plângând, mă rog, Isuse, Jie
cu suflet frânt
și glas umil,
redă-mi iar sfânta curăție
din vremea când
eram copil...

79. MI-E AȘA DE DOR...

Mi-e așa de dor de Tine
Isuse, Domnul meu,
Te chem să vii la mine
și plâng de dorul Tău.

Ce-aș face-n suferință,
ce-aș face la necaz,
de n-ai fi Tu să-mi mângâi
lovitul meu obraz ?...

Ce-aș face când dușmanii
cu ură mă-nconjur,
de nu mi-ai fi, Isuse,
alin și ajutor ?...

Când „frații” mă înșeală
când „prieteni” mă mint,
de n-ai fi Tu, Isuse,
cu mine să Te simt...

De n-ai fi Tu...
o, cine
o mână mi-ar fi-ntins ?
să mă aline,
cine
la sân m-ar fi cuprins ?

Să-mi lege-atâtea rane
să-mi stingă-atâta chin...
o, cine ?
cine-ascultă

Isuse,
pe-un străin !...

Dar Tu cu-aşa iubire
spre mine Te-ai plecat
de-atunci de când din suflet,
cu dor eu Te-am chemat,

Azi, iarăşi plâng şi-n lacrimi
mereu privesc în sus:
mi-e aşa de dor de Tine
Iubitul meu,
Isus...

80. DIN NOU COBORI...

Și din nou cobori, Isuse,
iar în lumea de păcate
să dai liniște și pace
sufletelor zbuciumate.

S-aduci sfântă mângâiere
celor care plâng în jale
și așteaptă răsăritul
binecuvântării Tale...

Să colinzi pe la sărmene
și tăcute
vechi bordeie,
să le-aprinzi în noaptea rece
a nădejdlor scânteie.

... Dar la Tine, lângă iesle
numai îngerii coboară,
căci păstorii dorm
iar magii
nu vin ca odinioară...

Ceilalți,
pierduți pe drumul
spre prăpastia pierzării,
nici nu Te cunosc, Isuse,
de demult,
Te-au dat uitării...

Singuri copilașii
Doamne,
îngerii fără de aripe,
mai au sfântă bucurie
că Tu vii în aste clipe...

Singuri ei Te mai așteaptă
cu-acea sfântă nerăbdare
care-n dalba curăție
al lor suflet
o mai are...

De demult,
și eu
Isuse,
m-am tot dus pe căi străine
de-am uitat și bucuria
de-a Te aștepta pe Tine.

Dar când
azi,
mă-ntorc acasă,
după ani de chin și jale
și văd iarăși copilașii
împrejurul ieslei Tale,

Dulce-ntreb pe copilașul,
care-Ți stă la căpătâie
- „Cum te cheamă ?”
el îmi spune:
-„Dorzi Traian - din clasa-ntâie”...

Ah, pe-atâtea căi pierdute
eu, pe mine, m-am căutat.
când copil, la ieslea sfântă
lângă Tine m-am aflat,

Și de-aceea-mi dai și mie
azi, Tu bucurii depline,
căci mă simt copil, Isuse,
lângă iesle,
iar cu Tine !...

81. GEME INIMA...

Geme inima din mine
ca un brad lovit și frânt,
prinde pieptul să-mi suspine
și să strig de-amar îmi vine,
că mă mir și mă-nspăimânt,
mă-ngrozesc și eu de mine
unde sunt !...

O, mă văd că-s singur iară,
plin de fapte păgânești,
prind iar lacrimi să-mi izvoară
și căința să mă doară,
- Tot aștept să Te ivești
Te-am pierdut, Isuse, iară
unde ești ?...

Amăgit de fapte rele
am călcat al Tău Cuvânt,
dus de faptele acele
m-am pierdut în neguri grele,
și ca-n funduri de mormânt
nu văd soare,
nu văd stele,
unde sunt ?...

Gândul morții mă pătrunde
caut spre Slăvile Cerești,
și privesc spre văi afunde...
- Tu, ce-n Ceruri locuiești, Doamne !
nu mi te ascunde ,
unde ești ?...

Orbii, cum doresc lumină,
mușii, cum doresc cuvânt,
sufletu-mi așa suspină
după glasul Tău ce-alină,
chinuri câte mă frământ
într-o lume-așa străină ,
unde sunt ?...

Robul Tău, plângând Te cheamă,
Domnul Slăvilor Cerești
- N-am nici tată,
n-am nici mamă,
nimeni nu mă bagă-n seamă,
singur, Tu mă mai iubești,
ia-mă și pe mine
ia-mă
unde ești !...

82. DOAMNE. DOMNUL MEU...

Doamne, Domnul meu ai milă
de-a mea stare-n care sunt ,
că n-am inimii putere
nici să tac și nici să plâng.

*O, Isuse-alină starea grea din mine
mă sărut-apoi cu milă
și fă iar să zbor cu Tine
alipit de scumpu-Ți sân
și cu Tine să rămân.*

Simt o nouă Ghetismani
cu un nou calvar venind
și mi-e inima-ntristată
și mi-e duhul suferind.

Doamne, dacă-o nouă jertfă
trebuie amar s-o dau
crucea, sarcina și jugul
liniștit să mi le iau

Dacă iar singurătatea
dup-atâta drum îmi ceri ,
dă-mi puteri fără cârtire
să-mi îndur povara ei.

Dacă trebuie iar chinul
cel mai greu de îndurat ,
fă să nu mă plâng de cruce
și s-o duc cu gând curat.

Dacă liniștea mi-e smulsă
și din suflet și din trup,
Dumnezeul meu, ai milă
inima să nu mi-o rup.

83. TATĂL NOSTRU...

Tatăl nostru Cel din Ceruri
glasul nostru cheamă iar,
Ajutorul Tău, căci greu e
al durerilor calvar.

Ne-a lovit din greu dușmanul
și ne-a-mprăștiat pe toți ,
să ne strângi, cum am fost iară
numai singur Tu mai poți.

Copilașii Tăi, Părinte,
alungați pe drumuri pier,
lacrimile lor Te cheamă
- Tatăl nostru Cel din Cer...

*

Stropi mari se preling pe față
- amarul lacrimii pârau,
suspina întinată viață:
sfințească-se Numele Tău...

Ni-e plină viața de greșale
făcut-am, Doamne, numai rău,
dar ochii plâng cu lacrimi grele:
sfințească-se Numele Tău...

Ne recunoaștem plini de vină
Preaîndurate Dumnezeu
dar sufletul căit, suspina :
sfințească-se Numele Tău.

Grele suferinți și multe
fac viața tot mai grea,
peste lumea năcăjită:
vie-mpărăția Ta...

Multe rane-avem, Părinte,
și iar prind a sângera
peste lumea-ndurerată:
vie-mpărăția Ta...

Multe lacrimi sunt în lume
o, atâția plâng în ea,
peste lumea suferindă:
vie-mpărăția Ta...

*

Mintea noastră prea săracă
multe-ar vrea...
însă, Doamne, să se facă
Voia Ta...

Orice planuri și dorințe
am avea,
pururi, facă-se, Părinte,
Voia Ta...

Și-orice-ar fi să ne mai vie
și-om purta
fă să zicem pururi - „fie
Voia Ta...”

*

Ajuns-am vreme de grea urgie
ca lupii, frații se sfâșie
și-și fac cu mâinile mormânt,
că mă-nfior și mă-nspăimânt
precum e-n Cer
când o să fie
și pe pământ ?

Când toți sunt plini de dușmănie,
când totu-i ură și mânie,
când toți se zbat și se frământ
străini de-al Cerului Cuvânt ,
precum e-n Cer
când o să fie
și pe pământ ?

Părinte bun, din veșnicie,
în fața Ta cădem și Ție
îți cerem azi un crezământ:
O, fă prin Harul Tău cel sfânt
precum e-n cer,
așa să fie
și pe pământ...

*

Pleacă-Ți peste noi, Părinte,
Ochii blânzi
când Te cheamă și Te roagă
cei flămânzi.

Mari îți sunt și multe, Doamne,
milele:
„Pâinea noastră cea de toate
zilele -

Dă-ne-o nouă astăzi” - Ție
Ți-o cerem
căci pe altul - o, Părinte,
nu avem.

*

Auzi-ne, Părinte,
când mila Ta cerșim,
precum și noi - pe alții
când cer - îi auzim,

Ajută-ne atuncea
spre Tine când strigăm
precum și noi, pe alții
la greu îi ajutăm !

Și iartă-ne păcatul
ce noi am făptuit,
precum și noi ierta-vom
pe cei ce ne-au greșit...

*

Îndreaptă-ne, Doamne,
de-a pururea pașii
să nu ni-i atragă
cărarea oprită

Auzi când Te roagă
curați, copilașii,
și nu ne duce
pe noi în ispită...

Păcatul se luptă
în el să ne-atragă ,
sălbaticе poște
spre el ne invită,
dar fiii Tăi, Doamne,
de-a pururi Te roagă
și nu ne duce
pe noi în ispită...

*

Scutește-ne cu-a Ta aripă
cuprinde-ne cu brațul Tău,
rămâi cu noi în orice clipă
și ne ferește de cel rău,

Satana veșnic se frământă
ca să ne prindă-n lațul său ,
Tu ia-ne Doamne-n paza-Ți sfântă
și ne ferește de cel rău.

Fii adăpostul nostru tare
Preaîndurate Dumnezeu,
în zile grele de-ncercare
și ni ferește de cel rău...

84. STÂNCA VIEȚII

Stânca vieții e scăparea
care-n lume s-a adus
pentru cei pierduți în valuri,
pentru cei fără Isus.

Stânca vieții e Golgota
e Isus Cel Răstignit,
El ne-a scos din valul lumii,
Jertfa Lui ne-a mântuit...

Urle marea-nfuriată
zboare valurile-n sus ,
noi suntem pe Stânca Vieții
și ne apără Isus.

E puternică furtuna
vaiere s-aud pe sus ,
dar noi stăm pe Stânca Vieții
și ne apără Isus..

Voi, pe care valul lumii
încă tot nu v-a răpus,
apucați spre Stânca Vieții,
apucați către Isus.

Ridicați spre El privirea
din al vieții trist apus,
căci în marea de păcate
Stânca Vieții e Isus !...

85. ÎN MÂNA TA...

Isuse, Dumnezeu Isuse,
din ziua-n care m-ai chemat
și m-ai întors din căi pierdute
în mâna Ta m-am-credințat.

Isuse, Împărat, Isuse,
sărac am fost și umilit ,
iar azi atâta bogăție
din Harul Tău, mi-ai dăruit.

Isuse, Bunule Isuse,
amaruri multe-am îndurat,
dar mâna Ta de când mă poartă
atâtea bucurii mi-a dat.

Isuse, Minunat Isuse,
o viață-ntreagă-am suferit ,
iar azi atâta Fericire
prin Harul Tău mi-ai dăruit...

Isus, Mângâietor Isuse,
atâtea lacrimi am vărsat
iar azi atâta mângâiere,
Iubirea Ta în dar mi-a dat.

Isuse, Iertător Isuse,
păcate multe-am săvârșit
dar Tu, iertarea tuturor
prin Jertfa Ta ne-ai dăruit...

Isus, Mântuitor Isuse,
eu, mort am fost în greu păcat
dar Tu, viață fără moarte
prin Jertfa Ta în dar mi-ai dat.

Isuse, Darnic, o, Isuse,
cu ce-ai putea fi răsplătit,
când toată lumea n-are prețul
ce mila Ta mi-a dăruit ?...

86. CÂND ȚI-AM ÎNȚELES CHEMAREA

Când Ți-am înțeles chemarea
eu de toate m-am lipsit,
și-am venit să stau cu Tine
căci Isuse,
Te-am iubit...

M-am desprins din hora lumii,
din păcatul ei m-am smuls
și-am venit să stau cu Tine
și Isuse,
să Te-ascult...

Despărțitu-m-am de prieteni,
de averi m-am despărțit,
și-alipitu-m-am de Tine
căci, Isuse,
Te-am iubit...

Azi Iubirea Ta mi-e lege
și Cuvântul Tău mi-e crez,
am venit să stau cu Tine
și Isuse,
să-Ți urmez...

Fă ce vrei de-acum, cu mine
dă-mi ce vrei, cu drag primesc,
nu mă mai despart de Tine,
căci Isuse,
Te iubesc !...

87. ATÂTEA STELE...

Atâtea stele mincinoase
în viața mea au răsărit
și către zări necunoscute,
să le urmez, m-au amăgit...

Am fost vrăjit de-a lor chemare,
cu glasul lor m-au fermecat,
pe căi pierdute și străine
încrezător, eu le-am urmat...

Atâția spini mă sângerară,
atâtea cuie m-au rănit
și-am plâns în lunga sfâșiere,
atâta plâns nestăpânit...

Dar le-am urmat mereu prin lume,
purta de-un gând, vrăjit de-un dor,
chemat de raza mincinoasă,
crezând în nemurirea lor...

Iar când am fost în văi afunde
și-ntunecate de păcat,
cu ochii, rătăciți în zare
să-mi lumineze-am așteptat...

Dar dintre toate-acele stele
ce-n calea rea m-au amăgit,
în noaptea suferinței mele,
nici-una nu s-a mai ivit...

În întunericul durerii
eu, singur, am rămas plângând,
o rază sfântă de nădejde,
o mângâiere așteptând...

Atunci am ridicat spre Ceruri
suspînul plînsului căit
și-n întunericul pierzării
un Soare scump mi-a răsărit...

Isus mi-a luminat viața,
să văd puterea Jertfei Lui,
din valea plîngerii și-a morții
scăpând la Dânsul să mă sui...

O, Soarele înviorării,
Lumină fără de apus,
Tu Prețul mântuirii mele
cât Te iubesc,
o, cât !...
Isus !...

88. NOI L-AM AFLAT...

Noi L-am aflat pe-Acela ce orbilor dă văz
când ochii, orbi de patimi îi spală El de tină,
și face să răsară în noaptea lor de prăz'
lumina izvorâtă din veșnica Lumină.

Noi L-am aflat pe-Acela ce muților dă glas
și-i face să-L vestească
de-a pururi pe pământ,
în fiecare clipă, în fiecare ceas;
Cuvânt, născut de veacuri
din Veșnicul Cuvânt.

Noi L-am aflat pe-Acela ce morților dă trai
și-i face să cunoască Eterna Dimineață,
să-I laude mărimea, prin fapte și prin grai,
viață izvorâtă din Veșnica Viață.

Noi L-am aflat pe-Acela ce șchiopilor dă mers
și-n lume îi trimite ca tuturor să spună
că tot păcatul lumii, cu sânge El l-a șters,
să-i facă să primească slăvita Vestă Bună...

Noi L-am aflat pe Bunul și Dulcele Isus
și-atâta fericire pe brațul Milei Sale,
El singur e Lumina cea fără de apus,
veniți la El, cei care v-ați rătăcit pe cale...

El Sângele pe Cruce, murind Și L-a vărsat,
prin-ntr-însul să vă spele păcatul ce-ați făcut,
prin El primi-veți Pacea și Harul minunat,
veniți la El, voi care pân'-astăzi n-ați putut...

89. CÂND AM FOST...

Când am fost copil, Isuse,
gata-n lume să mă duc
și din două căi opuse,
Una, trebuia s-apuc -
mai chemat să vin la Tine,
eu, că vin, Ți-am spus, smerit,
dar m-am dus pe căi străine,
n-am venit...

Te-ntâlniși odată-n cale
și Tu blând mi-ai arătat
că-i prăpastie în vale
și drum rău am apucat.
m-ai chemat să vin cu Tine
pe alt drum spre răsărit,
dar n-am ascultat, Isuse,
n-am venit...

Am ajuns de-asupra gropii
și-atunci când eram să cad,
Te-am simțit că Te apropii:
și m-ai izbăvit de iad...
și de-atunci,
întors la Tine,
pe cărarea Ta urmând
eu, cântând mă duc,
plângând !...

90. DE CÂND LA CINĂ...

De când la cină, ucenicul,
pe sânul Tău s-a aplecat
atâtea mii de suferințe
la sânul Tău s-au alinat.

Atâtea valuri de durere
ce mii de suflete-au izbit,
Isuse, Bunule Isuse,
la sânul Tău s-au potolit...

Atâta Dunăre de lacrimi,
atâtea frământări și plâns,
la sânul Tău se alinară
și focul lor la El s-a stins.

Păcate multe, mari și grele
ce veșnic ne-ar fi osândit,
Isuse, Iertător Isuse,
cu sânul Tău le-ai-coperit.

Atâtea Magdalene, câte
cu plâns păcatul și-au spălat,
la sânul Tău, atâta milă
și mângâiere am aflat.

Tâlharii câți se îndreptară
și s-au căit plângând amar,
Isuse, Tu le-ai dat, Isuse,
iertare tuturor în dar...

A lumii suferințe grele,
la sânul Tău le-ai alinat,
Isuse, Iubitor Isuse,
prin câte răni ne-ai vindecat !...

91. DE CÂND ISPITA...

De când ispita prima dată
cu viclenie m-a-nșelat,
zvârlindu-mi inima curată
în tina primului păcat,

De-atunci am coborât într-una
pe calea morții tot mai jos,
să mă despart pe totdeauna
de Tine Domnul meu Hristos...

Urechea sufletului care
păcatul mi-o-nfundase greu
nu auzea a Ta chemare,
să las cărarea celui rău.

Și m-aș fi dus mereu la vale
spre gura negrului abis,
ce m-aștepta ascuns în cale
adânc și fioros deschis...

Dar mi-ai ieșit în drum, Isuse,
și-n fața morții m-ai oprit
cu grija dragostei nespuse,
de mine Te-ai milostivit...

Când m-ai atins cu-a Ta-ndurare
eu m-am trezit ca dintr-un vis
și ochiul sufletului care
era în noapte - s-a deschis !...

Simțit-am dragostea privirii
 și glasul blând Ți-am ascultat,
din calea morții și-a pieirii
 eu m-am întors și Te-am urmat...

Și Te urmez de-atunci într-una
 urcând calvarul Tău, smerit,
cântându-Ți Ție-ntotdeauna
 din clipa când Te-am întâlnit...

92. PLÂNGE UCIGAȘUL...

Mă chinuie durerea și-n mintea mea răsar
vedenii ce m-alungă să fug în lume iar,
căci ziua-n orice lucru și noaptea-n orice vis
văd fața-nsângerată a fratelui ucis.

Văd chipul lui aievea, din ce în ce mai viu
și fug gonit din urmă de-al nopților pustiu.
... Lovit-am mii de oameni la fiecare pas,
în urma mea doar sânge și blesteme-au rămas.

În mâna rugătoare a bietului sărman
am pus, râzând, o piatră în loc să-i pun un ban,
pe golul, ce la ușă o zdreanță mi-a cerșit
cu ură, cu blesteme, tot gol, l-am izgonit...

Flămândului ce-n poartă, plângând mi-a așteptat
nici cojile-aruncate la câine - nu i-am dat,
străinului ce-n noapte, la ușă mi-a bătut
nici loc în grajd, cu vite, să stea - nu i-am făcut.

Pe cel mai bun cu mine, cu ură l-am gonit,
- un bine - totdeauna - cu rău l-am răsplătit,
iar astăzi, de oriunde, de toți sunt alungat,
cu sufletul de sânge și blesteme-ncărcat.

Și-n orice colț al lumii mereu sunt urmărit
de faptele mârșave, de tot ce-am săvârșit.
Că și-al țărânii strigăt și Glasul cel din cer
viețile ucise, din mâna mea, le cer.

Gonit de-acele glasuri alerg și iar alerg,
mustrarea să o-năbuș și sângele să-l șterg.
Mi-s zilele urâte ca nopți pustii și lungi...
m-alungă toți, Isuse,
Tu văd că nu m-alungi.

O, văd cum mâna-Ți dulce
se-ntinde peste vremi,
când toți m-alungă, numai,
Tu singur, mă mai chemi,
pe mine păcătosul de lume alungat,
când toți îmi cer osânda,
Tu numai m-ai iertat...

Pe mine, ucigașul, în loc să mă lovești
și să m-alungi Isuse, Isuse, mă iubești !...
Din orice loc sub soare, gonit și alungat,
eu astăzi adăpostul, la Tine mi-am aflat.

Sunt ucigaș...
dar, Doamne, picioarele îți strâng
și-ntâia oară-n viață,
îmi pare rău,
și plâng...

93. ERAM COPIL...

Eram copil când prima dată
în luptă am căzut învins,
și-n biata-mi inimă curată
păgâne patimi s-au aprins.

În vâlvătaia lor nestinsă,
de-atunci, am aruncat mereu
întreaga bogăție strânsă
în taina sufletului meu.

Tot ce-am avut mai sfânt în mine,
tot ce-am putut avea curat,
neștiutor de-i rău, ori bine,
în focul lor am aruncat.

Întreaga mea copilărie
acolo-n el s-a mistuit,
iar azi mi-e inima pustie
și-n suflet gol nemărginit.

Și-acum când prind a înțelege
al vieții rost, de la-nceput -
un pumn de spuză mi se-alege
din tot ce-n suflet am avut.

Și prin ruinile iubite
eu caut și plâng nemângâiat ,
atâtea daruri mistuite
de focu-amarului păcat.

Privesc cenuşa-mprăştiată
şi-ndurerat m-aplec s-o strâng...
aceasta mi-e averea toată
mă uit la ea şi plâng şi plâng...

... Isuse, n-am decât suspine
iar bietu-mi suflet fără zel,
azi s-ar aprinde pentru Tine,
dar nu-i ce să mai ardă-n el.

Şi ştiu că Tu mai poţi aprinde
cenuşa sufletelor reci,
când, cu suflarea Ta fierbinte
spre ele, milostiv Te-aplec.

O, suflă Tu şi-n spuza-aceea
ce mi-a rămas din stinsul jar,
mai este, poate, vreo scânteie
şi poate, s-o aprinde iar...

94. TAINĂ

Ghimpe de durere mută
roade inima-mi pustie
suferință neștiută
mi-o zdrobește și-o sfâșie.

Plâns nestăpânit îmi cere
chinul pururi nesătul,
mii de lacrimi de durere
i-am tot dat și nu-i destul.

Dar când ochii mi s-or stinge
și inima mi s-o sfârși,
- cu ce oare, voi mai plânge,
și cu ce voi suferi ?...

95. PLÂNS NESTĂPÂNIT

Geme sub poveri nespuse
bietu-mi suflet chinuit,
- Bucurie, Bucurie,
pentru ce m-ai părăsit ?

Plânge-n spasmul suferinței
inima-mi rănită-n piept,
- Mângâiere, Mângâiere,
până când te mai aștept ?

Pașii-mi calcă în neștire
pe căările pustii
- Fericire, Fericire,
unde-ai mers de nu mai vii ?

Ochii-mi varsă râu de lacrimi
la mormânt de visuri dulci
- Suferință, Suferință,
când vii, oare, să mă culci ?...

96. PENTRU TINE

Pentru Tine vreau, Isuse,
toată viața s-o trăiesc
Adevărul Tău, în lume
și-al Tău Nume
să-L vestesc...

Pentru Tine vreau, Isuse,
toată viața să mă lupt
până-n clipa sfântă-n care
lanțul tare
fi-va rupt...

Pentru Tine vreau, Isuse,
să-ndur orice suferiți,
am ales a Crucii Cale
pentru-a Tale
biruinți...

Pentru Tine vreau, Isuse,
de va trebui să mor,
dar voi spune-a Tale sfinte
dulci cuvinte ,
tuturor.

Pentru Tine, o, Isuse,
viața-ntreagă mi-aș jertfi,
dar nu pot în viața toată
niciodat-a-Ți
răsplăti...

Și de-aceea plâng Isuse,
și mă rog, cu glas durut
nu mai merge de la mine,
fără Tine
sunt pierdut...

97. CU ISUS...

Cu Isus sunt totdeauna
și cu El voi fi mereu,
El mereu a fost cu mine
scump Mângâietor al meu...

El, în zile de tristețe,
El, în lupta cea mai grea,
El, de-a pururi e-Ntărirea,
Pacea și Odihna mea.

Când nimic nu-mi mai rămâne,
și pierd orice prieten drag,
singur, El stă lângă mine
în amarul care-l trag.

Și de-aceea pe-a Lui cale
eu pe veci a merge vreau,
fie crucea cât de mare
și calvarul cât de greu...

98. TU EȘTI ȘI AZI...

Tu ești și azi Isuse,
un călător pe-aici,
dar nu mai ai cu Tine
popor și ucenici.

Pe căi pustii, Tu singur
mai umbli în zadar,
căci Dragostea-i puțină
și Bine - tot mai rar.

În lume-s numai Iude,
ce umblă după-averii,
- Marii - să Te asculte,
aproape, nicăieri...

Zachei și Magdalene
și Lazări - nu mai sunt,
nici mir de fapte bune
și milă pe pământ...

Pe calea spre Golgota,
pe drumul spre Damasc,
din fiii lumii astăzi
nici unii nu se nasc.

Prin văi de patimi rele
se pierd străini și pier,
din ce în ce mai tare
îndepărtați de cer...

Tu singur, în atâta
nemărginit amar,
din moarte și pieire
chemi lumea în zadar.

Căci nimeni nu Te-ascultă,
- Cuvântul Tău Divin
răsună azi, Isuse,
atâta de străin...

99. ALTĂ DIMINEAȚĂ

Doamne, altă dimineață
și alți zori de zi răsar,
și-naintea Slavei Tale
robii Tăi se-ableacă iar,

Spulberat-ai negrul nopții
și-a ei visuri le-ai gonit,
și ne-arăți din nou, Isuse,
slava altui răsărit.

Peste negura din suflet,
peste-nfiorări de gând,
ne-aduci dulcea dimineață
răsărită-n soare blând.

După vuiet de furtună,
după nopți de vijelii,
Tu răsari în viața noastră
zorii sfintei bucurii.

După spasm de lupte grele,
după nopți de suferinți,
Tu dai pururi răsăritul
răsplătitei biruinți...

Astăzi, iar ne-a prins o noapte
de necazuri și nevoi ,
- Lasă Doamne, să răsară
zorii păcii peste noi.

Lumea-ntreagă rătăcește
către tristul ei apus,
- luminează calea noastră
Răsăritul cel de sus !

Și-n lumina Ta ne-ndreaptă
pururi, pașii pe pământ
ca scăpând din noaptea lumii,
să intrăm în Ceru-Ți Sfânt.

Să-Ți cântăm pe veci în față,
cântec fără de sfârșit
într-o Zi fără de noapte,
Veșnicule Răsărit !...

100. VEI VENI ISUSE...

Vei veni Isuse, știm că vei veni
și pe nori de slavă, Tu vei răsări,
mare va fi ziua, când ai să cobori ,
- Sărbătoarea celor fără sărbători.

Plâng în strâmtorare toți copiii Tăi,
alungați de lume și de oameni răi,
suspinând Te cheamă, bieții asupriți
o, Dreptatea celor mulți nedreptațiți.

Mare-i jalea celor care gem și plâng
și-n amare lacrimi chinul lor și-l strâng,
așteptându-Ți ziua când iar ai să vii ,
Bucuria celor fără bucurii...

Cad sub greul crucii mii de oropsiți,
veșnic fără milă, veșnic prigoniți,
așteptându-Ți, Doamne, Ziua Ta cu dor ,
Ajutorul celor fără ajutor.

Plâng mai mult ca oricând bieții Tăi copii
și-așteptând Te cheamă și Te cer să vii,
- Vino !...
căci Te-așteaptă sute de dureri ,
Mângâierea celor fără mângâieri...

101. PRIMĂVARĂ...

Primăvară...
cu frumoase
diminețe de Florii,
zile ce-aduceau odată
mărțișori de bucurii...

Când venea atuncea Domnul
pe al inimilor prag,
mii de suflete curate
Îl întâmpinau cu drag...

... Astăzi plini de nerăbdare
ca să-L urce pe-alt calvar,
numai Iuda și călăii
mai doresc să vină iar...

I se-aștern în cale, poate,
iar și astăzi mărțișori,
dar privirea Lui de-acuma
nu e cea de alte ori.

Vede El că cei de astăzi
nu-L cunosc - căci nu-s ai Lui
și lumina din privire
nu-i ca altă dată - nu-i...

Sunt în suflete păcate,
sunt în inimi răutăți,
și de-aceea bucuria
nu e azi ca alte dăți.

Și de-aceea când coboară
în cetatea noastră azi ,
Împăratul Suferinței
are lacrimi pe obraz...

102. CĂLĂUL

Când L-au luat răstignitorii
și-n haină roșie-mbrăcat -
IL-au dus la locul răstignirii
- privea senin și resemnat.

Știa El bine c-o să moară
- Dar va-nvia a treia zi
că iadul, lespedea și moartea
prin moartea Lui - Le va zdrobi.

În urma Lui râdea călăul,
spunând la cei ce-L însoțea:
- Acesta-i Împăratul nostru ?
Îngenunchiați în fața Sa.

M-aplec în fața Ta, Isuse,
și eu, privește să mă vezi,
îmi pare bine că ești Rege
și astăzi, că Te-ncoronezi,

Ți-am împletit cunună scumpă
și ca la regi pe cap Ți-am pus,
- Ți-e gata crucea și mormântul
și poți să-nvii din nou, Isus,

Căci Te-așteptăm cu-atâta cinste
cum nu s-a mai văzut sub cer:
din orice lemn Ți-om face-o cruce
și-un cui din fiecare fier.

Și nu ca azi, odată numai
- De mii de ori Te-om răstigni
pân' s-a găta din lume fierul
și lemn de cruce n-o mai fi...

... Dar când a stat apoi de strajă
s-a-nspăimântat și-a-ncremenit:
cu-atâta Slavă și Putere
a înviat Cel Răstignit.

Și jos s-a aruncat în fața
stăpânului Vieții Noi
strigând: - Isuse, cred în Tine !...
și viața-ntreagă-a plâns apoi...

103. CU DOMNUL SPRE GOLGOTA

II

Au sunat prelung din bucium,
semnul stingerii străjerii,
pe Ierusalim se lasă
vălul liniștit al serii,
că se-apropie-nnoptarea
ca un blestem ce coboară
să apase inimi care
om nevinovat omoară...

Mii de stele luminează
noaptea rece și senină
- undeva cu ucenicii,
Domnul stă acum la Cină,
iar cântarea lor de Slavă,
ca un vers duios coboară,
dulce legănând tăcerea
și pierzându-se afară.

Și cum stă cu ei, pe Domnul
tulburarea Îl cuprinde,
„Adevăr grăiesc Eu vouă:
unul dintre voi Mă vinde!”...
Se-ntristează ucenicii,
când aud această veste
și-L întreabă cu sfială:
„Doamne, oare cine este ?”...

Dar când au văzut spre Iuda,
mâna Domnului întinsă,
cunoscut-au vânzătorul
după ura-n ochi aprinsă.
Iar, Ioan, învățăcelul
cel mai mult iubit de Dânsul,
rezemat cum stă la sânul-I,
neoprit îi vine plânsul.

„Doamne, cum putut-a, oare,
trădătorul să Te vândă ?
Cum l-a biruit pe Iuda
pofta de argint flămândă ?
Cine-o să ne mai învețe ?
Cine plânsul să ne-aline ?
Unde ni Te duci Isuse ?
Ia-ne și pe noi cu Tine !”

... Vineri,
miez de zi și arde
soarele ca niciodată
pentru Dumnezeu,
o cruce, lumea a găsit - răsplată,
din cunună și din cuie
curg șiroaie mari de sânge,
jos, strângând în brațe crucea
Mama Lui,
Maria, plânge...

Plânge, biet învățăcelul,
îngropându-și fața-n palme
când spre Domnul,
fariseii scupă-n hule și-n sudalme,

și se uită-n patru laturi
peste gloata cea haină,
așteptând și cei apostoli,
iar, de undeva să vină.

Dar nu-i nimeni !...
gloata urlă,
Domnul lor se roagă-n cuie,
trăsnetele gem cu groază...
și nici unul din ei, nu e,
nici chiar Petru nu mai vine,
să-L mai prindă viu odată,
și iar stropi fierbinți de lacrimi,
udă țărna blestemată.

Cunoscându-și, poate-acuma,
tot păcatul, toată fapta
plânge-n spasmuri și se roagă
răstignitul cel de-a dreapta.
- Se-nnoptează, dintr-o dată,
soarele și-a stins lumina
jos, sub cruce, plânge Mama
cu Maria Magdalena...
Vântul vâjâie puternic;
Ioan strigă prin suspine:
- „Unde ni Te duci, Isuse ?
Ia-ne și pe noi cu Tine !”...

*

Zori de zi răsar departe
peste Vârful Căpățânii,
e Duminică,
e ziua cea dintâi a săptămânii,
ucenicii-nchiși în casă,
stau din noaptea cea de groază
când L-au prins pe Învățătorul
și într-una priveghează.

N-au gustat din seara-aceea
nici odihnă și nici somnul,
se căiau amar cu toții,
că au părăsit pe Domnul.
Petru, nu putea de-atuncea
să-și mai stăpânească plânsul
că de-atâtea ori pe față,
el s-a lepădat de Dânsul.

... Trei băței s-aud în ușă,
unde-și plâng cu toții vina,
și-o femeie intră-n grabă:
E Maria Magdalena:
„A-nviat Învățătorul !...
giulgiurile stau grămadă !”...
Toți se înfioară !
Petru și Ioan se duc să vadă...

Groapa-i goală,
Petru plânge,
Ioan strigă prin suspine:
„Unde, unde-ai mers Isuse ?
Ia-ne și pe noi cu Tine !”...

104. PE MARE

Isuse, marea vieții e
adâncă și întinsă,
corabia de valuri mi-e
purtată și cuprinsă...

Vin neguri grele de păcat
din spate și din față
și valuri negre gem turbat
cer jertfe, cer viață...

O, vino iar, Isuse blând,
că furtunoasă-i zarea...
și ca odată, oarecând,
Tu liniștește marea.

Corabia, condu-ne-o Tu,
cu bine prin primejdii
pe valul dragostei ne du
la Țărmurii Nădejdi...

105. ÎNVIERE...

Hristos a înviat din morți....
ce bucurie sfântă !
și îngerii din ceruri toți
și lumea-ntreagă cântă.

Veniți popoare și-I cântați
și cei morți din mormânturi ,
mărire Lui și slavă-I dați,
prin mii și mii de cânturi ,

Veniți luați lumină toți
căci vremea e aproape ,
când lumina-va Slava Lui
peste pământ și ape.

Veniți, cei ce vă credeți buni
primiți această veste ,
căci fără fapte, moartă-n veci
credința voastră este...

Veniți, voi ce vă credeți răi
azi ceasul vostru bate,
vă spală-acuma Jertfa Lui
de orișice păcate.

Veniți, voi cei bogați, veniți,
și-n cer strângeți avere ,
acolo se păstrează-n veci
nu scade, nici nu pier.

Veniți, voi cei flămânzi și goi,
veniți pe Calea Nouă,
să moșteniți averea cea
din veci gătită vouă...

Veniți, voi toți, acei orfani
ce nu cunoașteți mamă,
cu drag v-așteaptă Sânul Lui
și glasul Lui vă cheamă...

Veniți, voi robi,
veniți stăpâni
spre El vă faceți ruga,
că-n ochiul Lui nu-i mai ales
stăpânul decât sluga...

Voi împăcați-vă dușmani
căci Domnul Păcii-nvie,
cântați Celui fără de ani
cântări de bucurie.

Iar cei ce L-ați aflat pe El
și El vi-i scut sub stele,
răscumpărați timpul pierdut
căci zilele sunt rele...

A înviat Isus din morți,
a triumfat iubirea,
Îl preamăresc îngerii toți
și-L cântă toată firea.

Cântați-I Fiului de sus
slăviți puterea-I sfântă,
a înviat Isus, Isus,
azi lumea-ntreagă cântă...

1932

106. CÂND AI TRIMIS...

Când ai trimis, Isuse, pe-ai Tăi învățăcei ,
le-ai spus nimic pe cale, să nu mai ia cu ei,
nici haină,
nici avere,
nici traistă,
nici arginți -
-că Te-ngrijești Tu Însuți,să n-aibă suferinți...

Să poarte doar prinosul Cuvântului Divin,
căci toate celelalte se-adaugă și vin,
câți au urmat Cuvântul și-n lume Te-au vestit
nimic n-au dus cu dânșii,nimic nu le-a lipsit...

... Dar cei de azi Isuse, ce-aleg cărarea Ta
de toate iau... și numai, pe Tine nu Te ia...
avere au destulă, de-arginți li-e sacul plin,
Credință au puțină, iar Duh și mai puțin...

Materia-i atrage de-alunecă și cad,
din cele spre Golgota, la moarte și la iad,
de toate-au „ucenicii”... cel mare și cel mic...
dar nu Te au pe Tine...

... și nu mai au nimic...

107. TU SINGUR PLÂNGI...

Tu singur plângi și azi, Isuse,
la miez de noapte-n Ghetsimani,
Îți dorm afară ucenicii
și-nconjurați ești de dușmani.

Ți-e plin de neghină ogorul,
Ți-e grâul aruncat și smuls,
au adormit semănătorii
și dorm nepăsători de mult...

Umplut-au mărăcinii via,
ogoru-ntreg Ți-e copleșit,
iar lucrătorii Tăi Isuse,
În somn adânc au adormit.

Ți-s oile pierdute toate
pe multe și pe rele căi,
pătruns-a lupii între ele,
... și dorm adânc păstorii Tăi...

Pătrunsu-Ți-au în casă furii,
au profanat și-au pustiit,
iar păzitorii Tăi, Isuse,
de mult cu dânșii s-au unit...

O, de-ai veni acum în lume
nu-n miez de noapte ci-n amiază,
din câți ai pus Tu să vegheze
oare-ai afla vre-unul treaz ?

108. AM FOST COPIL...

Am fost copil așa curat
cum crinul de curat e,
dar vântul lumii m-a purtat
prin valuri de păcate

Tu m-ai chemat, Isuse blând,
să nu mă duc la moarte,
dar nu Te-am ascultat, râzând
plecat-am mai departe...

Păcatul m-a orbit și greu
mă muștră conștiința,
puternic gem în pieptul meu
suspînul și căința.

Târziu, Isus, Ji-am auzit
duioasa Ta chemare,
iar azi, un biet nenorocit
Îți cade la picioare...

Și-n fața Ta căzut umil
suspînul mă doboară,
ca-n anii când eram copil
arată-mi-Te iară.

Mai fă-mă să Te pot vedea,
o, veșnică Lumină
căci după Tine - viața mea
dorește și suspînă...

109. CARTE SFÂNTĂ...

Carte Sfântă, Carte Sfântă,
răsărită-n a mea cale -
mii de lacrimi semănat-am
peste paginile tale,

Aplecat ți-am plâns pe file
când m-am întâlnit pe mine,
printre cruci și suferințe
și cununile de spine...

N-am avut pe nime'-n lume
nici o soră, nici un frate,
dar în tine Carte Sfântă,
razim mi-am aflat prin toate.

Am aflat în tine lacrimi
și din greu am plâns cu ele
și cântări cerești, aflat-am
Bucuria vieții mele !

Tu mi-ai stat din tinerețe
Păzitor la căpătâie -
de la prima mea cântare,
de la lacrima dintâie.

Tu m-ai logodit cu Domnul
de-I spun orice mă frământă
și-astăzi plâng de fericire,
Carte Sfântă, Carte Sfântă..

110. VORBEA ISUS...

Vorbea Isus de pe Colină
poporului ce sta pe jos -
cu fața plină
de lumină
vorbea Isus de pe Colină
cu glasu-I rar,
plăcut, duios...

- „În lume, ura-i ca o stâncă
apasă sufletul oricui,
te-nchide-n noaptea ei adâncă
să fii mai rece ca o stâncă,
să nu faci bine nimănui.

Dar Eu vă spun:
un om, pe moarte
de-l vezi în drumul tău căzut
tu lasă ura la o parte,
de-ți vei vedea dușmanu-n moarte,
tu să-l ajuți când e căzut.

Iar când un biet bătut de soartă
la ușa ta se va opri,
tu lasă ura la o parte
dușmanului bătut de soartă ,
tu dă-i ce poți,
dar nu-l goni.

Când un sărman în haine sparte
în pragul tău va aștepta,
tu lasă ura la o parte,
dușmanului în haine sparte
tu dăruie-i cămașa ta...

Iar când dușmanii tăi de moarte
vor face-n contra ta sobor,
tu lasă ura la o parte -
și la dușmanii tăi de moarte
întinde mâna,
iertător...

Cu cei lipsiți și slabi, împarte
și bucățica ta de trai
cât ai și cu dușmani împarte
și Dumnezeu va face parte
și sufletului tău în Rai...

111. LA PĂCATE....

La păcate și la patimi
loc, în suflet le-ai făcut
însă pentru Domnul Vieții,
până-acuma,
n-ai avut.

Nu-L auzi mereu cum bate
și așteaptă să-I descui ?
- O, deschide-I
și primește-L
și te lasă-n voia Lui.

De-ai avea o lume-ntreagă
fără El,
nimic nu ai,
dar de-L vei primi pe Dânsul
și-n bordei va fi ca-n Rai...

112. DE CE NU VII ?...

Ridică-ți ochii și privește
că-n tot ce este-n jurul tău,
te copleșește bunătatea
și dragostea lui Dumnezeu !
- Pe-Acela care-i Fericirea
și viața ta de veșnicii
pe-Acel ce singur te iubește,
tu nu-L asculți,
- De ce nu vii ?...

Când se cutremură pământul,
când guri de spaimă se deschid,
când șerpii plăgilor și-ai morții
atâtea mii de vieți ucid,
prin toate, Dumnezeu te strigă
să-ntorci din căile pustii,
să vii la El, să ai viața...
- Tu nu-L auzi ?
- De ce nu vii ?

Atâtea tainice-adevăruri
răsar din locul cel ascuns
și la-ntrebarea-nfiorată
Ți-arată limpede răspuns:
Când Mâna Domnului cea mare
te zguduie din temelii,
că a sosit plinirea vremii,
- Tu nu simțеști ?
- De ce nu vii ?

Ce fericiți sunt toți aceia
ce Lui pe veci s-au dăruit,
cu câtă bucurie-așteaptă
tărâmul cel făgăduit,
la minunata Fericire
de ce nu vrei părtăș să fii ?
I-atât de bine lângă Domnul,
-De ce nu vii ?
-De ce nu vii ?...

113. DIN LOCUL LINIȘTEI

Din locul liniștei de veci,
din Țara Păcii sfinte,
spre noi privirea să-Ți apleci
rugămu-Te, Părinte.

Spre Tine-un umilit popor
smerită rugă poartă:
- Ascultă, Doamne glasul lor
și iartă... iartă... iartă...

Că n-avem rugă și Cuvânt
așa cum se cuvine,
pământ suntem și din pământ
plângând strigăm spre Tine...

Stăpâne-al Păcii, îndurat,
poveri de-amar ne-apasă -
O, pe pământu-nvolburat
Tu, Pacea Ta o lasă...

Că iar în ceasul cruntei viu
stă frați să se omoare,
O, Te rugăm să Te înduri:
dă pace-ntre popoare...

Și-n al lor suflet, îndreptar
Cuvântul Tău așează,
ca pururi faptei lor hotar
Iubirea Ta s-o vază...

... În Pacea Ta nădăjduim
și-n mila Ta cea multă,
spre ruga-n care ne smerim
privește și-o ascultă...

DARUL LACRIMILOR

1939

114. DARUL LACRIMILOR

De mult, din frageda-mi pruncie
dureri nespuse-am încercat,
străini mi-au fost cu toții mie,
lovit am fost de-a lor mânie
și nimeni nu m-a mângâiat,
de mult, din frageda-mi pruncie
atâtea lacrimi am vărsat...

Am plâns...
cu-atâtea lacrimi grele
de-amar și de durere-am plâns,
și din adâncul vieții mele
o mare s-a format din ele,
acolo, toate, când s-au strâns
și-n marea lacrimilor mele
atâtea bucurii s-au stins...

Dar, în adâncul lor, odată
eu am căutat un dor apus,
- Aflat-am bucuria toată
Comoara cea ne-asemănată
ce Fericirea mi-a adus,
Și-n taina lor înfiorată,
văzut-am chipul Tău:

Isus !...

115. LACRIMI...

Lacrimi, lacrimi,
coji amare
cu atât de dulce miez,
- mulți vă blastă mă sub soare,
eu, vă binecuvântează.

Căci din taina
care-nvie,
din adâncul negândit,
- voi îmi dăruirăți mie,
Darul cel neprețuit.

Cel mai dulce Dar
cu Nume,
într-un care-n veci visez,
- lacrimi,
toți de v-ar huli pe lume,
eu, vă binecuvântează...

116. ASTĂZI, CÂND COBORI...

Astăzi, când cobori, Isuse,
iar în lumea păcătoasă,
bați la fiecă fereastră
și aștepți la orice casă.

La palat în cânt și-n aur
ori la casa cea săracă,
stai și bați și-aștepți, Isuse,
loc în suflete să-Ți faci...

Duci cu Tine bucurie
pentru inimi, pentru casă,
să dai tuturor celor
ce Te-ascultă și Te lasă.

Dar năuntru-i veselie,
cântece și vorbe multe
și pe Tine, n-are vreme
nimeni, azi, să Te asculte.

Tu cu ochii plini de lacrimi
suspînând, prin frig, afară
mergi și-aștepți la alte geamuri
și să bați la ușe, iară...

Dar, Isuse, nici-o casă,
nici-o inimă „creștină”
nu Te-așteaptă azi pe Tine
cu cântări și cu lumină...

Prea ești îmbrăcat în zdrențe
și în glasul Tău răsună ,
prea tot dragoste și milă
și îndemn la faptă bună.

Și n-ascultă nimeni de-astea
lumea-i „cultă” și barbară,
nimeni nu-Ți deschide ușa
și Tu plângi uitat, afară...

117. LA AI TĂI...

La ai Tăi venişi Isuse
şi ai Tăi nu Te-au primit,
cei ce-au fost iertaţi de Tine
tocmai ei, Te-au osândit.

La ai Tăi ai fost Isuse,
şi ai Tăi nu Te-au primit,
cei tămăduiţi de Tine
tocmai ei, Te-au răstignit.

La ai Tăi, Tu vii şi astăzi
dar nici azi nu Te primesc,
azi creştinii, nu păgânii,
mult mai crud, Te prigonesc...

118. ADUCERILE-AMINTE

Stând singur, câteodată în gânduri adâncit
îmi vine-așa, în suflet, un zvon nelămurit
și inima mi-o umple fiorul lui subtil,
cu-aducerile-aminte
din viața de copil,
aducerile-aminte de-atâtea cât am tras
în mijlocul durerii
răbdate fără glas,
aducerile-aminte ce inima mi-o strâng
și-așa mă simt că-mi vine cu hohote să plâng...

Că scris mi-a fost în lume viața să-mi petrec
ca pomul lângă cale:lovit de toți câți trec,
cu plânsu-nchis în mine, de-a pururea să tac
pe toate să le-nnăbuș, cu toate să mă-mpac,
și nimănui să nu pot să-mi spun amarul chin
să n-am cui spune-odată cât plâng și cât suspin.

Când am venit în lume, nici zi n-a fost în ea,
cu ochii prima dată, senin să pot vedea -
a fost o noapte-adâncă, cu ploaie și cu vânt
și neagră ca durerea din sufletul înfrânt,
și-ntunecimea-aceea, cu vânt și cu dureri
mi-a-ntunecat, pe semne, al sufletului cer,
de n-au putut pătrunde prin negrul zid de nori,
nici raza unei stele, nici zarea unor zori...

La leagănul meu umil, din scânduri vechi de fag
n-a plâns duios Iubirea în dragul cel mai drag,
și n-a cântat durerea tăcut și-ngrijorat,

că m-am culcat în blestem și-n blestem m-am sculat...

și nu știam atunci, dar ceva m-apăsă,
că pe furiș mânuța, o lacrimă-mi ștergea...
și adormeam cu fața întoarsă, ostenit,
și perinuța-i udă de plânsul tăinuit.

Eram abea de-o palmă și tata, când ara,
la boi să merg 'nainte, pe brazdă mă puneam
și-i mare ziua vara, iar eu așa de mic
cădeam sfârșit, pe brazdă...
... Dar nu spuneam nimic.

Apoi, în dricul verii, cu secetă și-arsuri,
când miriștea e bulgări și aspre teșituri,
cu vacile la iarbă mergeam cu alții mulți
și dintre toți copiii, doar eu eram desculț...
picioarele zdrelite așa mă mai dureau,
erau o rană toate ,
dar nimeni nu știa...

În zile reci de toamnă, cu vânturi și cu ploi,
eu stam afară-n vreme cu câinele la oi,
era pustiu pe câmpuri - și-atât de frig mi-era
și-n spate rupt sumanul, abea se mai ținea...
la câine-i era foame, iar mie tot ca lui -
plângeam în frig și-n ploaie -
și n-aveam cui să-i spui...

Spre seară, când acasă, tot singur mă-ntorceam
zdrobit de suferința ce-n inimă-o purtam,
eu nu ziceam nimica, nici nu puteam să zic -
... și nu-i păsa la nimeni că nu cinam nimic !

Dar noaptea-n așternutu-mi, când nimeni nu știa,
dam liber frâu durerii, ce sufletu-mi ardea,
atunci gemeam în lacrimi
și-n plâns de chin nebun
dar nu spuneam la nimeni -
... Că n-aveam cui să spun.

Așa mi-a fost viața, așa mi-am petrecut
o vreme-a cărui farmec eu nu l-am cunoscut,
gonit de pretutindeni așa precum am fost
simțeam atâta lipsă de-un loc de adăpost,
- și-a trebuit să-mi caut, ce-n lume n-am găsit
un razim să-mi plec capul și sufletul rănit...
un prieten la care, durerea să mi-o spui
și-un loc de alinare, să aflu-n poala Lui...

Și-n stropii calzi de lacrimi,
în plânsul frământat,
pe Cel mai scump Prieten, pe Isus L-am aflat !...

De-atunci,
la El plec capul în lacrimi când mă-nec,
că nu-i pe lume altul la care să mi-l plec,
durerea mi-o destăinui, de-atuncea numai Lui,
că nu-i pe lume altul la care să mi-o spui,
la El caut mângâierea în chinuri când suspin
că nu-i pe lume altul, la care s-o alin...

*

Și-atâta alinare, atâtea mângâieri -
Îmi toarnă El pe rana nespusei dureri,
că plin de mângâiere și-n ceasul greu răbdat,
eu binecuvânt chinul, prin care L-am aflat.
de-aceia azi, stând singur, în gânduri adâncit
și când îmi vine-n suflet un zvon nelămurit,
eu văd atunci cum raze, și-n nimb înconjurat
nu ceea ce-am pierdut eu,
ci ceea ce-am aflat...

Și-n loc de plâns - Isuse - îmi vine-atâta cânt
că-n slabul vâl al slovei nu pot să-l înveșmânt,
și-n sfântă bucurie îmi vine să sărut
picioarele aceluia de care-am fost bătut,
să strâng la sânul-mi bruii prin care-am sângerat,
să binecuvânt foamea și chinul îndurat,
și multa suferință ce-n inimă am dus -

Că-n groapa-amărăciunii
Aflat-am pe ISUS !...

119. TE VĂD ISUS...

De-atâtea ori în rugă
când eu smerit, plângeam
nu Te vedeam, Isuse,
dar Te simțeam.

Când toți mă alungară
Tu nu m-ai părăsit,
nu Te-am văzut, Isuse,
dar Te-am simțit.

Mergând, străin în lume
cu mine Te aveam
nu Te vedeam, Isuse,
dar Te simțeam.

Târziu, privind în urmă
prin câte m-ai trecut
Stăpânul meu cel dulce
eu, Te-am văzut.

Iar azi, când plin de Tine
mă-nalț mereu în Sus,
Te simt întreg în mine
Te văd ISUS...

120. PREASFINTE DUH...

Preasfinte Duh, de viață darnic
Preasfinte-mpărțitor de Har,
în fața Ta îngenunchează
a noastră rugăciune, iar,

Căci Tu ai dat vieții noastre
botezul minunat de foc
ce-a cunoscut în noi durerea
cu fericirea la un loc.

Ai răsărit în viața noastră
Lumina altei noi vieți,
ca să ne-arăți atâtea sfinte
și negrăite frumuseți.

În inimi ne-ai aprins scânteia
și focu-acelei noi iubiri,
ce ne-a făcut s-aducem jertfa
deplinei noastre dăruiri

Făcut-ai sufletele noastre
pahar de aur minunat,
și, darnic, le-ai umplut adâncul
cu harul Tău îmbelșugat.

Deschisu-ne-ai de-acuma ușa
Cerescului Ierusalim,
și Fericirii fără margini
părtași făcutu-ne-ai să fim.

De-atât noian de fericire
ni-e plin al inimii pahar,
- Fii binecuvântat de-a pururi
Preasfinte-mpărțitor de har...

121. NIMENI DOAMNE,

Cât păcatul m-a purtat
douăzeci de toamne,
toți, mereu, m-au lăudat
nimeni nu m-a supărat
nimeni, Doamne !

Cât la cel rău i-am slujit
douăzeci de toamne ,
toată lumea m-a iubit
nimeni nu m-a prigonit
nimeni, Doamne !

Cât în pofte mi-a plăcut
douăzeci de toamne,
orice rău aș fi făcut
nimeni nu m-a abătut
nimeni, Doamne !

Cât trecură ca un fum
douăzeci de toamne,
nimeni nu mi-a stat în drum
să mă strige ca acum
nimeni, Doamne !

Iar de când mă port să-Ți plac
trei ori patru toamne,
nimănui necaz nu-i fac
și tot nu mă are-n plac
nimeni, Doamne !

Dar de-aş fi pe veci pribeag
ale vieţii toamne,
ura tuturor o trag
mi-e de-ajuns că mă ai drag
azi, Tu, Doamne !...

122. TU EȘTI DRAGOSTE !...

Dumnezeule Puternic,
Milostiv și Bun și Drept
mari sunt lucrurile Tale,
minunat ești și-nțelept.
Ce ușor ești de-aflat Doamne,
totuși cât ești de ascuns,
ce ușor de-a Te pătrunde,
totuși cât de nepătruns,
Tu ești totul, pretutindeni,
și ești nicăieri, nimic,
ești atât de mare totuși,
ești ades atât de mic.
Ce-nțelept sunt întocmite,
Doamne, lucrurile Tale
orice lucru și-are-o slujbă,
orice călător o cale...
Tu porți Soarele și Luna
și Amurgul și-Aurora,
Tu la toate începutul
Tu sfârșitul tuturor...

Cât de minunat ești Doamne,
Tu Te-ascunzi de cărturari
și Te lași aflat de vameși,
de Păstori și de Pescari,
ne-nțeles pentru-nvățați,
dar la cei săraci și umili,
cât de limpede Te-arați !

Tu ești pretutindeni totul
și-ntr-un munte și-ntr-un spic
pentru-acei ce văd un pic,
și ești nicăieri, nimica,
pentru cei ce văd nimic...

Pentru cei prea mici la suflet,
strânși în litera de lege
O, atât de ne-nțeles ești,
că-n veci nu Te-or înțelege.
Dar ce limpede Te vede,
sufletul curat ce-n taină
nu Te-ncearcă ci Te crede.

Pentru cei prea mici la suflet,
Doamne ești așa de mare
Că a Te cuprinde-n totul,
n-ar fi niciodată-n stare.
Totuși, cât de mic ești Doamne,
pentru cei ce-n dor Te caută:
Te încapă-un suflet sincer
și o inimă curată...

Tu ești veșnicia-ntreagă,
Tu ești clipa trecătoare,
Fericirea ce se naște
din durerea care moare,
Nevăzutul plin de Taine
și văzduhul ce se arată,
Bucuria care-ncepe
din suspinul ce se găță,
haosul și Slava-naltă
viitorul și trecutul închegate laolaltă.

Tu ești totul într-un Nume ,
însă DRAGOSTE ești Doamne,
mai presus de tot în lume...

O, nespusa Ta iubire,
peste toate cele jertfe
și-a dat Fiul ispășire.
Dragostea, atât de mare
pentru multa-Ți suferință,
pentru lacrimile-amare
Ne-a dat Jertfa care toarnă,
peste toate alinare.
Dragostea atât de sfântă
Te-a înduioșat de lumea
care-n chinuri se frământă,
Dragostea atât de dulce,
care trece peste toate
Te-a plecat spre suferința
lumii plină de păcate,
s-o alini cu bunătate...

... O, al Dragostei, Părinte
azi Te laud fără versuri,
Te slăvesc fără cuvinte,
că-n Oceanu-Ți de iubire,
sufletu-mi

- Un strop de rouă ! -
Se topește-n răsăritul
zorilor de viață nouă
și-n a Ta nemărginire
contopindu-mă în totul,
mă renasc în nemurire.

Căci prin dragoste, în Tine
sunt născut la altă viață,
plâng de fericit,

Părinte
azi Te pot privi în față !...

123. PÂINEA VIEȚII

Isuse, Pâinea Vieții
și mana cea din Cer
plângând, Te cheamă bieții
ce-n chin și-n foame pier.

În lumea de păcate
Isuse Dumnezeu
flămânzii de dreptate
se sting de dorul Tău.

Și gem într-o pustie
de-amar și de noroi
Isuse, mană vie
coboară-Te-ntre noi...

Plângând Te-așteaptă bieții
ce-n plâns și foame pier,
Isuse, Pâinea Vieții,
și mana cea din Cer...

124. CALEA

Mii de drumuri de păcate
duc la moarte și la iad
și-n prăpastia pierzării,
sunt atâtea care cad.

Dar spre Ceruri la viață
doar o Cale duce-n Sus ,
către veșnica Lumină
Calea asta e Isus...

Toți acei ce caută altă
cale să ajungă-n Cer,
rătăcesc în noaptea morții
și pe veci se sting și pier...

125. ADEVĂRUL

E plin pământul de minciuni
și stăpâniți de ele
cei răi își făuresc minuni
și se încred în ele.

Câți cred aceste lucruri seci
și-n calea lor se-ndreaptă
un întuneric, veci de veci
și moartea îi așteaptă.

Dar Adevărul neapus
ce-n veci de veci străluce
e unul singur, e Isus,
și Jertfa-I de pe cruce.

Câți cred în Adevăru-acel
și-ntrâsul se închină
Viața vor afla-o-n El
și veșnica Lumină...

126. VIAȚA

În lume moartea e stăpână
și toți cei prinși în fapta rea
în întunericul pierzării
pe veci vor fi robiți de ea.

Dar este-n lume o viață
prin care cei născuți de Sus ,
în ea avea-vor nemurirea
Viața asta e Isus !...

Ea celora născuți dintr-Însul
ce-n lume L-au urmat cu zel ,
le-a dat putere să se facă
Nemuritori pe veci ca El...

127. DE CÂTE ORI...

De câte ori, Isuse, în marea de necaz
veneau dureri nespuse talaz după talaz
și-nfrânt de-nfricoșare cădeam sub greul lor
- mi-ai dat încurajare și-atâta ajutor...

De-atâtea ori, Isuse, în vânturi și furtuni
cu zărilor apuse plângeam în rupte struni.
Tu-mi răsăreai atunci în inimă și-n gând
cu fața Ta cea dulce și chipul Tău cel blând

În jale și-n durere în valuri și-n furtuni,
mi-ai dat mereu putere de haruri și minuni,
ai fost mereu cu mine de lume m-ai desprins
adusu-m-ai la Tine și-n brațe m-ai cuprins.

O, Soarele Iubirii în viața mea răsari
și Pacea Mântuirii pe veci de veci să-mi dai
că-n inima-mi de jale și cuibul vieții spart,
de Jertfa Crucii Tale să nu mă mai despart...

128. O, DACĂ-AȘ FI UN ÎNGER...

O, dacă-aș fi un înger în albul Tău veșmânt
cu mii și mii de glasuri, Isuse, să Te cânt,
să cânt de frumusețea iubirilor cerești
în care Tu, Luceafăr și Soare strălucești...

O, dacă-aș fi un suflet îngenunchiat, supus,
de-a pururea sub Harul și Jertfa Ta, Isus,
Iubirea Ta aleasă și Chipul Tău cel sfânt
în dulcea fericire, să cânt și iar să cânt...

O inimă înfrântă de-aș fi o, Domnul meu,
să cânt a Ta Iubire și Harul Tău mereu,
sub binecuvântarea și pacea Ta plecat,
cântând de fericirea cea dulce ce-am aflat.

O, dacă-aș fi un înger, un suflet mântuit,
o inimă spălată în Sângele Jertfit,
cu capu-n poala-Ți sfântă, să cânt și iar să cânt
Iubirea Ta cea mare și Harul Tău cel sfânt !...

129. CU DOMNUL SPRE GOLGOTA

III

Când atunci în seara Cinei,
Tu Isuse-Nvățătorul
la acel ce Te vânduse,
i-ai spălat umil piciorul,
și-ai mâncat cu el o pâine,
- Ne-ai spus pilda umilinței
ce pe veci de veci rămâne
„Cel ce vrea să fie mare,
să slujească tuturor,
mai smerit ca fiecare”...

O, dar astăzi ucenicii
toți cu slugi și bogăție -
nu slujesc la nimeni,
Doamne;
nu-Ți slujesc de mult
nici Ție...

*

Cu treizeci de-arginți pe Iuda,
când l-a amăgit Soborul
pentru dâșii s-a făcut el,
din apostol , vânzătorul.
Dar apoi muștră de glasul
care nu voia să tacă
el s-a spânzurat
de-o cracă.

În acele zile, Doamne,
pofta de argint, flămândă,
doar pe unul din apostoli
l-a învins ca să Te vândă.

Astăzi însă , toți , Isuse,
având punga tot săracă,
gata sunt în orice vreme
și pe-un preț mai mic s-o facă,
făr' să simtă barem, truda
și mustrarea conștiinței
ce-a avut-o pân' și Iuda.

*

Când plângeai în Ghetsimani
bând paharul suferinței,
așteptând supus dușmanii,
Tu cădeai sub greutatea
de păcate și ocară,
ucenicii fără grijă,
liniștiți dormeau afară.
Ca atunci, Tu-nduri Isuse
și acum din greu Calvarul
căci în loc să se micescă
- tot mai mare e paharul.

Și pe mii de cruci când lumea-i,
iarăși, gata să Te-așeze
dorm în pace ucenicii ,
puși de Tine să vegheze...

*

Când erai pe lemn Isuse,
sus în vârful „Căpățânii”
și scui-pau spre Tine-n hulă
„Arhieriei” și „Bătrânii”,
cu noroadele haine
tot mai fost-a un apostol ,
să rămână lângă Tine
ca un martor, spre osândă,
lumii ce-a-nsetat de sânge
și de-omor, a fost flămândă.

Astăzi însă, când Te scui-pă
mii de buze criminale,
când, potop, se-nalță ura
pân' la poala Crucii Tale
și Te zbați în mii de cuie,
dintre ucenici cu Tine,
azi Isus , nici unul nu e...

*

Când ai înviat Isuse,
Te-așteptau cu dor atuncea,
plini de bucurii nespuse
Magdalenele, Zacheii
și pescarii Tăi de oameni,
de pe Marea Galileii...

Astăzi la a Ta-nviere
mii de Iude Te aşteaptă,
să Te vândă cui Te-o cere
mii de Ane şi Caiafe ,
să Te chinuie-n durere
mii de pumni să Te lovească,
mii de buze să Te scuipe,
mii de guri să Te hulească,
mii de mâini ce ard de dorul
iarăşi , să Te răstignească...

*

O, voi toţi, creştini de nume,
ce-aveţi sfânta datorie
de-al vesti pe Domnul-n lume,
ce răspundere grozavă
veţi avea la judecată,
pentru gloata asta toată
ce-o lăsaţi întunecată...
... să se piardă-n rătăcire
pe străine căi purtată,.
fără' să-i arătaţi Lumina
şi-Adevărul , niciodată,
fără' să daţi o pildă vie
prin credinţă şi prin faptă,
că umblaţi în curăţie
şi-n cărarea Lui cea dreaptă...

Căci în loc de-apostolia
și lucrarea cea curată,
voi, uniți cu toți dușmanii,
faceți slujba-nfricoșată,
pentru care nu-i uitare!

nici iertare, niciodată...

Iadul râde și petrece,

O, de-ați înțelege astăzi,
ar fi ceasul DOISPREZECE !...

130. VOI ACEI PIERDUȚI...

Voi acei pierduți în rele
ce nimica n-aveți sfânt,
voi nu L-ați văzut pe Domnul
niciodată pe pământ...

Nici în vuietul furtunii,
nici în trăsnetul din nori,
nici în freamătul pădurii,
nici în roua de pe flori...

Nici nu-L veți vedea vreodată
pân' la ziua de Apoi,
căci voi n-ați crezut Întrînsul
și El s-a ascuns de voi...

131. E ZIUA BUCURIEI...

E ziua bucuriei azi
și-a cântului curat,
nu-i nici-un suflet cu necaz
nu-i nici-o lacrimă pe-obraz,
căci lumea-ntreagă cântă azi
HRISTOS A ÎNVIAT !...

E ziua Sfintei Învieri
și-a Dorului curat
în mii de lacrimi cu dureri
s-aprind, azi, sfinte scânteieri
din focul Tainicei Puteri
HRISTOS A ÎNVIAT !...

E ziua Marei Îndurări
și-a plânsului curat,
osânda multelor iertări
și-a multelor răscumpărări,
a biruit orice ocări
HRISTOS A ÎNVIAT !...

E ziua dulcii mângâieri
și-a gândului curat,
Acel ce-a suferit dureri,
în prețul multor mângâieri
a-nfrânt a iadului puteri:
HRISTOS A ÎNVIAT !...

E ziua marei Biruinți
a Celui ce-a luptat,
voi cei ce-ați plâns cu stropi fierbinți,
cântați cu cetele de sfinți,
s-a dus a morții suferinți
HRISTOS A ÎNVIAT !...

132. HRISTOS A ÎNVIAT...

Hristos a înviat, căzut-au
pecețile de pe mormânt,
puterea iadului și-a morții
cu moartea Lui pe veci le-a frânt.

Bătut a fost, scuipat în față
de toți a fost batjocorit,
și-ntre tâlhari pe lemnul crucii
în suferință, răstignit.

Închis a fost apoi în stâncă
sub lespezi grele, de sobor,
dar a-nviat s-arate lumii
că El e-n veci Biruitor.

... Așa-i de-atunci și Adevărul
ce El l-a propovăduit:
cu mii de lespezi și pecete
nu poate fi înnăbușit...

C-atunci când toți răstignitorii
Îl cred zdrobit de mâna lor,
El sfarmă lespezi, rupe lanțuri
și iese-afară-Nvingător...

133. O, PĂRINTE-AL MÂNGÂIERII

O, Părinte-al mângâierii
vezi-mă din Cerul Sfânt,
căci în brațele durerii
și-n suspinuri mă frământ.

Tinde-Ți mâna Ta cea dulce
spre al vieții mele chin,
mâna care poate-aduce
suferințelor alin.

Și-mi pogoară-n suflet iară
Pacea mângâierii azi,
când mi-e inima amară
Și-mi curg lacrimi pe obraz.

Noapți întregi de taină pline
stau în rugă și veghez
și Te chem să vii la mine
căci de Tine însetez.

Zile-ntregi Te strig, Părinte,
și Te chem mereu plângând,
Te aștept cu dor fierbinte
căci de Tine sunt flămând...

O, Părinte-al mângâierii !
vezi suspinu-n care gem,
căci din brațele durerii
azi, pe Tine, doar Te chem...

134. MI-E INIMA BOLNAVĂ...

Mi-e inima bolnavă
- și totuși simt că sunt
o mână-a mângâierii
pe frunțile fierbinți,
îngrop atâtea lacrimi
în suflet ca-n mormânt
și totuși seamăn cântec
în mii de suferinți -
Că mi-ai sortit o, Doamne,
să port un suflet frânt
în jertfă, pentru sute
și sute de credinți...

135. GLASUL DOMNULUI

Glasul Domnului te cheamă,
glasul Mielului Preasfânt,
ce-a răbdat fără cuvânt,
pentru tine, spini și cuie
și mormânt.

Din iubire, pentru tine,
El durerea a răbdat,
chinul morții l-a-ndurat
să te scape din pieire,
din păcat...

Astăzi, El cu dor te cheamă
de pe calea celui rău,
să te-ntorci la Dumnezeu,
și să-ți plângi cu lacrimi multe
drumul tău.

Să ridici și tu cărarea
pân' la Culmea Jertfei Lui
inima sub Ea să-ți pui
și calvarul morții tale
să ți-l sui.

Prin durerea răstignirii
și prin moartea Lui să treci,
de sub lespezile reci,
să învii cu El în viața
cea de veci...

136. TU OM PIERDUT...

Tu om pierdut pe căi străine,
ce-n valul relelor te-nneci,
de ce nu vrei să vii la Mine,
să ai Viața cea de veci ?...

De ce te ții mereu de rele
pierind în obiceiuri seci ?
de ce nu vrei să-ntorci la Mine
să-ți dau Viața cea de veci ?...

De ce ești gata-n orice vreme
spre fapte rele să te-aplec ?
și nu vrei să te-ndrești spre Mine
să scapi de moartea cea de veci ?...

De ce te-nchizi mereu în datini,
în forme și-obiceiuri reci,
de ce nu vrei să vii la Mine
să-ți dau Viața cea de veci ?...

Se-apropie sfârșitul vieții
și clipa-n care ai să treci,
- O, vino suflete, la Mine
să-ți dau Viața cea de veci !...

137. O, SUFLETE !...

O, suflete ce-n rău apuci
de-ai ști la ce amar te duci !...

De-ai ști că tu alergi mereu
pe drumuri fără Dumnezeu.

Că-n tina negrului păcat
aproape tot te-ai cufundat...

O, dacă-ai ști cum, tu, de Sus
Te cheamă glasul lui Isus !

Întoarce-te la El, 'napoi
scârbit de-al relelor noroi.

Că sus pe cruce răstignit
El pentru tine s-a jertfit.

O, poți urechile să-nfunzi
la glasul Lui să nu răspunzi ?

O, poți să-acoperi ochii tăi
și să mai mergi pe-a morții căi ?

Când cu un glas duios, nespus
Te cheamă glasul lui Isus ?

Și-n a iubirii dulce prag
zâmbind te-așteaptă El cu drag

O, lasă calea rea acum
și vino,
El te-așteaptă-n drum...

138. LUNTRAȘ VRĂJIT

Îndurerat Stăpân al Milei,
Isuse, veșnic Dumnezeu,
vâslesc pe marea suferinței
luntraș vrăjit de chipul Tău.

Departe-n zarea înroșită
Te văd întins și azi, pe lemn
se-ntinde pân' la mine umbra
mult pătimirii Tale semn.

Și-ntinsa Crucii Tale umbră
cât două mii de ani de chin,
pe mii de mări înseamnă calea
pe care către Tine vin.

Și cum din încleștarea morții
eu vin rănit și suferind,
sfârșit, cu mâinile-amândouă
paharul inimii întind:

Mai las-să cadă-n el, Isuse,
un strop din viul Tău Izvor,
s-aline-atâtea suferințe
și-atâtea rane cât îl dor...

... Cu luntrea vieții sfâșiată
mă-ntorc Isuse, Dumnezeu,
aș vrea să Te mai văd odată
mi-e-atât de dor de chipul Tău...

139. BOLNAV DE DORUL TĂU

Bolnav de dorul Tău, Isuse,
prin lume rătăcesc străin,
chemându-Te duios pe nume
în bucurie și-n suspin.

Străbat pustii de necredință
și mări de fărdelegi străbat,
în cele patru părți a lumii
eu pretutindenea Te caut.

Flămând și-nsetoșat de Tine
caut al Iubirii Tale miez,
căci foamea inimii și setea
cu Tine, doar, le-ndestulez...

Iar când Te aflu-Ți sorb Cuvântul
vrăjit de chipu-Ți minunat
și simt belșugul Tău umplându-mi
adâncul meu nesăturat.

Și-nfiorat de bucurie
cu capu-n poală-Ți sprijinit,
eu uit și zbucium și durere,
și plâng, și cânt, de fericit...

140. APOSTOLII-MBUIBĂRII

O, apostolii-mbuibării
cufundați în scaune moi
cât e-ntinsul depărtării
de la voi și pân' la noi...

Voi căutați a lumii slavă,
noi răsplata cea de sus,
voi a patimii otravă,
noi paharul Lui Isus...

Voi, cu ranguri și cu-avere
și cu slavă și cu bani -
noi umili fără putere
mai de jos și mai sărmani.

Voi vestiți a voastră carte,
noi vestim Cuvântul Sfânt,
voi de laude-aveți parte,
noi de cuie și mormânt...

Voi, cinstiți și cu renume,
noi huliți pentru Hristos -
voi mereu, nălțați de lume,
noi târâți în praf pe jos...

Voi vă desfățați în bine
vă-mbuibați între plăceri,
noi scrâșnim între suspine
pentru sute de dureri...

O, apostolii-mbuibării,
adormiți în perne moi,
cât e-ntinsul depărtării...
de la noi până la voi...

141. APOSTOLI BINECUVÂNTAȚI

Ce mare-i misiunea voastră,
Apostoli binecuvântați,
ce-n lutul slăbiciunii voastre
Cuvântul Harului purtați.

Ce sfânt e rostul zbuciumatei
și răbdătoarei voastre vieți,
neprețuirea voastră-ascunde
comori de-atât de mare preț.

Ce-adâncă, ce sublimă-i Taina
ce-n sufletele voastre-a pus
Puterea Harului și Slujba
mărturisirii Lui Isus !...

Puțini sunteți și slabi și umili
și-n toată lumea risipiți,
dar Domnul, Adevărul Veșnic,
vă dă puteri să biruiți.

Chemați popoarele la viață
și Adevărul le-arătați,
să vă jertfiți! Se cere jertfă
Apostoli binecuvântați !...

142. PLEACĂ-ȚI, IAR URECHEA DOAMNE...

Pleacă-Ți, iar urechea Doamne,
în acest târziu amurg,
să ascuți mărturisirea
lacrimilor care curg,
plângem iar cu toții,
stingheri, plini de patimi și nevoi,
mult și mare ni-e păcatul,
Doamne-ndură-Te de noi !...

Din părerea cea greșită,
o credință ne-am format
și-am căzut în ea, Părinte,
iar pe Tine Te-am uitat,
de ne-am rătăcit, pe urmă,
ca o turmă rea de oi,
vino, iară și ne-adună,
Doamne-ndură-Te de noi !...

Din minciună noi făcut-am,
Adevărul cel mai sfânt
și ne-am răzimat pe dânsul,
multă vreme pe pământ,
dar ne-am prăbușit, pe urmă,
în prăpăstii de noroi,
scapă-ne, Părinte, iară,
Doamne-ndură-Te de noi !...

Dintr-un idol, noi făcurăm dumnezeu
- și l-am cinstit,
închinatu-ne-am la dânsul
- iar pe Tine Te-am hulit...

Astăzi, uite-n drumuri triste
rătăcim flămânzi și goi,
nu ne pedepsi, Părinte,
Doamne-ndură-Te de noi !...

O, ne pare rău și plângem
pentru tot ce-am făptuit,
ne căim de calea noastră,
ca și fiul rătăcit
și la Tine, o, la Tine
iară-ntoarcem înapoi,
Iartă rătăcirea noastră,
Doamne-ndură-Te de noi !...

Șterge-ne fărădelegea
Tatăl nostru cel de Sus
pentru Jertfa Izbăvirii
pentru Jertfa Lui Isus...
ne fă gata pentru ziua
Judecății de Apoi,
Mântuiește-ne, o, Doamne,
și îndură-Te de noi !...

143. PSALM

Doamne, Dumnezeul meu, de ce mă lași;
alungat de mâini haine,
fugărit de ochi vrăjmași ?
Ai mei pași fără de mine,
rătăciți, uitați și stingheri,
calcă drumuri de oraș,
Doamne, Dumnezeul meu,
De ce mă lași ?...

Doamne, Dumnezeul meu, Tu știi:
Ți-am cântat în nopți cu stele,
Te-am slăvit în zile bune,
toate dorurile mele
Ți le-am plâns în rugăciune,
azi vin iar, dar nu mai pot
să-Ți aduc amarul tot
și suspin,
biet străin:
Domnul meu, o, Domnul meu,
Tu știi...
O, ascultă-mă,
ascultă-mă, o, Domnul meu,
Tu știi că suspin
străin...
E crucea grea, calvarul greu
și-Ți cer
când pier,
din marea Harului Divin
un strop, măcar, de sfânt alin...
Ascultă-mă,
Ascultă-mă, o, Domnul meu !...

144. CE DULCE EȘTI !...

Ce dulce ești Isuse,
ce dulce ești și Bun !
Spun stelele și luna
și cerurile spun,
și-ntreg pământul spune
ce dulce ești și Bun !...

De când a Tale bunuri
în inimă se-adun,
eu gust mereu din Tine
și-mi ești atât de Bun,
că nu găsesc cuvinte
să pot a ști să spun...

O, de mi-ar sta-n putință
ca lumea s-o adun,
de multa-Ți bunătate
plângând aș sta să spun,
să pot să-i fac să guste
Ce dulce ești
și Bun !...

145. CE MARE EȘTI !

Ce mare ești, o, Doamne
ce mare ești și Sfânt !
Spun stelele și Luna
și vuietul de vânt,
și trăsnetul ce culcă
Stejarii la pământ,
și urletul furtunii
și-al păsărilor cânt,
văzduhul, nevăzutul
și toate câte sunt
în sferele Luminii
și-n bezna de mormânt...

O, de-ar cunoaște Doamne,
acei de pe pământ
puterea mâinii Tale
și-a glasului Tău sfânt,
de-ar asculta chemarea
din scumpul Tău Cuvânt,
cânta-Ți-vom veșnic Ție
Că Mare ești
și Sfânt !...

146. CE DREPT EȘTI !...

Ce drept ești Tu, o, Doamne,
ce drept și minunat,
spun zilele și anii
și clipa ce-a zburat,
că nu mai leagă nimeni
ce Tu ai dezlegat,
că nu descuie nimeni
ce Tu ai încuiat,
că nu osândă nimeni
ce-odată Tu-ai iertat !...

Lucrarea Mâinii Tale
Pământu-n lung și-n lat,
cu mările, cu munții
și rodu-mbelșugat,
amurgul, aurora
și cerul înstelat
spun cât de drept ești Doamne,
și cât de minunat.

Stăpâne-Atotputernic
Cerescule-Mpărat,
mărit să fii de-a pururi
de lumea asta-ntreagă,
de cerul luminat,
de tot ce Bunătatea
și mâna-Ți a creat,
Că Sfânt
și Drept ești Doamne,
și Bun și Minunat !...

147. MĂ MIR...

Mă mir ce ochi mi-ai dat,
Părinte,
și ce lumină le-ai aprins
că după-atâta plâns fierbinte
nici astăzi încă
nu s-a stins !...

Și ce inimă fericită
mi-ai dat,
Cerescule Stăpân !
de-atâtea haruri copleșită,
mai poate
să mai bată-n sân !...

148. OCTOMBRIE

În lacrimi dese și mărunte
se frânge cerul toamnei iar,
plâng codrii galbeni de durere
sub biciul crudului Brumar...

Pe-o cruce cu Isus în cuie,
doi stropi de ploaie s-au oprit,
ca două boabe mari de lacrimi
în ochii Celui Răstignit...

Un gând înfiorat mă-ncearcă;
în lumea de „creștini” și azi
Tu tot pe cruce ești Isuse,
și tot cu lacrimi pe obraz...

149. ÎN PRAG DE CIMITIR

Împovărat de zile grele,
azi stau la cimitir în prag,
privind în urma vieții mele
pierdutul anilor șirag...

E-atât de mult de când din țara
copilăriei am plecat
lăsând în urmă primăvara
vieții fără de păcat.

E-atât de mult, de-atunci și jalea
îmi arde inima ca-n foc
când stau să-mi văd, în urmă, calea
vieții fără de noroc.

Îmi văd, în urmă, de departe
doar urma pasului trecut,
pe toate căile deșarte,
pe unde viața mi-am pierdut...

Mă văd când mă trezesc în fața
acestui cimitir,
acum...
și plâng văzându-mi toată viața
comoară risipită-n drum...

Privesc mereu cu ochii zarea
și lacrimi calde-mi curg șuvoi,
o, de-aș mai ști acum cărarea
să pot întoarce
înapoi !...

150. NU TE DUCE !...

Gadareni suntem, Isuse,
plini de patimi și nevoi !
suntem inimi nesupuse
Te-am gonit, dar o, Isuse,
Nu Te duce de la noi !

Plini mereu de fapte rele,
plini de-al relelor noroi,
gemem în neazuri grele
dar, o, nu ne lăsa-n ele,
Nu Te duce de la noi !

Nu Te duce !... Fără Tine
suntem orbi, săraci și goi
ia-ne tot ce-avem, mai bine,
toate n-au un preț cât Tine,
Nu Te duce de la noi !

N-asculta pe-aceia care
iar Te-alungă azi,`napoi,
arse-n dor de vindecare,
plâng atâtea răni amare
Nu Te duce de la noi !

Mii de inimi chinuite
plâng al lacrimii șuvoi,
cer să fie mântuite,
nu ne părăsi, Iubite,
Nu Te duce de la noi !...

Pe ființa-ne umilă
pune greutate puhoi,
le vom duce fără silă...
dar ascultă-ne, ai milă,
Nu Te duce de la noi !...

151. RĂMÂI CU NOI

Ni s-au dus cu vremei apuse
bucuriile şuvoi,
prietenii, fraţii de-o clipă
ce-am crezut
pe veci că se-nfiripă,
ni s-au dus aşa din pripă,
au trecut...
şi-n al lacrimii şuvoi
ai rămas doar Tu, Isuse,
Tu cu noi !...

Fraţi de amintiri nespuse
din cerescul Tău război,
fraţi de care strâns ne leagă
dor şi gând,
din frăţia ce ne-ncheagă
câte unul se dezleagă,
rând pe rând
şi-n al Tău ceresc război
mai rămâi doar Tu, Isuse,
Tu cu noi !...

Prietenii abia aduse
iar s-or duce înapoi,
mulţi din noi s-or duce iară,
ne-or lăsa,
ca să scape de ocară
şi de viaţa cea amară
vor pleca...
dar oricâţi vor da-napoi,
Te rugăm, rămâi Isuse, Tu cu noi !...

CÂNTĂRI DE PACE

1940

152. LA SÂNUL TĂU...

La sânul Tău cel plin de Pace
Isuse binecuvântat,
atâta sfântă mângâiere
și fericire am aflat.

Atâta liniște-n furtună,
atâta pace-n încercări,
atâta dulce alinare,
în ceasu-atâtor zbuciumări.

Pe Sânul Tău, Isuse dulce,
când capu-mi ostenit mi-aplec
îmi aflu îndeajuns tărie
prin alte chinuri să mai trec.

O, Fericire fără margini,
Tu m-ai unit cu Dumnezeu...
Isuse !...
Pacea vieții mele
azi cânt culcat la Sânul Tău...

153. PACE !...

Voi toți cei plini de greșuri, v-aduc o veste nouă,
că poate, până-acuma voi nu m-ați auzit:
Isus Mântuitorul, adusu-va și vouă
Viață și iertare prin sângele-I jertfit.

Că multele păcate atât de mari și grele
cu care viața-ntreagă mereu v-ați încărcat,
El le-a luat asupra-Și și s-a suit cu ele
pe Golgota și-acolo, cu sânge le-a spălat...

Că din osânda morții, din veșnica pieire
cu chinul Lui, cu moartea-I, scăparea v-a adus,
că prin credință-ntrînsul, avea-veți mântuire
și moșteni-veți viața - căci v-a iubit nespus.

Primiți-L, deci, pe Domnul, cu lacrimi de căință,
cu inima și casa deschise larg, în lat,
să fie El Stăpânul !... - Urmați-L cu credință
și-avea-veți și voi partea cu cei ce L-au urmat.

Când El va fi Stăpânul în inimă și-n casă,
când pașii voștri fi-vor de El călăuziți,
simți-vă-veți în suflet, cum Pacea Lui se lasă,
și-atunci mă veți pricepe... Căci fi-veți fericiți !...

154. CE DULCE-Î PACEA TA

Ce dulce-i pacea Ta, Isuse,
ce-o dai la cei ce Te-au primit,
cu câtă mângâiere umpli
truditul suflet chinuit.

Ce mare-i sfânta-Ți bucurie,
ce-o rânduie celui întristat,
cu câtă liniște acoperi
truditul suflet zbuciumat...

Ce fericire faci să crească
în duhul cel nefericit
și ce nădejde faci să simtă
pierdutul deznădăjduit...

Cum schimbi vieți din temelie -
faci munți din mușuroaie mici -
pe cei disprețuiți de lume
deasupra lumii, Tu-i ridici.

Curaj aprinzi în locul fricii,
tărie-n brațul slăbănog,
cuvânt dai limbii amuțite
și umblet pasului olog...

Sădești credință minunată
în sufletul păgân și rău,
și-l faci să simtă-ncredințarea,
fiorul, că-i copil al Tău.

Fiorul tainic ce mă face
să-Ji cânt și eu cu plâns în glas
și toată viața vieții mele
Isuse-n voia Ta s-o las...

În voia Ta...
în voia-Ji Sfântă,
Mântuitorul meu iubit...
ce dulce-i Pacea Ta, Isuse,
O simt
și plâng de fericit !...

155. CU TAINA-NVIOARII...

Cu Taina-nviorării
din Sfântul Tău locaş,
în inima-ntristată
Tu, pacea Ta să laşi

.
Cu mirul mângâierii
din Cerul Tău slăvit ,
coboară, Doamne, Pacea
în sufletul zdrobit.

Din vraja minunată
a cerului-nstelat ,
coboară, Doamne, Pacea
în duhul frământat.

Şi-ascultă, o, Părinte,
oricând Te vom ruga
şi celor fără Pace
Tu, dă-le Pacea Ta.

156. SLĂVITĂ-MPĂRĂȚIE-A PĂCII !...

Slăvită-mpărăție-a Păcii
și dulceli Fericiri de sus,
cum oare, mi-ai vrăjit viața
mereu să Te doresc nespus ?...

Cum oare-ai fermecat simțirea
ce altă dată Te-a urât ?
iar azi mereu privind spre Tine
de dorul Tău să plâng atât ?

O, minunată Jară-a Păcii
străin prin lume astăzi trec -
mereu ridic spre Tine ochii -
mereu genunchii mi-i aplec !...

... Aș vrea la Sânul Tău cel dulce
acum pe veci de veci să vin
acolo-i pace fără ură,
și cântec fără de suspin.

Aș vrea, viața-mi zbuciumată
în Pacea Ta s-o odihnesc,
dorita liniște-a-mpăcării
cu veșnicia să-mi găsesc...

157. ȘI IAR TE NAȘTI...

Și iar Te naști, din nou Isuse,
și iarăși vii, ca alte dăți
în lumea urii neapuse,
a Păcii Cale s-o arăți.

Spre alte lumi de pace pline
pe-a urii fii îi vei purta
în veci chema-i-vei după Tine
și-n veci străini vor rămânea.

Din lumea dragostei nespuse,
cobori, în dragoste, să-i iei...
în veci îi vei chema, Isuse,
și-n veci s-or sfâșia-ntre ei.

Deaceea-n astă dalbă seară
când iar ascult colinzi târzii
mă-ntreb a nu știu câta oară
de ce Isus, de ce mai vii ?...

Când toată lumea asta-i plină
de iude doar și farisei,
ce-aștepți în mila Ta divină
și ce mai cauți printre ei ?...

O, nu veni ! Căci Sfântu-Ți Nume
un an, din nou Ți-L vor huli
și-n veci de-ai tot veni în lume
în veci, mereu Te-or răstigni.

Dar Tu cobori ... de ei Ji-e milă,
pe ei îi chemi, de ei Ji-e dor,

O, dacă-ar ști ei, cine îi cheamă
și cine-așteaptă-n ușa lor !...

158. O, SFÂNT IZVOR...

O, Sfânt Izvor ce speli păcatul
Tu, minunat Izvor de Har,
ascultă iar pe vinovatul
ce-n plâns îngenunchiază iar...

O altă vitregă ispită
și-un alt viclean ascuns păcat
acolo-n inima sfințită,
pe nesimțit s-a strecurat.

A pângărit din nou altarul
acel cu Sânge curățit
și-n nesimțite ca tâlharul,
din el, pe Tine, Te-a gonit.

Azi mi-aflu viața-ntunecată
și-mi aflu sufletul pustiu,
căci Tu, din inimă-ntinată
Te-ai dus - și când ? - eu nici nu știu.

Și plâng căit ca vinovatul
ce Te-a lovit și Te-a scuipat,
O, Sfânt Izvor ce speli păcatul...
... mai fă-mă iar, din nou curat !...

159. PĂRINTE ATOTPUTERNIC

Părinte-Atotputernic, din Cerul Tău Preasfânt
îndură-Te, privește, o clipă pe pământ,
vezi câtă suferință și câte chinuri, iar
frământă bieții oameni și-i zbuciumă amar,
vezi câtă ură zace în sufletul hain
și-n inima-nnegrită de-omor al lui Cain.

Vezi cât e neadevărul în fiecare glas
și câtă-nșelăciune-i la fiecare pas,
vezi câtă necredință în inimi s-a ncuibat
și cât de rar e omul cu sufletul curat...
Ce multă-i fărdelegea ce-n suflete s-a pus
și ce puțină-i Pacea și Dragostea de Sus,
și-ndură-Te, Părinte, îndură-Te spre noi,
când iar strigăm spre Tine, din sute de nevoi.

Îndură-Te de-aceia ce-n slujba Ta se sting
că numai Tu, știi singur, de câte veacuri plâng,
îndură-Te de-aceia sfârșiți de lupta grea
și dă-le alinare și dă-le Pacea Ta,
îndură-Te cu milă de cei nemângâiați
ce pace și-ndurare îți cer îngenunchiați
și lasă-n a lor suflet, oricând Te vor chema,
alinul și nădejdea ce-o lasă Pacea Ta.

Gem inimi zbuciumate, lipsite de puteri
în lanțuri ferecate de sute de dureri,
ascunsă li-e lumina în sufletul ascuns
că nici-o rază sfântă, acolo n-a pătruns,
sfârșită li-e nădejdea, din sufletul sfârșit

De multa-Ți suferință în care s-au topit,
O-ndură-Te , Părinte , de noaptea lor cea grea
și dă-le-a Ta Lumină și dă-le Pacea Ta...
Îndură-Te, Părinte, de-naltul Tău senin
de cei ce-n noaptea lumii, Lumina Ta o țin,
de cei ce-n lumea asta de răi și desfrânați,
rămân mereu cu Tine, păstrându-se curați,
că-n mii de suferințe și-n sute de dureri
ei duc la alții Doamne, a Tale mângâieri,
prin zbucium, prin necazuri, prin mii de frământări
ei, altor inimi poartă, a Tale alinări,
flămânzi, ei, totuși, Doamne, pe alții îi hrănesc
săraci - împart cu alții belșugul Tău ceresc,
lipsiți de mângâiere, ei mângâie mereu
și liniștesc pe alții când lor li-e-atât de greu...

În mila Ta, Părinte, aminte să-Ți aduci
de-acești copii ce poartă atât de multe cruci,
și-n inima lovită de lumea asta rea
coboară-Ți mângâierea
și-Ți lasă Pacea Ta !...

160. TOȚI SĂ FIE UNA...

Nu pentru lume Te rog, Tată,
nici pentru fiii ei cei răi,
ci pentru turma Ta curată
și pentru copilașii Tăi.

Nu-Ți cer să le oprești furtuna
și nici să-i iei de pe pământ,
mă rog ca toți să fie una,
așa cum Eu cu Tine, sunt.

Și nu le cer tot bucurie,
deși în suferințe gem,
mă rog ca una toți să fie
așa cum Eu și Tu, suntem !

În clipa suferinței grele
ajută-i Tată, Preaiubit,
mereu să rabde toate cele
biruitori pân' la sfârșit.

Ferește-i pururi de minciună,
că ei sunt mici și nu-nțeleg,
întotdeauna-i fă să spună
din suflet Adevăru-ntreg.

Ajută-i Tată, să-mplinească
de-a pururi scumpul Tău Cuvânt
și toți cei buni să se unească
așa cum Eu cu Tine, sunt !...

161. NOI TE IUBIM...

Noi Te iubim cu dor, Isuse,
cu-atâta dragoste și dor !
și-oricâte piedici ne-ar fi puse,
oricâte hule ne-ar fi-aduse,
Te vom iubi mereu, Isuse,
Cerescul nostru Salvator...

În taina inimii-ncălzite
de focul dragostei dintâi,
pe-a ei ascunsuri negândite
Stăpân, în zilele trăite,
Tu, numai Tu, ne-ai fost Iubite,
și, Tu pe veci de veci rămâi...

162. NOI TE URMĂM...

Noi Te iubim cu dor, Isuse,
de-aceea Te urmăm mereu
trecând prin chinuri și prin jale,
urcăm cărarea Jertfei Tale,
Calvarul morții Tale greu.

Fiindcă Te iubim, Isuse,
urma-vom Ție ne-ncetat
și ne-ncetat, întreaga viață
vesti-vom tuturor pe față
Cuvântul Tău, adevărat.

Ne-o-ntâmpina neazuri multe
și multe cruci precum ne-ai spus,
dar noi prin plâns și prin suspine
Te vom urma mereu pe Tine,
fiindcă Te iubim, Isus !...

163. FIINDCĂ TE URMĂM...

Fiindcă Te urmărm, Isuse,
avem atât de suferit,
răstignitorii Tăi de veacuri
atâtea cruci ne-au pregătit.

Ni-e inima din piept rănită
și sufletul ni-e sângerat
de-atâtea lovituri de ură
ce fără milă, ni le-au dat.

Dar suferim, răbdăm, Isuse,
și-oricâte încă vor urma,
iar de s-o cere moartea noastră
Muri-vom !...
... Dar în slujba Ta !...

164. PÂRÂȘII

Atunci, când ai văzut Isuse,
Preamilostiv și Îndurat
că tot poporul îți aduce
femeia prinsă în păcat,

Tu cunoșteai durerea toată
ce bietu-i suflet frământa
și că pâ râșii ei din gloată,
erau nesp us, mai răi ca ea.

Și Te-ai plecat să scrii pe vatră
Cuvântu-acela, minunat:
în ea, s-arunce-ntâia piatră
pârâșul cel fără păcat !...

Ei au simțit a Ta muștrare
și rușinați Te-au părăsit,
că vrednic să lovească-mi pare
nici unul nu s-a socotit...

Dar azi,
„creștina” noastră gloată
și fie ce pârâș din ea,
se crede-n stare prima dată
oricând cu piatra, ea să dea.

Se crede vrednic să arunce
întâi și-acel mai păcătos...
... O, de-ai mai scrie ca atunce,
Isuse,
un cuvânt pe jos !...

165. CU TOT ÎNTREGUL MEU AMAR...

Cu tot întregul meu amar,
cu munții de suspine,
cu plânsul fără de hotar,
Isuse, vin la Tine.

Primește-mă cum sunt
cu multele-mi greșale
și spală-mă Isuse Sfânt,
prin Jertfa Crucii Tale.

Sunt păcătos, sunt vinovat,
sunt plin de fapte rele,
dar vin Isuse Îndurat,
sub crucea Ta cu ele.

Și-n fața Ta-ngenunchi căit
cu lacrimi amare
și-Ți cer Isuse Preaiubit
a sângelui iertare...

Puterea Duhului Tău Sfânt
sălășluiește-n mine,
să Te slăvesc și să Te cânt
de-a pururea pe Tine.

Primește-mi toată viața mea
și-n slujba Ta o pune,
ca-n clipa când mă vei chema
să-Ți pot plângând a-Ți spune:

„Primește-mi Doamne, viața mea
plăcută jertfă Tie,
m-ai mântuit prin mila Ta,
al Tău sunt pe vecie !”...

166. ATUNCI CÂND SE VA-NTOARCE ISRAEL

Atunci, când se va-ntoarce Israel
din căile de jale,
ce sfinte bucurii va fi în el,
Slăvite Împărat Emanuel,
atunci, când se va-ntoarce Israel
la poarta Crucii Tale...

Vor lepăda poverile de aur
și pofta lor păgână,
când vor veni la ieslea Ta din Staul
și Te-or afla pe Tine-al lor Tezaur,
vor lepăda poverile de aur
și-or genunchea-n țărână.

Atunci când s-or deschide ochii lor
și Te-or vedea pe Tine,
vor ști că ești Mesia - Salvator,
mult așteptatul sfânt Mântuitor,
și-atunci când s-or deschide ochii lor,
vor plânga cu suspine.

Și vor veni cum nimeni n-a venit
la Tine, pân-atunce,
întoarce-se-va poporul rătăcit
la Tine-Acel ce-ai fost disprețuit,
și vor veni cum nimeni n-a venit
plângând cu-amar sub Cruce...

Și-Ți vor cânta... cum nimeni n-a cântat
în glas cu-atâta jale,
c-au fost pierduți și Tu doar i-ai aflat,
loviți de toți... și Tu i-ai mângâiat,
și vor cânta... cum nimeni n-a cântat
de Jertfa Crucii Tale.

Și Te-or iubi... cum n-ai mai fost iubit
de suflete supuse,
cu focul cât li-e-n suflet-ngrămădit,
cu dorul cât de veacuri Te-au dorit,
Te vor iubi... cum n-ai mai fost iubit
poporul Tău, Isuse !...

167. BIATĂ INIMĂ...

Biată inimă sfârșită,
lumânare arsă-ntreagă,
pentru câți te stingi acuma
câți din ei o să-nțeleagă ?

Te-ai aprins în nopți cu ploaie
pe cărări pustii și moarte
să arunci o rază-n calea
celui rătăcit, departe...

Darnic ți-ai răsfârns lumina
în bordeiele cu paie
ca s-aprinzi în vatra rece
a nădejdlor văpaie.

Într-o zare de lumină,
într-o undă de căldură,
Tu te-ai dat la lumea-ntreagă
fără grijă și măsură.

Cui îi pasă că durerea
gata-i flacăra să-ți stingă,
că și sufletul și ochii
n-au nici lacrimi să mai plângă ?

Cui să-i pese - că nu-i nimeni
tremurul să-ți înțeleagă
și se-apropie-nnoptarea
lumânare arsă-ntreagă...

168. VINDECĂ A MEA-NDOIALĂ...

„ Vindecă a mea-ndoială
ce m-apasă uneori,
când mi-e inima-ntristată
și prin suflet trec fiori.

Nici-o clipă de-ndoială
nu vreau să-am în viața mea,
c-ai venit să mă răscumperi,
să-mi dai pace... Pacea Ta”.

Ține-mi gândul la cetatea
cea cu ziduri de topaz,
ca să nu mă copleșească
a-ndoielilor talaz.

Când mă va lovi vrăjmașul
cu-a-ndoielii suferinți
Tu mi-adu mereu aminte
scumpele-Ți făgăduinți.

Și m-ajută, o, Isuse,
ochii să mi-i pot ținea
peste valul îndoielii
sus la Tine, Stânca mea !...

(Prelucrare)

169. DE CE ?

De ce noi nu putem, Isuse,
al vieții greu să-l biruim ?
batjocurile și prigoana
ca Tine să le suferim ?

De ce în valurile vieții
tot mai adânc ne cufundăm ?
de ce ne copleșește somnul,
de veghe când ne pui să stăm ?

Fiindcă noi privim la valuri
și nu pe Tine Te vedem,
fiindcă singuri stăm afară
și nu cu Tine priveghem.

Fiindcă nu iubim ocară
și n-am vroi să suferim,
cu toată lumea de păcate
am vrea în pace să trăim.

De-aceea nu putem noi singuri
să facem lucrul cel mai mic,
și în această tristă stare
noi nici nu vom putea nimic.

De-aceea Te rugăm, Isuse,
privirea să ne-o-ndreptăm mereu
nu jos la valurile lumii,
ci Sus,
spre Cer, la Harul Tău !...

170. TE-AM VĂZUT PLÂNGÂND...

Te-am văzut plângând, aseară
Călător străine,
lângă ușa cu zăvoare...
Te-am văzut plângând, aseară
Cine Te-a lăsat afară
Cine ?

Stând în noaptea friguroasă
Singur pe cărare,
plânsu-n gene Ți-nghețase...
stând în noaptea friguroasă,
Care nu Te-a dus în casă
Care ?

Pe căi triste cu noroaie
Te-am-ntâlnit Străine,
ploaia se vărsa șiroaie...
pe căi triste cu noroaie,
Cine Te-a lăsat în ploaie
Cine ?

Cine Te-a lăsat afară
Călător de slăvi cerești ?
care-i inima avară
care Te-a lăsat afară
și-a-nchis ușa cu zăvoare...
„ Tu ești !...”

171. ATUNCI, CÂND VEI VENI...

Atunci, când vei veni, Mesia
Isuse Binecuvântat,
când vei veni, din nou, Mesia
ce mare fi-va bucuria
acelor ce Te-am așteptat.

Întâmpina-Te-vom, Mesia
cu plâns de bucurii și cânt,
Te vom primi cu bucuria
cu care n-am primit, Mesia
pe nimeni încă pe Pământ.

Cu biblice cântări doar Ție
cânta-va ceru-n lung și-n lat,
iar noi cânta-Ți-vom Aleluia
cum nu se cântă nimănuia
și nimănuia n-am cântat.

Tu ni-i aduce răsăritul
Vieții fără de apus,
vei pune plânsului sfârșitul
și-ncununa-vei fericitul
prinos de dar ce Ți-am adus.

Și-atunci va-ncepe Veșnicia
acelor ce Te-am așteptat
și-n veci va ține Bucuria...
O, vino, Te dorim,
Mesia
Isuse Binecuvântat !...

172. EU VIN LA TINE

Mântuitorul meu iubit
din Slăvile senine,
din lumea plânsului sfârșit
eu vin acum la Tine.

Sfârșit-am calea pe pământ,
luptat-am lupta bună,
vestind slăvitul Tău Cuvânt
cu cei buni împreună.

Și-acum, când Tu m-ai dezlegat
de trupul meu de tină,
eu vin din lutu-ntunecat
spre Țara de Lumină.

Sfârșită-i clipa de dureri
cu vremea lor de jale
și veșnicii de mângâieri
m-așteaptă-acum în cale.

Mă voi găsi cu toți acei
ce Te-au iubit în lume
și într-un cor pe veci cu ei
slăvi-Ți-vom scumpul Nume.

Și-Ți vom sluji acolo Sus
pătrunși de-nfiorare,
o viață fără de apus
și fără de-ntristare.

O viață-ntreagă Te-am dorit
în cânturi și suspine,
Mântuitorul meu iubit:
„Acuma vin la Tine !...”

173. INIMĂ LOVITĂ...

Inimă lovită,
Inimă străină,
pururi chinuită
fără nici-o vină,
și din față și din spate
Te-au lovit pe tine
mâini de prieten, mâini de frate,
mâini haine...

Inimă rănită,
Inimă umilă,
pururi chinuită
fără nici-o milă,
sângeri azi din mii de rane
printre spini și cuie,
nu i-e milă de orfane
nimănuie...

Inimă zdrobită,
Inimă amară,
pe cărări zvârlită
pașii te călcară,
de ce oare, câți trecură
și câți te zăriră,
de ce oare, plini de ură
Te zdrobiră ?...

Inimă rănită,
Inimă aflată,
azi ești fericită,
azi ești vindecată.
Te-a-ntâlnit Samariteanul
bolnavă-n cărare
și-a turnat pe-a tale rane
Vindecare...

174. LA SFÂRȘIT DE AN

Și acum când Anul Vechi
de la noi se duce iară
și-alt An Nou, Isuse Doamne,
stă în prag să ne răsară
ca de-atâtea ori,
și-acuma, în genunchi,
cu umilire
noi Ți-aducem printre lacrimi,
rugi fierbinți de mulțumire.

Mulțumire, că și-n anul
ce se duce, Tu Isuse,
datu-ne-ai îmbelșugarea
bucuriilor nespuse,
și ne-ai ocrotit viața
cu puterea Mâinii Tale
să urcăm mereu spinoasa,
dar Slăvita Crucii Cale...

Mulțumire, că pe umeri
ne-ai pus dulcea Ta Durere
să putem simți duioasa,
Mâinii Tale mângâiere...
că făcutu-ne-ai să trecem
văi de noapte și tristețe,
să putem privi, pe urmă,
Slava Sfintei Tale Fețe...

Uneori ne-ai dat să plângem
lacrimi grele și amare,
să ne-nseninezi pe urmă,

fața-n dulcea Ta cântare...
Ne-ai lăsat pe-o clipă-n
umbra de necaz și de urgie,
să ne copleșești pe urmă,
cu atâta bucurie...
Pogorâtu-ne-ai o clipă
prin a lumii joasă pleavă
numai ca să poți pe urmă,
să ne-nalți în culmi de slavă...

Ai lăsat să ne lovească
palme grele de-ncercare
tocmai ca să poți pe urmă,
cu duioasă alinare,
pe lovita noastră față
să pui sfânta-Ți sărutare
și să răsplătești puțină noastră
umbră de răbdare,
cu belșug de fericire
și de binecuvântare...

... O, și-acuma Sfinte Doamne,
pentru anul care vine,
calda noastră rugămintă
se îndreaptă către Tine:
Să-ntărești dorința noastră
de-a rămâne pân' la moarte
purătorii „Vestii Bune”
mai departe,
mai departe...
Să călcăm mereu pe urma
urmei Tale-nsângerate,
plini de fericirea celor

„prigoniți pentru dreptate”.
Și dacă mărturisirea
Dragostei și Jertfei Tale
va aduce vieții noastre
alte suferinți în cale,
Te rugăm atunci în fața
feței noastre-nlăcrimate
să răsari pe-o clipă Slava
Fericirii minunate.

Și-i de-ajuns din strălucirea
veșniciei Tale-o rază
pe-nnoptarea suferinței
și-ncercării să ne cadă,
ca Nădejdea să se-nalțe,
să ne poarte, să ne crească,
peste orice-mpotrivire
și cruzime omenească...
Ochii noștri Sus, spre Slava
veșniciei, Tu ni-i ține
să purtăm, căutând, amarul
astei clipe de suspine.
Știind bine că această
încercare de-o clipire
ne urzește-o Veșnicie,
grea de Slăvi și Fericire,
și-astfel desfăcuți de tina
neputinței ce ne ține
preschimbați din slavă-n slavă
să ne contopim cu Tine...

Doamne, suntem slabi și
greul doborî-ne-ar și ne-ar frânge
luminița vieții noastre,
într-o clipă ni s-ar stinge,
de aceea-n ceasu-acesta
când genunchii ni se-ndoaie
și ni-i glasul rugăciunii
ars de-a lacrimii văpaie,
Noi Te cerem !...

... Din atâtea mii de lipsuri și suspine
nu dorim și nu mai cerem altceva
decât: PE TINE !...
După Tine ne-nsetează
inimile-n dor fierbinte
Tu să fii a noastră Mamă
și Prieten
și Părinte...
Tu să fii a noastră Hrană,
Băutură și Avere,
Tu Nădejde,
Tu Iubire,
Tu Credință,
Tu Putere...

Tu deplina noastră Pace,
Tu duioasă Mângâiere,
căci cu Tine ducem Doamne,
munți de cazne și durere...

O , privirea noastră scald-o
în a Cerurilor Ape,
să simțim în orice seară
mai aproape,
mai aproape,
glasul Tău și răsăritul
fericirii așteptate...

Astea-s cererile noastre
către Tine înălțate...
... glas de inimi ce le află
Anul Nou, îngenunchiate...
... și de tot ce-o fi să vină...
mulțumite și-mpăcate...

175. NOIEMBRIE

Din norii toamnei, vânturi reci,
cern stropi mărunți de ploaie
și desfrunziți arborii goi
smerite crengi îndoiaie...

De-un fir atârnă-ntr-un salcâm
o biată frunză moartă,
e singură... și vântu-n zbor
o-ntoarce trist și-o poartă...

Ce tristă-asemănare-mi fac
în vremi cu vânt și ceață...
... de-așa un fir subțire-atârni
trudita mea viață...

Și-ades,
de-atâtea zbuciumări
greu plâns mi se desface...
... dezleagă-mi, Doamne, slabul fir:
„Mi-atât de dor de Pace !...”

176. NE VOM REVEDEA...

Ne vom revedea odată
lângă Domnul când vom fi
și De-acolo niciodată
nu ne vom mai despărți...

Țara noastră fericită,
Țara noastră cea de Sus,
cât de mult dorim noi zorii
zilei cea fără apus !...

Ce-mpreună cu toți sfinții
care-L preamăresc cântând,
să-L urmăm și noi acolo
fericiți pe Mielul Blând...

Miel Preadulce, Miel Preadulce,
Mire Preaiubit, Isus,
cât dorim noi revederea
fără despărțire, Sus !...

O, ne-ajută pururi, albă
Haină Sfântă s-o păzim,
ca-ntâlnindu-ne Acolo,
să nu ne mai despărțim !...

(Prelucrare)

AMIN

CUPRINS

1. SPRE ȚARA DRAGOSTEI...	13
2. RUGĂCIUNE.....	15
3. TOATE CÂNTECELE MELE...	19
4. TINEREȚE.....	20
5. JOS PE-O CRUCE...	21
6. ÎN PACEA SERII.....	23
7. AM FOST O HARFĂ.....	26
8. MAMĂ... ..	27
9. ȘI CU CÂT PRIVESC...	29
10. SUFERINȚĂ.....	31
11. POPORUL MEU.....	33
12. O, ISUSE.....	35
13. CU DOMNUL SPRE GOLGOTA...	37
14. ȘI MĂ DUC.....	41
15. ÎN ACEASTĂ CLIPĂ	44
16. LA TINE VIN.....	46
17. FIU PIERDUT.....	48
18. BLÂNDUL PĂSTOR.....	50
19. DOUĂ MII DE ANI... ..	52
20. TOAMNĂ.....	58
21. STRĂINĂ-A FOST VIAȚA MEA.....	60
22. NOAPTEA NAȘTERII... ..	62
23. O, IUBIRE !.....	64
24. PRIMĂVARĂ... ..	66
25. RUGĂCIUNE... ..	68
26. O, ISUSE PREAPUTERNIC.....	69
27. ȘI ERAM COPIL.....	73
28. SAMARINENE !... ..	75

29. DAȚI-LE VOI...	77
30. PRIVIND LA CRUCEA TA.....	78
31. CÂND ZĂCEAM...	79
32. SPRE TINE STRIG...	80
33. DE VREI PE DOMNUL.....	82
34. TE-AM CĂUTAT.....	83
35. CÂND TE-AI COBORÂT.....	85
36. TU, OMULE	86
37. SUFLET CHINUIT....	87
38. VOI CEI ORBI.....	88
39. CINA DOMNULUI	89
40. BOGĂȚIE.....	91
41. MIEZUL NOPȚII....	93
42. DE LA NUNTA CEA DIN CANA...	95
43. IUBIREA LUI...	96
44. LACRIMI.....	97
45. COPILULE !...	98
46. ERAM COPIL...	101
47. PLÂNGEA TĂLHARUL...	103
48. VOI COPILAȘII MEI...	107
49. NOI VREM !...	109
50. ISUS, TU IAR COBORI...	110
51. DOAMNE, IAR.....	112
52. E NOAPTE GREA...	114
53. ISUSE, PENTRU TINE PLÂNG...	116
54. ISUSE, VINO !.....	118
55. CU NĂDEJDILE APUSE...	119
56. TE-AM MINȚIT !.....	120
57. CÂND PIERDUT ERAM ISUSE	122
58. O JERTFĂ	123
59. LA TOȚI MI-AM SPUS DUREREA.....	124
60. O ALTĂ VIAȚĂ.....	126

61. RĂMÂI CU MINE !.....	127
62. PĂSTOR IUBIT.....	128
63. PRIETEN DRAG.....	129
64. DUHULE PREASFINTE... ..	130
65. DE-AI LUA PE UMĂR CRUCEA.....	132
66. DINTRE CÂTE MÂINI LOVIRĂ... ..	133
67. PLÂNGE DATORNICUL... ..	134
68. DUREREA IAR M-A CERCETAT.....	136
69. SFÂȘIAT DE CHINURI... ..	138
70. ISUSE, VEȘNIC CĂLĂTOR.....	140
71. AN NOU.....	143
72. DEPĂRTARE... ..	144
73. SUB CRUCE AZI.....	149
74. CÂNTA O PASĂRE MĂIASTRĂ... ..	150
75. ACEASTA-I GOLGOTA !	152
76. PRIN MULTE ȚĂRI... ..	155
77. EU N-AM AVUT O MAMĂ.....	157
78. CÂND RAREORI... ..	159
79. MI-E AȘA DE DOR.....	161
80. DIN NOU COBORI... ..	163
81. GEME INIMA... ..	166
82. DOAMNE. DOMNUL MEU... ..	168
83. TATĂL NOSTRU... ..	170
84. STÂNCA VIEȚII.....	175
85. ÎN MÂNA TA... ..	176
86. CÂND ȚI-AM ÎNȚELES CHEMAREA.....	178
87. ATÂTEA STELE.....	179
88. NOI L-AM AFLAT.....	181
89. CÂND AM FOST... ..	182
90. DE CÂND LA CINĂ.....	183
91. DE CÂND ISPITA.....	185
92. PLÂNGE UCIGAȘUL... ..	187

93. ERAM COPIL...	189
94. TAINĂ	191
95. PLÂNS NESTĂPÂNIT	192
96. PENTRU TINE	193
97. CU ISUS.....	195
98. TU EȘTI ȘI AZI.....	196
99. ALTĂ DIMINEAȚĂ.....	198
100. VEI VENI ISUSE.....	200
101. PRIMĂVARĂ... ..	201
102. CĂLĂUL	203
103. CU DOMNUL SPRE GOLGOTA	205
104. PE MARE.....	209
105. ÎNVIERE... ..	210
106. CÂND AI TRIMIS.....	213
107. TU SINGUR PLÂNGI.....	214
108. AM FOST COPIL... ..	215
109. CARTE SFÂNTĂ.....	216
110. VORBEA ISUS.....	217
111. LA PĂCATE.....	219
112. DE CE NU VII ?.....	220
113. DIN LOCUL LINIȘTEI	222
114. DARUL LACRIMILOR	227
115. LACRIMI... ..	228
116. ASTĂZI, CÂND COBORI.....	229
117. LA AI TĂI.....	231
118. ADUCERILE-AMINTE	232
119. TE VĂD ISUS.....	236
120. PREASFINTE DUH.....	237
121. NIMENI DOAMNE,	239
122. TU EȘTI DRAGOSTE !... ..	241
123. PÂINEA VIETJII	245
124. CALEA	246

125. ADEVĂRUL	247
126. VIAȚA.....	248
127. DE CÂTE ORI.....	249
128. O, DACĂ-AȘ FI UN ÎNGER.....	250
129. CU DOMNUL SPRE GOLGOTA	251
130. VOI ACEI PIERDUȚI.....	256
131. E ZIUA BUCURIEI.....	257
132. HRISTOS A ÎNVIAT.....	259
133. O, PĂRINTE-AL MÂNGÂIERII	260
134. MI-E INIMA BOLNAVĂ... ..	261
135. GLASUL DOMNULUI.....	262
136. TU OM PIERDUT.....	263
137. O, SUFLETE !.....	264
138. LUNTRAȘ VRĂJIT	266
139. BOLNAV DE DORUL TĂU.....	267
140. APOSTOLII-MBUIBĂRII	268
141. APOSTOLI BINECUVÂNTAȚI	270
142. PLEACĂ-ȚI, IAR URECHEA DOAMNE... ..	271
143. PSALM.....	273
144. CE DULCE EȘTI !.....	274
145. CE MARE EȘTI !	275
146. CE DREPT EȘTI !.....	276
147. MĂ MIR... ..	277
148. OCTOMBRIE	278
149. ÎN PRAG DE CIMITIR	279
150. NU TE DUCE !.....	280
151. RĂMÂI CU NOI.....	282
152. LA SÂNUL TĂU.....	285
153. PACE !.....	286
154. CE DULCE-I PACEA TA.....	287
155. CU TAINA-NVIORĂRII... ..	289
156. SLĂVITĂ-MPĂRĂȚIE-A PĂCII !.....	290

157. ȘI IAR TE NAȘTI...	291
158. O, SFÂNT IZVOR.....	293
159. PĂRINTE-ATOTPUTERNIC.....	294
160. TOȚI SĂ FIE UNA... ..	296
161. NOI TE IUBIM.....	297
162. NOI TE URMĂM.....	298
163. FIINDCĂ TE URMĂM... ..	299
164. PĂRÂȘII	300
165. CU TOT ÎNTREGUL MEU AMAR... ..	301
166. ATUNCI CÂND SE VA-NTOARCE ISRAEL	303
167. BIATĂ INIMĂ... ..	305
168. VINDECĂ A MEA-NDIOIALĂ... ..	306
169. DE CE ?	307
170. TE-AM VĂZUT PLÂNGÂND... ..	308
171. ATUNCI, CÂND VEI VENI.....	309
172. EU VIN LA TINE	310
173. INIMĂ LOVITĂ... ..	312
174. LA SFÂRȘIT DE AN	314
175. NOIEMBRIE	319
176. NE VOM REVEDEA... ..	320

INDEX ALFABETIC

Nr.	Titlul	Pag
A		
75	ACEASTA-I GOLGOTA	152
125	ADEVĂRUL	246
118	ADUCERILE-AMINTE	232
99	ALTĂ DIMINEAȚĂ	198
108	AM FOST COPIL	215
7	AM FOST O HARFĂ	26
71	AN NOU	143
141	APOSTOLI BINECUVÂNTAȚI	268
140	APOSTOLII-MBUIBĂRII	266
116	ASTĂZI, CÂND COBORI	229
87	ATĂTEA STELE	179
166	ATUNCI CÂND SE VA-NTOARCE ISRAEL	301
171	ATUNCI, CÂND VEI VENI	307
B		
167	BIATĂ INIMĂ	303
18	BLÂNDUL PĂSTOR	50
40	BOGĂȚIE	91
139	BOLNAV DE DORUL TĂU	265
C		
124	CALEA	245
109	CARTE SFÂNTĂ	216
102	CĂLĂUL	203
106	CÂND AI TRIMIS	213
89	CÂND AM FOST	182

57	CÂND PIERDUT ERAM ISUSE	122
78	CÂND RAREORI	159
35	CÂND TE-AI COBORÂT	85
86	CÂND ȚI-AM ÎNȚELES CHEMAREA	178
31	CÂND ZĂCEAM	79
74	CÂNTA O PASĂRE MĂIASTRĂ	150
146	CE DREPT EȘTI !	274
154	CE DULCE-Î PACEA TA	285
144	CE DULCE EȘTI !	272
145	CE MARE EȘTI !	273
39	CINA DOMNULUI	89
45	COPIILE !	98
13	CU DOMNUL SPRE GOLGOTA	37
103	CU DOMNUL SPRE GOLGOTA	205
129	CU DOMNUL SPRE GOLGOTA	250
97	CU ISUS	195
55	CU NĂDEJDILE APUSE	119
155	CU TAINA-NVIORĂRII	287
165	CU TOT ÎNTREGUL MEU AMAR	299

D

114	DARUL LACRIMILOR	227
29	DAȚI-LE VOI	77
91	DE CÂND ISPITA	185
90	DE CÂND LA CINĂ	183
127	DE CÂTE ORI	248
169	DE CE ?	305
112	DE CE NU VII ?	220
42	DE LA NUNTA CEA DIN CANA	95
33	DE VREI PE DOMNUL	82
65	DE-AI LUA PE UMĂR CRUCEA	132
72	DEPĂRTARE	144
113	DIN LOCUL LINIȘTEI	222

80	DIN NOU COBORI	163
66	DINTRE CÂTE MĂINI LOVIRĂ	133
82	DOAMNE DOMNUL MEU	168
51	DOAMNE, IAR	112
19	DOUĂ MII DE ANI	52
64	DUHULE PREASFINTE	130
68	DUREREA IAR M-A CERCETAT	136

E

52	E NOAPTE GREA	114
131	E ZIUA BUCURIEI	255
46	ERAM COPIL	101
93	ERAM COPIL	189
77	EU N-AM AVUT O MAMĂ	157
172	EU VIN LA TINE	308

F

163	FIINDCĂ TE URMĂM	297
17	FIU PIERDUT	48

G

81	GEME INIMA	166
135	GLASUL DOMNULUI	260

H

132	HRISTOS A ÎNVIAT	257
-----	------------------	-----

I, Î

173	INIMĂ LOVITĂ	310
50	ISUS, TU IAR COBORI	110

53	ISUSE, PENTRU TINE PLÂNG	116
70	ISUSE, VEȘNIC CĂLĂTOR	140
54	ISUSE, VINO !	118
43	IUBIREA LUI	96
15	ÎN ACEASTĂ CLIPĂ	44
85	ÎN MÂNA TA	176
6	ÎN PACEA SERII	23
149	ÎN PRAG DE CIMITIR	277
105	ÎNVIERE	210

J

5	JOS PE-O CRUCE	21
---	----------------	----

L

117	LA AI TĂI	231
111	LA PĂCATE	219
152	LA SÂNUL TĂU	283
174	LA SFÂRȘIT DE AN	312
16	LA TINE VIN	46
59	LA TOȚI MI-AM SPUS DUREREA	124
44	LACRIMI	97
115	LACRIMI	228
138	LUNTRAȘ VRĂJIT	264

M

8	MAMĂ	27
147	MĂ MIR	275
79	MI-E AȘA DE DOR	161
134	MI-E INIMA BOLNAVĂ	259
41	MIEZUL NOPTII	93

N

176	NE VOM REVEDEA	318
121	NIMENI DOAMNE,	239
22	NOAPTEA NAȘTERII	61
88	NOI L-AM AFLAT	181
161	NOI TE IUBIM	295
162	NOI TE URMĂM	296
49	NOI VREM !	109
175	NOIEMBRIE	317
150	NU TE DUCE !	278

O

60	O ALTĂ VIAȚĂ	126
58	O JERTFĂ	123
128	O, DACĂ-AȘ FI UN ÎNGER	249
12	O, ISUSE	35
26	O, ISUSE PREAPUTERNIC	68
23	O, IUBIRE !	63
133	O, PĂRINTE-AL MÂNGĂIERII	258
158	O, SFÂNT IZVOR	291
137	O, SUFLETE !	262
148	OCTOMBRIE	276

P

153	PACE !	284
159	PĂRINTE-ATOTPUTERNIC	292
62	PĂSTOR IUBIT	128
123	PÂINEA VIEȚII	244
164	PĂRĂȘII	298
104	PE MARE	209
96	PENTRU TINE	193

92	PLĂNGE UCIGAȘUL	187
47	PLĂNGEA TĂLHARUL	103
67	PLĂNGE DATORNICUL	134
95	PLÂNS NESTĂPÂNIT	192
142	PLEACĂ-ȚI, IAR URECHEA DOAMNE	269
11	POPORUL MEU	33
120	PREASFINTE DUH	237
63	PRIETEN DRAG	129
24	PRIMĂVARĂ	65
101	PRIMĂVARĂ	201
76	PRIN MULTE ȚĂRI	155
30	PRIVIND LA CRUCEA TA	78
143	PSALM	271

R

61	RĂMĂI CU MINE !	127
151	RĂMĂI CU NOI	280
25	RUGĂCIUNE	67
2	RUGĂCIUNE	15

S

28	SAMARINENE !	75
69	SFĂȘIAT DE CHINURI	138
156	SLĂVITĂ-MPĂRĂȚIE-A PĂCII !	288
32	SPRE TINE STRIG	80
1	SPRE ȚARA DRAGOSTEI	13
84	STÂNCA VIEȚII	175
21	STRĂINĂ-A FOST VIAȚA MEA	59
73	SUB CRUCE AZI	149
10	SUFERINȚĂ	31
37	SUFLET CHINUIT	87
9	ȘI CU CÂT PRIVESC	29

27	ȘI ERAM COPIL	73
157	ȘI IAR TE NAȘTI	289
14	ȘI MĂ DUC	41

T

94	TAINĂ	191
83	TATĂL NOSTRU	170
119	TE VĂD ISUS	236
34	TE-AM CĂUTAT	83
56	TE-AM MINȚIT !	120
170	TE-AM VĂZUT PLÂNGÂND	306
4	TINEREȚE	20
20	TOAMNĂ	57
3	TOATE CÂNTECELE MELE	19
160	TOȚI SĂ FIE UNA	294
122	TU EȘTI DRAGOSTE !	241
98	TU EȘTI ȘI AZI	196
136	TU OM PIERDUT	261
107	TU SINGUR PLÂNGI	214
36	TU, OMULE	86

V

100	VEI VENI ISUSE	200
126	VIAȚA	247
168	VINDECĂ A MEA-NDŢOIALĂ	304
130	VOI ACEI PIERDUȚI	254
38	VOI CEI ORBI	88
48	VOI COPILAȘII MEI	107
110	VORBEA ISUS	217